

ДЖЕСИКА ХОЛ В ОГЪНЯ

Превод от английски: Анета Макариева-Лесева, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

23 юни 1974 г.

Какво, по дяволите, търся тук?

Марк Леклер изпълзя от калта и взе да изтръска дрехите си. Около пръстите му се влачеше нещо гадно, в носа си усещаше смрад на тиня. През сплетените клони на боровете и дъбовете проблясваше слънцето. Скоро щеше да падне мрак, а той беше съвсем сам.

Сам, изгубен и по-бесен дори от настъпена змия.

Луис Гембъл и момчетата от братството сигурно бяха спрели на магистралата и се спукваха от майтап, докато допиват бирата си.

Марк избрърса омазаното си лице в ръкава на също толкова омазаното си яке.

— Този път ще имат да взимат.

Донякъде сам си беше виновен. Откакто постъпи в колежа съквартирантът му бе погаждал много номера и когато профучаха край табелата на изхода на града, трябваше да се досети, че пак нещо му крои. Но беше ядосан на майка си, че го накара да определи дата за сватбата и все му пилеше на главата да напусне футболния отбор. А и двете бири, които гаврътна с помощта на Луи, не му помогнаха много.

Пий, пий. Майка ти и малкото ти момиченце няма да разберат.

Луис бе убедил всички да се натоварят в неговия ван, за да се повозят и после бе отпрашил на запад, през пуцинаците, по коларските пътища, подминавайки крайпътни кафенета и рибарски колиби. На Марк не му пукаше. Дори когато буса спря в средата на нищото, не можа да се усети.

Много бира, малко мозък.

Да му се не види, миналата седмица проверих маслото. Както винаги, Луис се обърна към него с каменно изражение. Я слез и бъркни с пръчката, Марк. Ако няма и една капка масло, кълна се, ще подпаля тоя боклук. Приятелят му бе изчакал Марк да мине пред капака и даде рязко назад. Подаде глава от прозореца и изкрешя: *Супер тъп си. До скоро, Леклер.*

Трябваше да си остане на пътя — сигурно щяха да се върнат след няколко часа. Винаги го правеха. Само че тази вечер не му се чакаше, а и тогава забеляза светлина в мочурището. Беше достатъчно пиян, за да си помисли, че светлина означава къща, а може би и телефон, от който да се обади на Луис. Но после светлината изчезна и не можа да се върне на пътя...

Нешо изпуква зад него. Обърна се със свити юмруци.

— Майната ти, Луи, къде се чупихте, задници такива? Да не сте превъртели да ме оставите в средата на...

Не съквартирантът му, а едно младо момиче стоеше сред сенките. Гледаше го с огромните си тъмни очи.

Беше облещила очи заради всичките ругатни, които току-що бе чула.

— А-а, здрави. Извинете, помислих, че сте... не исках да ви изплаша.

Момичето продължи да го наблюдава неподвижно. Малките ѝ боси крака бяха изпоцапани в кал, но овехтялата ѝ рокличка беше чиста. Над очите ѝ висеше прекалено дълъг, влажен от пот бретон. Останалата коса бе вързана на къса опашка отзад. В дясната ѝ ръка се поклащаше празен капан за раци.

Погледът на Марк се отмести от капана към копчетата точно под врата ѝ. Съдейки по извивките, които изпъваха илиците на копчетата, сигурно беше някъде между тринайсет и шестнайсет годишна. Не можеше да проумее откъде я познава. Сякаш се бяха срещали и преди. Освен това се чувстваше някак странно.

Тя забеляза посоката на погледа му и предпазливо отстъпи крачка назад.

— Чакай. — Страхуваше се, че ще изчезне, затова тръгна нагоре по брега към нея, подхълъзна се и едва не заби нос в калта отново. — Чакай, мамка му! Спри, нуждая се от помощ.

— Изгуби ли се, момче?

Тренъорът Луис го наричаше „ момче“. Не ставаш за защитник, момче. Най-доброто, което можеш да направиш за този отбор, е да разкараш мършавия си, бял креолски задник оттук.

Той залитна и фрасна главата си в един нисък клон на върбата.

— По дяволите! — Притисна мястото с ръка. Имаше чувството, че черепът му се разцепи, после я погледна: — А ти как мислиш?

Тя се напрегна и хвана по-здраво капана.

— Мисля, че майка ти трябва да изхаби доста сапун, за да измие
мръсната ти уста.

— Хей, не си тръгвай. — Вдигна ръка към нея, после я отпусна.

— Съжалявам, — наистина, съжалявам. Имам скапан ден.

— Хайде, давай. — Тя го заоглежда и смръщеното ѝ лице, леко
се отпусна: — Откъде си, момче?

Странният ѝ, напевен говор го накара пак да се вгледа в нея.
Дали не е от кейджуните^[1]? Беше чувал от майка си, че за нищо не
ставали — неграмотни и крадливи — отмъквали всичко, което не било
заковано. Само че това момиче не изглеждаше глупаво, нито
престъпник, а просто бедно.

— Казвам се Марк. От града съм. — Изведнъж осъзна как
изглежда в очите ѝ — едър, тъмен мъжкар, целия овъргалян в кал,
който ругае на всяка втора дума, — затова остана на място и се опита
да изглежда безобиден. — Как се казваш?

— Женевиев.

— Хубаво име. — Като на принцеса от приказките. — Сигурно
живееш някъде наблизо, нали?

— Oui.^[2]

Още по-добре. Значи познаваше местността.

— Ще ми покажеш ли как да се измъкна оттук?

Тя се позамисли достатъчно дълго, за да го засърби навсякъде от
потта, която го обля. Най-накрая посочи с ръка към дърветата:

— Насам.

Последва я през високите до кръста бурени, далеч от реката и
навътре през дърветата. Какво ли правеше по тези места по тъмно?
Капани за раци ли залагаше? Ускори крачка, за да я настигне, но
понеже не познаваше местността като нея, изоставаше.

— Джини, чакай — вървиш прекалено бързо.

Тя поспря и го изчака. Стори му се, че я чу да измърмори нещо
за градските момчета, преди да го попита:

— А ти какво въобще правиш тук в Ачафала?

Чувствам се и се държа като тъпо копеле.

— Приятелите ми решиха да си направят хубава шегичка.
Напиха ме и ме зарязаха тук.

— Това не е забавно. — Тя го хвана за ръка, дръпна го и го поведе покрай някакви растения с тъмни листа. Като погледна назад, забеляза, че това беше отровен бръшлян. — Не се държиш като пиян.

— Ще трябват повече от две бири за това. — Ръката ѝ изглеждаше толкова мъничка, стисната ръкава му. Ноктите ѝ бяха къси и чисти, правилно оформени, сякаш отрязани с ножица. Ухаеше на сапун и слънце, което го накара да осъзнае, каква воня се носи от него.

— На колко си години?

— Ще направя седемнайсет следващия месец — килна глава настани. — В колежа в града ли учиш, Марк?

— Да, втора година съм. — Това го дразнеше. — На деветнайсет съм.

— И братовчед ми Даръл е на деветнайсет. — Тя посочи настани към заблатеното езеро. — Не ходи в колеж, но никога не се загубва.

— Никога преди не съм идвал в блатата — оправда се той и синово се обърса с якето си. — С братовчед си ли живееш?

— Не. — Тя посочи покрай два дъба към слаба, мъждукаща светлина. — Ей там е моята къща.

Като се приближиха, Марк забеляза, че къщата бе почти като дървена барака. Намираше се на няколко метра от един по-тесен ръкав на Ачафала, сгушена под двойка стари дъбове. Как беше възможно едно цяло семейство да се натъпче в такова малко местенце? Бараката в двора на къщата му беше по-голяма.

— Живееш с родителите си?

— Oui. Татко залага капани и лови риба, а мама продава стръв на рибарите, които идват насам. Аз също. — Докато го наблюдаваше, изражението ѝ се промени. — Какво, не обичаш ли риба?

Той се опита да си представи как елегантната му майка продава стръв. Нямаше да го направи, дори да я упоят.

— Напротив. — Погледна към къщата и се сети за слуховете, които бе чувал за кейджуните. Говореше се, че първо стрелят, после питат. — Баша ти сигурно ще побеснее — ъ-ъ, ядоса, — ако ме види с теб.

Тя поклати глава.

— Не си направил нищо лошо. Татко ще те заведе в града.

И Марк на това се надяваше. Не му се искаше да го гръмнат. Нито да притеснява майка си. А и трябаше да се погрижи за Луи и момичетата от братството. Пълен купон.

Въпреки това всичките му мрачни мисли бавно се изпариха, когато последните слънчеви лъчи озариха Женевиев. На фона на бялата ѝ, съвършена кожа очите ѝ изглеждаха съвсем черни. А косата ѝ... Господи, косата ѝ беше изключителна.

Никое от момичетата, които познаваше, не приличаше на нея. Нито звучеше като нея. Нито ухаеше като нея. Беше толкова екзотична и не на място, като пеперуда в кофа за боклук. Тези мисли отново изплуваха в главата му, този път обаче разпалиха плам и копнеж у него. Ако ръцете му не бяха толкова мърляви, щеше да я докосне.

— Ще дойдеш ли с нас?

— В града ли? — Тя лекичко се изсмя. — Защо?

Марк откри едно чисто петно от вътрешната страна на якето си, избърса ръката си и хвана нейната. Усети малки мазоли по дланта ѝ, беше стегната и силна. Точно тогава той разбра, така сигурно, сякаш четеше бъдещето. Беше им отредено да се срещнат. Да се докоснат.

Тя беше истинската.

Ще се оженя за това момиче, зарече се той.

— Иска ми се още да си поговорим.

[1] Кейджуни или кадиени — субетническа група от населението на съвременна Америка, населяващи предимно щата Луизиана, потомци на френски канадци, депортирани от британците от Акадия през 1755–1763 г. — Б.пр. ↑

[2] Да (фр.)-Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Днес

Уха!, помисли си с възхита.

Изабел Душейн затвори вратата след себе си, влезе навътре в празния склад и огледа размерите на долното помещение и прозорците от двете страни на сградата. След година и половина неуспешни опити да намери офис за своя общински център според джоба си, сега не можеше да повярва на късмета си.

Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Сейбъл, бе казал Марк Леклер, след като предложи да дари свободния склад, който притежаваше, за нейния проект. Помисли само колко точки ще набера за изборите.

Бе отвърнала на заразителната му усмивка. *Освен ако не си го вземеш обратно, като те изберат за губернатор.*

Марк бе споменал, че няколко години го е ползвал някакъв мебелист. Това обясняваше лекото ухание на бор, което още се долавяше във въздуха. Трябваше да се справи с паяжините, изсъхналия талаш и празните метални рафтове, но голямото, открито пространство беше наистина идеално.

Повече от идеално — направо съвършено. И беше *нейно*. Сейбъл не можеше да сдържи щастливата си усмивка, докато се въртеше и оглеждаше всичко наоколо. Вече се бе примирила, че ще натъпче всичко в някое малко местенце, което можеше да си позволи, но сега разполагаше с достатъчно площ за reception и приемна, офиси за нея и доброволците, които възнамеряваше да наеме и дори за женска консултация за бременните и педиатрия за малките деца.

— Е, със сигурност имаш един глас от мен, Марк — измърмори тя на себе си, докато обикаляше из помещението. На второ ниво бяха изградени допълнителни складови площи, които също можеха да се използват. — Прекалено добре е, за да е истина.

Също като Марк.

Споменът за смущението, което изпита, когато се бяха срещнали последния път, я накара да смъръчи чело. Как се бе чудила какво да каже и как да реагира, въпреки че не съжаляваше за всички тези нови чувства. Дори не беше сигурна дали искаше тези отношения.

Марк, от своя страна, изглеждаше толкова щастлив, че изглежда единственото, което имаше значение за него, бе да са заедно. Слушаше я и я наблюдаваше внимателно, сякаш тя бе най-ценното нещо на света. Въпреки че беше толкова ангажиран с важни и неотложни дела, бе й признал, че сега тя е на първо място в живота му.

Дано не го разочаровам.

Огледа костюма си — силно втален, графитеносив. *Обличай се точно като онези адвокати от филма „Али Макбайл“, посъветва я братовчедка й Хилер, и по нищо няма да се отличаваш от тази пасмина.* Никога не бе се чувствала комфортно сред богати, влиятелни хора, но Марк щеше да й помогне — беше я уверил в това.

Те са като всички други хора, Изабел. Освен това, сега ще са наясно, че си с мен.

Напоследък бе толкова трудно да се добереш до търговска площ в град Ню Орлиънс, че единственият начин да се сдобиеш с такова бе да събориш нещо друго или да строиш върху старото. И понеже програмата на Сейбъл се финансираше единствено чрез благотворителния фонд и други частни дарения, тя не можеше да си позволи нито едно от двете.

Нямаш работа с онези — градските, бе казала леля й, когато Сейбъл сподели с нея за предложението на Марк. Кейн е прав — пет пари не дават какво се случва с нас.

Усмивката й угасна, когато се сети за всичко, което Кейн Гантри правеше, за да саботира проекта й. Той, както и повечето кейджунни от Ачафалая, бе дошъл заедно с всичките си екипажи на първото събрание, което тя организира в църквата „Сейнт Мери“. Рибарите бяха слушали съмълчани в дъното на храма, но нито веднъж не взеха участие в обсъждането на проекта.

Когато Сейбъл каза, каквото си бе наумила, Кейн пръв мина напред, но не обърна внимание на подписката, която му подаде. Извиси се над нея, много спокойно взе изложението й и го скъса.

Нямаме нужда нито от твоята благотворителност, нито от градските ти приятелчета, да се мотаят тук и да душат наоколо.

Но защо, Кейн? Тя го изгледа, а после и екипажа му. Знаеше, че имат проблеми с чиновниците от ловно-рибарския отдел за новите лицензи и изисквания за оборудването, а повечето от тях бяха нарушители и бог знае, още какви. *Имате нещо да криете ли?*

Той се надвеси през бюрото ѝ заплашително. *Върни се в Шревърпорт, Изабел. Вече не си една от нас тук.*

Противопоставянето на старите връзки с кейджуните и новите ѝ отношения с Марк Леклер можеше да я съсипе. Бъдещият губернатор на Луизиана явно беше готов на всичко заради нея, но Кейн Гантри вече бе показал, че няма да се даде току-така. Проблеми щеше да има и от страна на пресата, щом откриеха връзката ѝ с Марк. Щяха да погнат и двамата.

Колко пъти трябва да се опариш, за да се научиш, дете?, бе попитала леля ѝ. *Мястото ти не е в града.*

Вярно беше, че от години не бе се връщала в Ню Орлиънс, още откакто се бе преместила от Тюлейн в щата Луизиана. Не и от нощта на танците „Летни магнолии“, известна още като най-ужасната нощ в живота ѝ.

Ей, чернилка, къде ти е гаджето?

Страх те е, че ще те зареже заради някоя с обувки?

Да не си забравиши корсажа!

Някакъв шум над главата ѝ я събуди от спомените ѝ. Някой ходеше горе.

— Кой е? — Гласът ѝ отекна в празната сграда. Тя се стресна и леко го снижи. — Марк, ти ли си горе?

Последва леко покашляне, а после:

— Да.

— Идвам. — Сейбъл грабна куфарчето си и тръгна нагоре по стълбата. Кованото желязо заскърца под тежестта ѝ и я накара да стисне парапета. — Уха. Страхотна сграда, но май ни трябва нова стълба. — Горе се виждаха само силуети и сенки. — Марк? Би ли светнал лампите?

Нешо се раздвижи със страховит шум, но никакви лампи не светнаха.

— Бушонът ли гръмна? — Слаба, неприятна мирцзма я накара да сбръчка нос. — Знаеш ли къде е таблото? — Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, тя остави куфарчето си на пода и

внимателно тръгна по посока на шума. Миризмата на петрол и... риба стана още по-силна.

— Марк? Добре ли си?

Удари крака си в нещо неподвижно и се строполи. Инстинктивно пусна ръце и се приземи на четири крака в локва лепка течност, непосредствено до нещо голямо и тежко. От тежката, ужасна смрад стомахът ѝ се обърна.

Светлините отгоре премигнаха.

Тя бе коленичила в локва тъмна кръв. Точно до нечие тяло.

Мъжът лежеше по очи и облещения ѝ поглед се фокусира върху късата сребристосива коса. Широка, дълбоко дупка зееше на тила му, а косата около нея бе почерняла от засъхната кръв.

— О, боже! — Тя го сграбчи, обърна го с треперещи, окървавени ръце, клатейки глава. — Не, не и ти. Не... — Тя замръзна.

Лицето на Марк Леклер бе отпуснато, очите му бяха безизразно приковани към тавана.

Сейбъл избърса окървавената ръка в блузата си и притисна пръсти отстрани на врата му. Кожата му беше лепка и хладна, не се долавяше никакъв пулс.

Беше мъртъв!

— Моля те, боже, не. — Успя някак си да се изправи, но краката ѝ така трепереха, че почти се строполи пак. За малко да повърне, но преглътна и диво се заоглежда.

Паднал ли е? Какво му се е случило? Кой... Тя погледна нагоре към лампите и бавно тръгна заднешком към стълбата. Миризмата на петрол и риба се засили.

Който го е направил, е изключил лампите. Той ме повика горе.

В тъмнината нещо полетя към нея, стовари се по главата ѝ и отново я повали на пода. Опита се да се изправи. Вонята на бензин, риба и смърт я задушаваше.

— Спри... недей...

Втори удар я запрати някъде в тъмното.

Всичко бе отшло по дяволите за секунди.

Били Тибидо пусна ръка и се почеса по чатала. Имаше чувството, че топките му замръзнаха. Никога досега не бе удрял жена и

неприятното усещане се сви на топка в гърдите му.

*Няма да посягаш на жена, колкото и да си ядосан, Били — все
му повтаряше Кейн. Ти си мъж. Силен си. Те са слаби.*

— Трябваше да го направя. — Били Тибидо обиколи около
припадналата жена и мъртвия мъж. — Каква ѝ беше работата да идва
да души наоколо.

*Проклети жени — те са Божие наказание за мъжете, обичаше
да повтаря баща му. В детството му баща му се изпотрепваше от
работа, за да имат покрив над главата си и храна на масата, но да не би
майка му някога да оцени това? Да не би да му даде миг спокойствие?
Как не! Започваше да го яде още от прага, все му пилеше на главата за
пиенето, за пари, за Били, докато баща му не я зашлевеше с опакото на
ръката си, за да ѝ затвори устата.*

Уилям Тибидо старши казваше, че жените само за това стават —
да ги налагаш или да ги чукаш — и трябваше да им осигуряваш и
двете, за да ги държиш във форма. Кейн може и да не ги шамаросваше,
но доста ги чукаше.

Тежестта в гърдите на Били го накара да срита жената, но после
клекна, за да я огледа и тогава за пръв път видя лицето ѝ.

— По дяволите.

Беше Изабел, момичето на Реми Душейн, която разбуни цялото
селище с нейните щуротии. Малко я е шамаросвал Реми, трябвало е
още преди години да ѝ налее акъл в главата, но старецът никога не е
могъл да контролира жените си.

*Няма да удриш жени, гласът на Кейн отекваше в главата на
Били.*

Дали бе видяла лицето му? Дали го бе познала?

Били захвърли дървото, с което я цапардоса и отиде до прозореца
да огледа зад сградата. Изглеждаше пусто, но трябваше да действа
бързо, ако искаше да си довърши работата. Не че беше длъжен —
можеше да си измие ръцете и да се откаже. Но нямаше да си получи
останалата част от парите.

Беше си ги спечелил и не бяха малко.

Половинката Джак^[1], която държеше в задния си джоб, бе
полупразна. Допи я и избръса уста в ръкава си. Опита се да удави
гузната си съвест. На път за вкъщи първо щеше да се отбие в магазина
за още две. Жена му нямаше да се зарадва, но за разлика от майка му,

Сесилия се беше научила да си затваря устата, когато го види в лошо настроение.

Не му мисли. Драсни клечката, Били, и точка. Той грабна кашона с бутилки, които бе донесъл и го замъкна до стълбите. Точка, друг път.

Телата променяха картината — трябваше да изгорят заедно със сградата. Нямаше да се остави да го обвинят в убийство, само защото момичето на Реми нямаше мозък в главата си да не си пъха носа в работата на хората. Грабна запалката и подпали парцалите, натъпка ги в гърлата на трите бутилки, после ги запрати в ъглите на горния етаж. Парцалите възпламениха петрола в шишетата веднага щом се пръснаха на пода.

Трябва да побързам. Той извлече кутията долу и се измъкна навън, после метна и останалите бутилки през прозорците, преди да погледне към пламъците на втория етаж.

Забеляза, че в една пролука между дъските над прозореца се подават окървавени пръсти. Те се вкопчиха в дървото и го задърпаха.

Беше жива. Опитваше се да се измъкне.

— Ще ми се прави на умряла лисица, малка подла кучка. — Били заобиколи сградата на бегом, надникна иззад ъгъла, огледа се, преди да се втурне пред склада. Тя нямаше да успее да се измъкне през прозорците, нито да слезе долу...

Изабел познаваше Кейн. Щеше да каже всичко на Кейн.

Ръцете му трепереха, докато обезумял ровеще по джобовете си за ключа, който му беше даден. Пъхна го в ключалката и го завъртя, но се престара и ключа се счупи. *По дяволите.* Опита да извади парчето от ключалката, но то остана заклещено.

Тъпите пожарниари нямаше да го забележат, реши Били. От прозорците на първия етаж излизаха пламъци и дим, след няколко минути всичко щеше да лумне. Важното бе, че Изабел нямаше да се измъкне жива оттам. Нямаше да го издаде на Кейн.

Почти усети как баща му го потупва по рамото с голямата си ръка. *Една писклива кучка по-малко на тоя свят — браво на теб, сине.*

Огънят пред очите му и представата за горящата вътре жена стопиха и последните му неприятни чувства. Незнайно защо усети силна възбуда. Няма лошо, ще закове Сесилия още от вратата.

Далечния вой на сирена го накара да се метне зад сградата и да се заклати към мястото, където беше оставил камиона си.

Били седна зад волана и включи мотора. Потърка длан по чатала си. Пенисът му така се беше втвърдил, че можеше и да не дочака да се прибере вкъщи. Просто трябваше малко да се отдалечи, да спре и да наблюдава огъня.

За по-сигурно.

— Би ли ми казал защо ние поемаме сигналите на десет — двайсет и шест?

Джей Ди Гембъл стрелна поглед към партньора си Тереза Винсент.

— Складът принадлежи на Марк Леклер.

— А! — Тери наблюдаваше една майка, която буташе количка с близнаци по пешеходната пътека пред тях. — Корт пак ли е зает?

Джей Ди кимна.

— Конференция по пожарна безопасност в Билокси.

— Той ли се обади?

Светна зелено и колата им премина през кръстовището.

— Да.

— Значи Корт ни праща да му вършим работата — малка услуга за съученика на баща ти. — Тя поклати глава. — Страшна логика. Ами да вземем да се отбием през пожарната на връщане, та да му напишем и доклада!

— Корт пише по-добре от теб.

Маймуните пишат по-добре от мен. — Партньорката на Джей Ди разглеждаше внимателно болезнено късите си нокти. Нарочно ги поддържаше в този вид, за да не ги гризе. — Джей Ди, скоро споменавала ли съм ти, че брат ти е задник?

Той се усмихна многозначително:

— Няколко пъти.

Макар че беше едва осем сутринта и повечето магазини още бяха затворени, няколко нетърпеливи, ранобудни момичета вече кръстосваха улиците. Като зави към улица Биенвил, Джей Ди забеляза една двойка с маски, покрити с пера, които пияха кафе и надничаха през орнаментите на решетка от ковано желязо пред витрината на

някакъв антикварен магазин. Дори да не беше по времето на най-голямото тържество на планетата, никой нямаше да се впечатли от маскираните туристи. Тук Марди Гра^[2] беше начин на живот през цялата година.

Тери извади цигара и отвори прозореца до половина, преди да я запали. От едно магазинче за сувенири вече долитаха игривите ритми на зайдеко и отекваха в почти празната улица.

— Вашите май са спретнали обичайната сбирка за следващия уикенд?

Ежегодната гала вечер „Ноар е блан“^[3], която родителите му организираха през уикенда след Марди Гра в имението си в Гардън Дистрикт, беше прочута колкото и ресторантът на баща му. Макар че туристите ежедневно пълниха „Крю“ на Луис, за да поръчват от френското меню, на семейното тържество канеха само около петстотин души, все от елита на Ню Орлиънс. Облеклото беше задължително сведено до два цвята — черно и бяло — и много от приятелките на майка му отлитаха до Париж всяка година, за да си купят нещо шикозно, с което да смаят светските репортери.

— Да. Айван и съпругата му пристигат със самолет от Монтана в петък. — Той погледна партньорката си. — Майка ми ти изпрати покана, надявам се?

— О, не. Мили боже! — Тери притисна ръка до бузата си. — Сигурно пощата се е загубила.

Той добре знаеше как би реагирала Елизабет, ако я попиташе — щеше да запърха с ръце и да обвини някоя от слугините.

— Аз те каня. Ела, ще те запозная със съпругата на Айван — Уенди. Ще ти хареса.

— Не, благодаря — тя прокара ръка през късата си кестенява коса, после пооправи тъмносивото си яке. — Просто гардеробът ми не е на нивото на тържествата на майка ти.

— Няма значение.

— *Au contraire*^[4], приятелю. Когато си единствената жена, облечена в конфекция, в пълна зала с дизайнерски копринени рокли, има огромно значение.

Колата се изпълни с миризма на горящо дърво и Тери присви очи през стъклото към черния пушек, който все още се издигаше на плътна колона в небето.

— Ето го.

След като внимателно се провроя през полицейските барикади, Джей Ди паркира на една пресечка зад пожарната кола, така че да не пречи. Червени, сини и бели отблъсъци осветяваха замъгления въздух като цветомузика в дискотека. Вълни горещ въздух бълваха през прозорците и принуждаваха любопитните да отстъпят назад. Пожарникарите обливаха с маркучите си димящата сграда от всички страни, но се виждаше, че вътре всичко е изпепелено. Миризмата на мокро овъглено дърво и химичната пяна, с която бяха гасили изгорялата кола, паркирана на пътеката до сградата, сгъстяваха и без това тежкия въздух.

Тери излезе от колата след Джей Ди и затръшна вратата, като същевременно хвърли бърз поглед на мястото.

— Надявам се собственикът да си е направил прилична застраховка. — Тя кимна към колата, преди да започне огледа на околните сгради. — Не е най-подходящото място за огън на открito — можеше да лумне цялото каре.

Джей Ди доближи патрула, който попълваше данни за доклада си. Униформеният го позна и прекъсна работата си:

— Лейтенант?

Джей Ди огледа насьbralата се тълпа. Повечето бяха туристи, някои от тях снимаха.

— Докъде стигнаха момчетата?

— Почти потушиха пожара, лейтенант, но от сградата нищо не става. — Офицерът се ухили. — Обаче имаме оцелял.

— Късметлия е кучият му син. — Тери свали сакото си и го преметна през ръка, после хвана с два пръста блузата си и започна да си прави вятер. — Всичко е тук.

— Стара сграда, много дърво — обясни ѝ полицаят. — Малко бензин, кибрит, парче плат и барбекюто е готово.

— Комисар. Лейтенант. — Един от пожарникарите ги доближи. Струйки вода се стичаха по почернелите му от сажди дрехи. — Охранител от тази улица твърди, че сградата е била празна, но ние измъкнахме човек отвътре. Ще огледаме пак. Може да има още някой.

Джей Ди кимна:

— Къде е оцелелият?

— Все още е в линейката на кислород. — Пожарникарят посочи с ръка.

Джей Ди забеляза линейката, паркирана малко по-надолу. Двама мъже в униформи на парамедици стояха от двете страни на по-дребна фигура, седнала вътре, точно до отворените врати. Мерна тъмночервена коса и присви очи:

— Жена ли е?

— Да. И то каква. — Униформеният се покашля притеснено, когато Тери го изгледа накриво. — Ъ-ъ, не е тукашна, поне според свидетелите. Няма лични документи и не казва много. Има няколко леки наранявания по главата.

— Хубаво, че сте забелязали — процеди Тери. — Че си я бива и въобще всичко.

Джей Ди не се разсмя. Обърна се към Тери:

— Заеми се с хората наоколо. Аз ще говоря с момичето.

Тя изсумтя с ирония и презрение:

— Винаги поемаш момичетата.

Джей Ди не отклони вниманието си от жената. Кислородната лиска покриваше носа и устата ѝ. Косата ѝ бе червена. Необикновено червена — пълтен, благороден цвят като на стари гранати. Познаваше само една жена с такава коса.

Не може да е тя.

Прескочи двойния пожарникарски маркуч и тръгна към линейката. Докато се приближаваше, забеляза и други детайли, които го притесниха — малката, крехка фигура, бледата кожа, елегантните ръце с дълги пръсти. Раздряните чорапи по краката ѝ не омаловажаваха факта, че са стройни и добре оформени. Дори пет-шест сантиметровата рана на десния, не можеше да наруши красивата гледка.

Споменът се стовари върху му като яростно кроше.

Добре ли си? Видя пребледнялото ѝ лице, кръвта по крака ѝ. Беше паднала в барчето точно до неговата маса. Помогна ѝ да стане. *Кървиш...*

Един от парамедиците го забеляза:

— Нуждаете ли се от помощ, лейтенант?

— Не. — Джей Ди видя кръвта по дрехите ѝ и дръпна маската от лицето на жената. И макар да беше подготвен за това, като погледна

лицето ѝ, едва не се строполи на колене: — Сейбъл.

Огромните, тъмни очи го гледаха смяни. Тя не каза нито дума.

Той метна маската настрани, все още несигурен, че е истинска. Посегна към нея, но тя извърна глава съвсем леко, колкото да избегне докосването му, а изненадата в очите ѝ се замени с гняв и отвращение.

У него също се надигна гняв, изпепеляващ и толкова необуздан, че му се прииска да я сграбчи в прегръдката си. Овладя се, разгледа я, но не можа да разбере откъде е кръвта.

— Какво е станало с нея? Къде е ранена?

Парамедикът отново ѝ подаде маската.

— Добре е. Просто е вдишала малко дим и има няколко травми по главата. Може би се е подхълъзнала, паднала е и се е опитвала да се изправи.

Искаше му се да я разсъблече и лично да я прегледа.

— А кръвта?

— Раните по главата не са разкъсни. Мисля, че не е от нея.

Джей Ди забеляза как по лицето ѝ премина сянка на страх.

— Приключи ли тук с нея?

Парамедикът я преслуша и кимна.

— Да, но състоянието ѝ трябва да се следи. Може да има сътресение на мозъка.

— Аз ще се заема. — Хвана я за ръцете и усети потръпването ѝ, почувства напрягането на мускулите под нежната ѝ кожа. Дори да беше останало малко кръв по лицето ѝ, след първия допир с него, рязко изчезна, както някога в барчето. Тъмните ѝ очи не се откъсваха от лицето му.

Страхува се. Но защо? Сякаш никога преди не я бе докосвал. Докосвал я бе много пъти. Цялата. Всеки сантиметър от нея.

Преди да успее да я вдигне на крака, патрулът изникна до него.

— Лейтенант, добре ще е да видите нещо.

Той я пусна.

— Какво?

— Намериха тяло в сградата. — Патрулът му подаде обгорен, разтворен портфейл в плик за улики. — В личните документи пише Маркъс Орелиъс Леклер.

Като всеки мъж Били предпочиташе чукането пред самозадоволяването, но този път изпитваше странна наслада да седи в камиона си и да се докосва, докато гледа как изгаря сградата. Никой не му обърна внимание. Дори двамата любопитни старци, които спряха огромния си „Линкълн“, зад камиона и стояха облечени срещу огъня. Бяха само на метър от прозореца му, но сякаш беше невидим.

Все пак на него дължаха това шоу. На него, невзрачния Били Либидо.

Колко странно. Били обичаше да се занимава с малките си дивотии. При това беше достатъчно хитър и винаги да се измъква. Само че този път вътре бе залостена Изабел и се печеше жива. Това беше лично негово дело и той се чувстваше специален. Могъщ.

Усещането му хареса.

— Браво, момиче — изфъфли той, докато трескаво движеше ръката си. — Този път те пипнах, а?

Обаче удоволствието му не трая дълго. Видя как един пожарникар извлече Изабел Душейн от горящата сграда — кашляща, покрита със сажди.

По дяволите. Ерекцията внезапно клюмна в ръката му. *Защо, мамка му, не е изгоряла?*

Старата дама, която стоеше на пътеката, се обърна и го изгледа, сякаш го бе чула.

Той ѝ отвърна с презрителен поглед, докато напъхваше мекия си пенис обратно в джинсите и вдигна ципа.

Тя отвори уста да каже нещо, но отмести поглед към другата страна на камиона. Сграбчи съпруга си за ръка и го повлече към колата им.

Били се изхили презрително:

— Само така, я вземи се...

Някаква сила бълсна главата му в кормилото, после го извлече по двойната седалка през пасажерското място.

Едрият мургав мъж го бълсна към кабината:

— Твоя ли беше тази идея?

Били погледна право в черните очи на Кейн Гантри. Шефът бе единственият човек, когото Били уважаваше, от когото, се страхуваше повече отколкото от баща си.

— Ей, Кейн. — Той погледна притеснен към огъня. — Аз... аз само...

Кейт извърна глава и остана загледан в бушуващите пламъци. Когато отново погледна Били, погледът му бе смразяващ.

— Тъпо копеле такова.

Тогава Били осъзна, че е загазил и направи единственото разумно нещо: заби коляно в слабините на шефа си.

Само че Кейн се отдръпна секунда по-рано и коляното на Били пресрещна бедрото му — все едно ритна стена.

Шефът му се усмихна и отстъпи.

— Благодаря.

Кейн беше известен с това, че никога не посяга пръв, нито удря повече от веднъж.

— Не е каквото си мислиш — взе да заеква Били, докато панически се опитваше да увеличи разстоянието помежду им. — Нищо лошо не съм направил. Върша си работата, Кейн, честно.

Едрият мъж пристъпваше към него.

— Да не би да ти плащам да седиш да си лъскаш бастуна пред стари дами?

Обзет от срам и гняв, Били отново налетя на Кейн, този път се прицели в корема и ребрата. Мъжът само го отблъсна и го цапардоса в лицето.

Главата на Били сякаш избухна, а пред очите му се завъртяха големи черни петна.

Само след миг Кейн отново го приклещи до камиона. Приведе се към него и го подуши, после пъхна ръка в задния джоб на Били и извади оттам празното шишенце уиски.

Погледна го в очите:

— Нали те предупредих какво ще направя, ако пак те пипна да къркаш?

Плувнал в пот, целият треперещ, Били прегълътна и кимна:

— Няма да се повтори. Изпуснах се, Кейн. Само малко.

Бутилката излетя и се разби на пътя.

— Недей така. — Очите на Били се наляха със сълзи. — Не можеш да ми причиниш това. Нали сме приятели. Имам жена — работата ми трябва.

Кейн бръкна в джоба на ризата си и извади банкноти, които натъпка в кървящата уста на Били.

— От мен толкоз. — После го пусна и отстъпи назад. — Приключи с теб. Изчезвай.

Това не се случва.

Сейбъл седеше на задната седалка на немаркираната полицейска кола и се опитваше да анализира случилото се. Марк беше мъртъв, а тя самата едва не загина. Някой я удари по главата и после подпали склада.

За да заличи следите.

Зашо му беше на някого да убива Марк? Дали бе заради кампанията му? Нещо като политическо покушение ли беше? Беше проучила информацията за него, преди да се срещнат, и знаеше колко е популярен. Знаеше се, че го очаква лесна победа и дори пресата го харесваше.

Пресата.

Скоро щяха да се появят журналистите. Щяха да искат да знаят какво се е случило, а тя бе единственият свидетел. Никой не знаеше коя е. За света тя бе нищо и никаква благотворителна деятелка от Шревърпорт, която работеше по проект, от който никой не се интересуваше.

Не можеше да им каже за онова, което я свързваше с Марк. Не и лично. Никой нямаше да ѝ повярва.

— Какво сладурче — възклика единият от полицайте, застанал до колата на колегата си, докато я наблюдаваха. — Прекалено млада е за съпруга, гадже може би?

Тя спря да ги слуша и се концентрира върху случилото се. Спомни си, че се качи по стълбите, надуши някаква неприятна миризма и откри Марк мъртъв. Някой я удари, после — болка, сгромолясвате, тъмнина. Съвзе се до тялото на Марк, а наоколо гореше. Първо се опита да го извлече, но се оказа прекалено тежък, а огънят поглъщаше всичко наоколо. Успя да се добере до един прозорец, но не можа да отпори дъската над него, затова се дотъри нания етаж. Гъстият, мазен пушек и топлината ѝ пречеха да намери изхода. Отново изгуби съзнание.

Можех там да си умра. До Марк.

Останалото ѝ се губеше — така бе уплашена. Последно бе усетила ужасяващия шум от падащия таван и здравите ръце на огнебореца, който я издърпа оттам.

О, благодаря ти Господи, помогни ми...

Сейбъл се огледа. Кръвта на Марк бе попила по блузата и сакото ѝ. Стоеше засъхнала, на люспи, беше под ноктите ѝ. За миг ѝ се зави свят и тя си помисли, че ще повърне.

— Госпожо? — Единият от патрулите се вгледа в нея притеснен.

— Искате ли да повикам лейтенант Гемъл?

— Не, благодаря. — Пое си дълбоко въздух и си наложи гласът ѝ да звучи уверено: — Добре съм.

Не беше добре. Неочакваната среща с Джийн-Делано я шокира точно толкова, колкото и смъртта на Марк. Само че той вече не беше нейният Джийн-Делано, а просто лейтенант Джей Ди Гемъл, комисар в отдел „Убийства“. Един полицай ѝ каза, че Джийн-Дел е отишъл да види трупа на Марк. Не че имаше значение. И кмет на Ню Орлиънс да беше, вече беше все едно. Той бе част от миналото, реликва, човек, когото бе загърбила и забравила.

Въпреки това все още усещаше шока от срещата им — разтърсващ, силен и безмилостен като удара, който я запрати на пода в безсъзнание.

Джийн-Дел тук, Джийн-Дел ченге. На никого не бе казвала името си. Как е разбрал, че съм тук?

Високата брюнетка, която разговаряше с Джей Ди на няколко метра от колата, се качи отпред и се обърна, за да я погледне през облегалката. Имаше интелигентно, овално лице, проницателни сивозелени очи и невероятно красиви ръце като на художничка.

— Аз съм сержант Винсент. Как се чувствате?

Хладният ѝ глас извади Сейбъл от мислите ѝ, но тя не мигна, не реагира. Бе посветила години на умението да се крие зад собственото си лице и сега бе моментът да го използва.

— Добре съм.

— Хубаво. Бих искала да ви задам няколко въпроса, ако сте в състояние да отговаряте? — Тя кимна и сержант Винсент извади тефтера си. — Кажете ми пълното си име.

— Изабел Мари Душейн.

Записа го на листа.

— Изабел, какъв е домашният ви адрес?

Сейбъл помисли за баща си и колко би се разтревожил от новината, че е била на косъм от смъртта. Не можеше да им позволи да се свържат с Реми.

— Нямам такъв.

Брюонетката повдигна тъмните си вежди.

— Бездомна ли сте?

Какво разумно извинение да измисли? Спомни си за вестника, който бе оставила на предната седалка на колата ѝ, сгънат на обявите.

— В момента си търся жилище. — Това бе част от истината. Никога не е била убедителна в лъжите, дори при далеч по-приятни обстоятелства.

— Едва ли сте търсили апартамент в тази част на града. Защо дойдохте тук тази сутрин, госпожо Душейн?

— Търся си и място за офис.

Брюонетката потропа с химикалката по бележника си.

— Защо не ми разкажете какво се случи, като започнете от момента на пристигането ви?

Сейбъл впи пръсти в облегалката. *Никой не знае за нас.* Внимателно отпусна ръцете си в скута. Трябваше да запази спокойствие, да стои с вдигната глава. Не трябваше да говори за Марк. Просто трябваше да даде показания пред полицията.

Но нали Джей Ди е полицията, едно хапливо гласче се обади в главата ѝ. А досието, с което той разполага, няма много да ти помогне.

Жената я чакаше да каже нещо.

— Не си спомням много.

Сержант Винсент я изгледа продължително.

— Имате амнезия?

Сейбъл я изгледа на свой ред, докато се чудеше дали се шегува, или говори сериозно.

— Просто... нещата изглеждат малко мътни.

— Така ли? — Сержант Винсънт сведе поглед и смириращи вежди.

— Какво е станало с ръцете ви?

Сейбъл огледа длани и китките си, по които се виждаха тъмни, дълги тресчици. За нищо на света не можеше да се сети как се

озовали там.

— Не знам.

Без никакво предупреждение Джийн-Делано се пъхна зад волана и хлопна вратата, което накара Сейбъл да подскочи.

Не Джийн-Делано. Лейтенант Гембъл. *Трябваше да го запомни.*

Беше се променил през годините. Косата му беше по-къса, високо подстригана на слепоочията, вероятно, за да не се къдри. Виждаха се няколко сребристи кичура. Не беше слаб, колкото в колежа. Рамената му изглеждаха по-широки, гръденят кош — подчертан. Тънък белег се спускаше по една от скулите му и заедно с отсечените бакенбарди му придаваха по-суров вид.

— Ще продължим в управлението. — Джей Ди включи мотора и погледна брюнетката. — Готова ли си?

Гласът му накара сърцето на Сейбъл да ускори пулса си и това я подразни. *Забрави гласа му, лицето му. Той е просто ченге.*

— Да. — Тери затвори тефтера си, докато Джей Ди превключи на скорост и се отдалечи. — Нещо много бързаме? — Той не ѝ отговори и тя закопча колана си. — Дообре.

Сейбъл откъсна мислите си от Джей Ди и се концентрира върху най-важното в момента — Реми. Новините за случващото се щяха да бъдат прекалено голям шок за него. Баща ѝ беше на хапчета за сърце и докторът я беше предупредил за риска от всеки допълнителен стрес. Това означаваше да го държи далеч от града и от всичко това.

— Трябва ми телефон възможно най-бързо.

— Няма проблем, госпожо Душейн. — Партньорката на Джей Ди запали цигара. — Може да се обадите от управлението.

Погледът на Джей Ди срещна нейния в огледалото. Това бе нещо, което никак не се бе променило — невероятно сините му очи. Потъмняваха, когато се ядосаше, а сега изглеждаха черни като бездната на ада.

Този път няма да му позволя да ме въвлече там.

Тери Винсент обичаше работата си на полицай, с изключение на бумащината.

Когато Джей Ди ги докара до управлението, тя нахвърля в ума си списък с докладите и формулярите, които трябваше да попълни. Бяха

много. Един труп на умишлено подпалено място отваряше много работа.

Полицейското управление на Ню Орлиънс бе преместено преди година в нова сграда — произведение на изкуството, изградена от управата на града като част от кампанията за подобряване условията на работа на силите на реда. Новата главна квартира притежаваше всичко необходимо за ежедневния контрол на осемте полицейски участъка под командването на управлението на Ню Орлиънс, както и електронната инфраструктура, благодарение на която всичко се извършваше автоматизирано — от балистична експертиза до проследяване на уликите. Охраната на обществения ред и разследващите екипи бяха интегрирани със специализирани екипи, за да координират местните, държавните и федералните разследвания, както и да контролират такива големи ежегодни събития като Марди Гра и Шугър Бул^[5].

Въпреки това, сякаш работеха в сградата от години. На всеки етаж претъпкани помещения, редици разнебитени шкафове с папки и безкрайни камари от документи оформяха лабиринти. Новите компютърни системи завземаха ценно пространство и бълваха купища анализи, които увеличаваха безпорядъка.

Тери забеляза група колежани, насядали смълчани на твърдите дървени пейки пред голямото бюро в приемната — първата спирка от обиколката на управлението. Явно нечий купон по случай Марди Гра бе излязъл извън контрол, съдейки по насинените, подпухнали лица и найлоновите пликове за повръщане, които сержантът бе раздал.

Джей Ди преведе свидетеля им направо към асансьора. Тери остана, за да изпрати няколко полицаи до дома на Марк Леклер, които трябваше да доведат вдовицата му за разпознаване на трупа.

— Ще се обадиш ли на баща си? — попита Тери, след като ги догони и задържа вратата на асансьора.

— По-късно. — Той натисна бутона за втория етаж.

Не ѝ хареса изражението на партньора ѝ. Изглежда щеше да си остане такова за постоянно.

— Ще се заемеш ли първо с предварителния доклад? — попита тя с надежда. Джей Ди работеше на компютър много по-добре от нея, а пък и свидетелката им имаше нужда от няколко минути, за да се съзвземе.

— Не.

Щом вратата се отвори, Джей Ди поведе Сейбъл към стаите за разпит, офисите и боксовете, които изграждаха отдел „Убийства“.

Явно искаше да се захване направо с разпита. Не беше лоша идея, имайки предвид истерията, която щеше да завладее пресата, щом узнаеха, че Марк Леклер е мъртъв.

— Искаш ли първо да дойде капитанът, в случай че се окаже убийство?

Джей Ди замълча достатъчно дълго, за да покаже на Тери, че има сериозен проблем.

— Не. — И се запъти към първата свободна стая.

Още в квартала бе усетила, че нещо не е наред, но Джей Ди бе прекалено добър професионалист, за да прескочи процедурата. Тя го дръпна за ръката.

— Ей. Защо не помолим Хейзнер и Гарсия да поемат случая? Скоро излизам в отпуска, а те още не са ни се реванширали за стрелбата в бара от миналия месец.

— Не — отвърна той, без да мигне.

Сейбъл наблюдаваше напрегнато словесната им престрелка.

Тери й посочи стаята:

— Влезте и седнете, госпожо Душейн. Ще дойдем след минута.

— Щом свидетелката прекрачи прага, тя затвори вратата и застана между нея и партньора си. — Ще ми кажеш ли точно какво става тук?

— Познавам я.

— Виж ти. Дотолкова мога да загрея. Коя е?

— Познавахме се в колежа. — С притъмнял поглед той следеше всяко движение на сянката на Сейбъл през матовото стъкло.

Тери извади цигара, но си спомни за строгата забрана за пущене в сградата и се намръщи.

— Супер. Помисли само — жертвата бе най-добрият приятел на баща ти, а ти си бил съученик с единствената свидетелка. Това си е конфликт на интереси, изписан с огромни букви, дебело подчертани.

— Той не подхвани шагата и тя продължи сериозно: — Трябва да го отстъпим на Хейзнер и Гарсия. Остави го на тях.

— Не.

— Тя е млада и красива. Марк Леклер бе стар и богат. Не е нужно да си гений, за да съставиш уравнението. — Слушаш ли ме? —

Тя го бодна с пръст в гърдите. — Не можеш да се заиграваш с това момиче, Джей Ди. Капитанът ще изяде топките ти за закуска.

— Не се заигравам... — Един минаващ наблизо комисар ги изгледа с любопитство, затова Джей Ди се наведе към нея и сниши глас:

— Не се заигравам с нея, нито тя се е заигравала с Марк.

— И как точно разбра това? Да не си гадател? — Тери въздъхна.

— Боже, от онова, което знаем, като нищо може да е видяла сметката на Леклер и да е подпалила сградата.

— Преди или след като се е фраснала по главата?

Тя сви рамене.

— Може да се е изнервила, докато е търсила място за паркиране. И аз неведнъж съм се изкушавала да сишибна главата в предното стъкло при такива случаи.

Той не се засмя на шегата ѝ, както обикновено.

— Някой се е опитал да я убие, Тер. Няма да я изпусна от поглед. Ясно?

Никога преди не го бе виждала в такова състояние.

— Ясно, разбрах. — Тя отстъпи настрани и му показва вратата. — Но на разпита ще присъствам и аз.

Той прокара пръсти през късата си черна коса:

— Тери...

— Дори не си го и помисляй, Джей Ди. — Ако беше решил да се направи на пълен глупак, тя щеше да му прикрива задника. — Не ми пука колко ви е било горино някога в Тюлейн. Тя е свидетелка на палеж и вероятен убиец на бъдещия ни губернатор. Лицето ѝ ще се появи на първа страница на всеки вестник в щата още сутринта. Ти коя роля предпочиташ — на комисар, разследващ случая, или на зарязаното бивше гадже?

Той сграбчи дръжката и едва не изтръгна вратата от пантите ѝ.

— Аз задавам въпросите.

— Ще имаш да вземаш, друже. — И Тери се шмугна пред него.

[1] Има се предвид уиски „Джак Даниълс“. — Б.пр. ↑

[2] Марди Гра (Mardi Gras) идва от френски и означава „Изобилен вторник“ (Fat Tuesday). Това е последният ден, в който се

яде богата, тънка храна преди постите. От повече от век този ден се отбелязва с голям пъстър фестивал в много страни по света. — Б.пр. ↑

[3] Черно и бяло (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Au contraire (фр.) — напротив — Б.пр. ↑

[5] Шугър Боул — ежегоден турнир по футбол на американските колежи, провеждан в Ню Орлиънс от 1 януари 1935. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Свидетелката им се бе настанила на масата в стаята за разпити. Вътре бе леко задушно, затова Тери отвори прозореца, преди да предложи на Сейбъл нещо за пиене.

— Ако може малко вода, моля. — Гласът ѝ звучеше някак дрезгаво и напрегнато, вероятно от дима.

Докато изваждаше чаша от автомата и я пълнише, Тери постоянно държеше под око партньора си. Обикновено Джей Ди сядаше срещу свидетелите, предразполагаше ги и с присъщия си чар измъкваше всички подробности. Много го биваше в това. С лекота печелеше доверието на хората и те изпадаха в откровение. Този път дори не седна. Бавно обикаляше стаята и наблюдаваше Сейбъл с недвусмисленото намерение на изгладнял пес, съзрял ранен заек.

Или на отхвърлен любовник, търсещ отмъщение.

Тери не схващаше нещо. Сейбъл Душейн бе много хубава жена, но изобщо не беше от типа на Джей Ди. Той сипадаше по класни дебютантки от Гардън Дистрикт, чиито имена бяха постоянно присъствие в светските рубрики. Напоследък прекарваше много време в компанията на една особено противна дебютантка — креолката Морая Навар, за която майка му сигурно настояваше да се ожени възможно най-скоро.

Смъртта на Марк Леклер щеше да разстрои бащата на Джей Ди и вероятно плановете на Елизабет Гембъл за сватбата щяха да останат на заден план. Тери само печелеше от това — всеки повод за отлагане купуването на рокля напълно я устройваше, а пък и никак не бе възхитена от идеята Джей Ди да се ожени за дебютантката.

— Заповядайте. — Тя подаде водата на Сейбъл и отново забеляза раните по дланите ѝ, когато прие чашата. — Сигурна ли сте, че не знаете откъде са тези трески по ръцете ви, госпожо Душейн?

Сейбъл ги огледа.

— Мисля, че се опитах да изляза през прозореца.

Щом Тери седна, Джей Ди се извиси над Сейбъл, без да я докосва, но беше прекалено близо. Свидетелката изобщо не му обръщаше внимание.

Тери се покашля и погледна партньора си в очите. Хайде, давай, безмълвно изрече тя.

— Сега в Ню Орлиънс ли живееш? — попита той.

Сейбъл отпи гълтка вода, преди да отвърне:

— Не.

Той заобиколи стола и сякаш се опитваше да привлече вниманието ѝ върху себе си.

— Защо отиде в онзи склад?

— Правех оглед за офис. — Тя сведе поглед към чашата. — Мисля, че трябва да говоря с адвокат.

— Сега ще говориш с мен — заяви Джей Ди.

Последва минута мълчание, след което Тери реши да я успокои:

— Госпожо Душейн, не ви обвиняваме в нищо. Просто искаме да разберем какво се случи.

Сейбъл сви рамена.

— Не си спомням много — отвърна тя някак изплашено.

Сега Джей Ди ще я приютка. Тери го бе виждала да успокоява всякакви разтреперани свидетели, да им вдъхва увереност и да измъква по най-елегантния начин нужната му информация.

Той удари с длан по облегалката на стола на Сейбъл и сграбчи косата на тила ѝ:

— Кой те удари?

— Джей Ди! — Тери скочи на крака.

Той не пусна косата, а само я разтвори, за да огледа скалпа ѝ. Под космите се виждаше голяма цицина.

— Видя ли кой го направи?

Тъмночервената коса на Сейбъл се разпиля, когато тя дръпна рязко главата си, за да избегне докосването му.

— Не. Никого не видях.

— Глупости. — Той завъртя стола ѝ и тя се озова лице в лице срещу него. — Какво се случи в онзи склад? Кой те удари? Отговори ми.

— Не знам. — Сейбъл се обърна и погледна Тери с пламтящи от гняв очи. — Казахте, че имам право да се обадя по телефона. Искам да

го направя сега, моля.

— Джей Ди — повтори Тери, този път с предупредителен тон. — Можете да се обадите след минутка, госпожо Душейн.

Партньорът ѝ протегна ръка, хвана долната челюст на Сейбъл и завъртя главата ѝ към себе си.

— Откъде се взе всичката тази кръв? Откъде познаваш Марк Леклер? Защо отиде там? Кой подпали огъня? Видя ли кой те удари?

Бяха толкова близо един до друг, сякаш щяха да се целунат, помисли си Тери, но Джей Ди почти викаше в лицето ѝ.

— Не си спомням — отвърна Сейбъл, стисната ръце в ската си толкова здраво, че сухожилията ѝ се бяха обтегнали. — Не ме докосвай.

Тери зяпна ужасена.

— Мисля, че ни трябва почивка, Джей Ди?

Той не ѝ обърна внимание, а с другата си ръка хвана гърлото на Сейбъл:

— *Vous me repondrez!*^[1]

— *Je ne peux pas vous aider*^[2] — проциди тя през зъби. — *Laissez-moi seule.*^[3]

Тогава Тери разбра много повече за Сейбъл Душейн и това само усложни положението. Партньорът ѝ не искаше да я чуе, затова тя заобиколи масата и го срита по глазена:

— Ей. Разкарай се.

Той се изправи и отпусна ръце. Мускулите на ръцете и раменете му издуваха сакото.

— Няма да я нараня.

— Не ме интересува. — Тя му посочи вратата. — Иди се разходи, изпусни парата. Направи няколко обиколки на сградата. Веднага.

Джей Ди хвърли последен поглед на Сейбъл и излезе. Партньорът на Тери не изпускаше нервите си току-така. Никога. Затова случилото се я изплаши дотолкова, че самата тя да изгуби контрол.

— Какво ви става на вас двамата?

Сейбъл извърна тъмнокафявите си очи, но не и преди Тери да зърне подозрителното им проблясване.

— Нищо.

Тери изруга под носа си.

— Ето. — Намери кутия с носни кърпички и я бутна пред нея. — По-добре се стегни, госпожо. Мъртвият мъж се готвеше да ни става губернатор. Чакат те големи разправии, а Джей Ди беше само увертуората.

Сейбъл повдигна брадичка:

— Аз не се страхувам от Джей Ди.

— Нима? — Тери лесно се поддаде на младежкия си патос и добави: — Я пак си помисли. Това не ти е дрън-дрън, та пляс, шери. — Свидетелката я изгледа смяяно и тя й кимна. — Точно така. Не слушаш жабешкия хор на брега. Сериозно си закъсала.

Когато Тери излезе от стаята за разпит, откри Джей Ди облегнат на стената в коридора. Как един креолец, богаташки син като него, се забърква с момиче от кейджуните? Тери не беше сигурна дали иска да узнае.

— Иска ли ти се да ме гръмнеш?

Джей Ди пъхна ръце в джобовете си.

— Може би.

Не бе свикнала да го вижда гневен. Вярваше безрезервно на Джей Ди, би му поверила живота си и нямаше да му позволи да провали своя.

— Радвам се, че се забавляваш, защото аз не мога.

— Притесняващ ме!

— Брей, сега вече ме трогна. В случай че си забравил — не си играем на лошо и още по-лошо ченге, а тя дори не е заподозряна. — Доближи се до него. — Какво си мислеше, като я хвана?

Той измърмори нещо ядно през зъби.

— Няма да проговори пред теб. Дай ми пет минути насаме с нея. Ще получа отговорите.

Тя го зяпна с отворена уста.

— Наистина ли ти изглеждам толкова тъпа? Искаш да скапеш целия случай, само защото мислите ти са в гащите?

— Не е така и го знаеш. — Джей Ди погледна към тавана, а после към нея. — За бога, Тер, познавам я. Просто е изплашена.

— Така ли? Тази жена е свидетелка — единствената засега — на умишлен палеж и вероятно на убийство. Областният прокурор няма да

се хване на номера с амнезията нито за секунда. Дори да ти беше жена. — Тогава Тери се сети и се плесна с длан по челото. — Това е, нали? Ти и тя?

— Беше много отдавна. — Джей Ди дори не мигна. — Искам да остана насаме с нея. Нямаше да те моля, ако не беше важно.

— Мамка му! — Тери разтърка очи. През петте години, откакто работеха заедно, Джей Ди никога не я бе карал да нарушават правилата. Фактът, че го искаше сега, само влошаваше положението. Но той ѝ беше партньор. — Добре. Ще ида да взема няколко формуляра и ще ѝ донеса телефон. Имаш десет минути да се поцелуваш и одобриш с любимата си. — Той се запъти към вратата и тя го сграбчи за ръкава: — Като се върна, ще ѝ сваля отпечатъци, затова си дръж ръцете в джобовете.

Той кимна и влезе. Докато се отдалечаваше по коридора, Тери се обърна само веднъж и го видя да спуска щорите.

Джей Ди Гембъл влюбен в кейджунско момиче. Майка му сигурно е получила удар. Е, поне положението не може да е по-зле от това. Тогава Тери забеляза, че гаджето на Джей Ди стоеше до бюрото ѝ и изстена. *Може и още как.*

— Комисар Винсент. — Морая Навар седна на мястото на Джей Ди и кръстоса слабите си загорели крака. Тери буквално чу как нечии лиги потекоха. — Един момент, госпожице Навар. — Тя вдигна слушалката на телефона и набра номера за точен час и прогноза за времето. Изслуша цялото съобщение, докато елегантната блондинка мръщеше вежди срещу нея. За да си приладе вид на много заета, Тери написа списък с покупките, които ѝ трябваха, после затвори слушалката и взе папката на случай, който бе приключила преди седмица.

Младата светска дама нервничеше и въздишаше. Дори веднъж демонстративно погледна часовника си, който, естествено, подхождаше на бижутата ѝ.

Тери я остави да почака още пет минути, но трябваше да се върне да провери Джей Ди. Вдигна поглед и се усмихна.

— Извинете, малко сме заети днес. Джей Ди ли чакате?

Диамантите на ушите на Морая проблеснаха:

— Да. Поканил ме е на обяд.

Тери се зачуди дали знае за Сейбъл, но така или иначе щеше скоро да го научи от Джей Ди. Май щеше да е най-добре да я разкара.

— В момента разпитва свидетел за палеж — обясни тя. — Разпитът обикновено отнема повече време.

— Трябваше да ми го кажете по-рано. — Морая бавно се изправи. — Тогава може би Корт ще дойде с мен.

Въпреки съчувствието, което бе изпитала към момичето, усети, че ѝ отвърна хладно:

— Корт е в Билокси, на конференция. Брат му Айван пристига тази седмица, но, а, да, сетих се, ще доведе и жена си. — Усмихна ѝ се.

— Изглежда не ви достигат мъжете от семейство Гембъл.

— Да не би да следите координатите на всички? — Приятелката на Джей Ди се изсмя зядливо. — Предполагам, че е част от задълженията ви.

Тери сериозно се съмняваше, че Морая Навар знае изобщо какво е работа. Бе посещавала едни от най-добрите училища в Европа, грижеше са удобствата на баща си, когато майка ѝ бе „на Континента“ и внимаваше да не се преумори. Имала бе връзки и с тримата братя Гембъл — бе се лутала между Корт и Айван, преди окончателно да се спре на партньора на Тери.

Обичаше да сравнява — все едно ще си купува ръчно изработени италиански обувки, но в случая ставаше дума за мъже.

Морая махна закачливо на един от по-младите комисари и това накара Тери бързо да приключи разговора, преди да изтърси нещо, което би й доставило удоволствие:

— Да предам нещо на Джей Ди?

— Да. Предай му да ми се обади веднага щом се освободи. О, напомни му също, че има последна проба на смокинга за събота вечер. — С многозначителна и неискрена усмивка, тя продължи към Тери: — Жалко, че няма да те видим там.

Тери си помисли, че прокажените биха били по-желани гости от нея.

— Джей Ди ме покани, но имам други планове.

— Колко жалко. Лично аз мисля, че би изглеждала прекрасно в бяло. Нещо семпло с воланчета тук-там, за да поприкриеш този тесен ханш и рамена. — Тя внимателно огледа лицето на Тери. — Може би

ще е по-добре нещо кремаво, вместо бяло, с твоя тен на кожата. Не си ли доста тъмничка?

Предците на Морая бяха потърсили убежище тук след разгрома на Наполеон при Ватерло^[4]. Тери не бе сигурна за своите.

— Ще предам на Джей Ди съобщението ти — отвърна ѝ тя, сякаш казваше „Добър удар, кучко.“

— Изключително съм ви благодарна, комисар.

Тери проследи с поглед царственото напускане на приятелката на Джей Ди и се заслуша в шушукането на колегите си за големия късмет на Гембъл с жените.

Ако се ожени за тази, ще трябва да подам молба за преместване. Няма шанс да се примиря Дебютантката да звъни тук час през час и да вика Джей Ди да се прибира, за да броят заедно семейните ценности.

Сейбъл затвори очи и подпра глава на ръцете си. Опита се да заплаче, но сълзите пресъхнаха така бързо, както Джей Ди си бе тръгнал. Сега просто се чувстваше опустошена. Както в онази нощ преди десет години.

Не си от приказливите, а?

Тя погледна приветливото лице на шофьора на камиона до себе си. Беше я качил точно до входа на кампуса и след като ѝ дръпна едно „конско“ за пътуването на автостоп, се съгласи да я закара до лимана. Изглеждаше добър човек и прие обяснението ѝ за аварията в канавката на несъществуващата кола. Като се има предвид как изглеждаше — и как миришеше, — цяло чудо е, че не я накара да се качи отзад при замразените скариди, които караше от Батън Руж.

Трябваше ѝ търпение само още няколко минути. След няколко минути щеше да си е вкъщи, в безопасност. Никога повече нямаше да се налага да се връща.

Няма много за казване. Беше на ръба да се разпиши от гняв, докато дробовете ѝ се пръснат, но така нямаше нищо да реши. Само щеше да изкара акъла на шофьора и вероятно щеше да се наложи да се прибере пеша.

Сигурна ли си, че не искаш да спра някъде, сладурче — да се поизчистиш и да се обадиш на пътна помощ? — предложи ѝ мъжът,

докато пътуваха към Ню Орлиънс. — *Май имаш нужда и от чаша кафе.*

Спреше ли, щеше да се срине. Знаеше го — вече ѝ се случи веднъж тази вечер. *Не, господине, благодаря, отвърна тя. Баща ми ще се погрижи за това. Просто искам да се прибера.*

Така да бъде той пусна радиото си, откъдето се разнесоха гласовете на Уейлън Дженингс и Уили Нелсън, които пееха за добросърдечната жена, влюбена в добронамерения мъж.

Ето това е истинска музика, заяви той, тактувайки с палец по волана.

Свистене от гуми на спираща кола върна Сейбъл към действителността. Тери Винсент бе отворила единствения прозорец, покрит с плътна метална решетка. През стъклена врата виждаше сенките на Джей Ди и партньорката му в коридора. Сейбъл повдигна ръка, за да разтърка огромната цицина отзад на главата си.

Дали да не се престоря, че ми е лошо или да припадна.

Беше глупаво, а и нямаше да се хванат — в нито един филм не се бе получило. Не, щяха да я държат тук, докато не получеха, каквото искат. Господ да ѝ е на помощ. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по врата, а оттам към все още тръпнещата ѝ челюст, където Джей Ди я бе хванал. Лесно получаваше синини и сигурно пръстите му се бяха отпечатали. Още усещаше болезнени тръпки по кожата си от допира му.

Бесен е.

Както беше и тя. В мига, в който я докосна, спомените я връхлетяха отново — всичко, което с години се бе опитвала да забрави. Усещането на кожата му до нейната, начина, по който я докосваше.

Не беше простоекс. Онази нощ пред великолепната къща на родителите му. Седнали на люлката на верандата, сключили пръсти, загледани в звездното небе. Шегуваше се с нея, че не е искала да уважи храната на баща му, а тя му призна, че се е притеснила от толкова много прибори. Той се разсмя и ѝ обясни, че все още бърка вилицата за салата с тази за десерта.

Някак неволно, спонтанно изля душата си. *Обичам те, Джийн-Делано.*

Той не се разсмя. Взе я на коленете си, прегърна я и я гледа много дълго време, сякаш беше нещо много ценно. *Сигурна ли си?*

Истина ли е?

Сейбъл повдигна глава, като чу да се отваря вратата. Влезе Джей Ди, този път сам. Вече не беше онова момче, което бе обичала. Беше толкова делови, комисар по тежките престъпления, който идва да зададе въпросите си.

Да я разпитва.

Изведнъж ѝ прималя на стомаха, като си спомни как се бе спънала в тялото на Марк. И всичката тази кръв. Как би могла да каже на Джийн-Дел за това, без да разкрие всичко за себе си и Марк? Щеше ли Джей Ди да ѝ повярва, дори ако му признаеше?

Преди десет години бе готов да я заклейми. Да не си откачила? Как можа да причиниш това на приятелите ми?

Не, не можеше да му има доверие. Не и за това.

— Сега сме само ти и аз. — Той седна на мястото на Тери Винсент. Звучеше спокоен като истински професионалист, но имаше мрачно и свирепо излъчване. — Искам да ми кажеш всичко, което се случи — от момента на пристигането ти в склада до спасяването ти от пожара.

Тя избягваше погледа му.

— Отидох там да разгледам имота. Когато влязох вътре, някой ме удари отзад. Това е всичко, което си спомням.

По лицето му преминаха разочарование и гняв, после гласът му омекна.

— Видя ли лицето му?

Все още имаше прекрасен глас — кадифен, дълбок, с някаква топлина, която я докосваше като нежна милувка. За миг почти се изкуши да му признае. Почти.

— Не.

Джей Ди се облегна назад за момент.

— Не си се връщала в Ню Орлиънс, откакто напусна училище. Щях да чуя за това.

Тя впери поглед в него. Не се бяха виждали десет години. Защо би се интересувал дали е идvala в града? После се сети за Марк и осъзна, че сигурно е познавал семейство Гембъл. И двете семейства — Леклер и Гембъл — бяха креолци, свързваха ги повече парите, отколкото Господ.

Щяха да я разпънат на кръст заради отношенията ѝ с Марк, щяха да накарат Джей Ди лично да закове пироните.

— Откъде познаваш Марк Леклер? — опита отново той.

— Откъде разбра, че съм там? — попита тя на свой ред, за да печели време.

— Съдба. Тъп късмет. Ти си избери. — Погледна ръцете ѝ. — Сейбъл, каквото и да криеш, можеш да го споделиш с мен. Мога да те предпазя.

Както го направи в колежа ли? Направо може да се съблече гола и да танцува пред новинарските камери.

— Съжалявам, не си спомням нищо повече. Мога ли вече да си вървя?

— Дай да видя ръцете ти. — Тя не помръдна и тогава той се пресегна и хвана внимателно, но категорично едната ѝ ръка. — Отпусни пръсти. — Наведе се напред и завъртя дланта ѝ насам-натам. — Това са тресчици нали?

— Предполагам. — Имаше чувството, че ако не престане да я докосва, ще полудее.

Той отиде до един шкаф, откъдето извади малка кутия за първа помощ и я донесе на масата.

— Дланите ти не са наранени. Сигурно си се хванала за някоя стара греда в склада, докато си се опитвала да излезеш. — Той дръпна стола си близо до нейния.

Тя така отчаяно се бе борила да се измъкне от огъня, че не бе усетила болка.

— Така изглежда. Спомням си, че имаше някакви дъски над прозореца.

Извади една пинцета, избърса я със спирт и отново хвана китката ѝ. Тя трепна, когато дръпна първата треска.

— Стой мирно.

— Боли. — Не, не беше вярно. Проблемът бе в ръката му, в пръстите, докосващи кожата ѝ. Бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му през дрехите. Виждаше сивото очертание по челюстта и горната му устна и появилите се от напрежение бръчкици. Поиска да го докосне, да почувства наболата му брада.

Все още трябва да се бърсне по два пъти на ден.

— Напусна Тюлейн, премести се — измърмори той, докато вадеше следващата тресчица. Пусна я в малко пликче. — Къде отиде?

— Надалеч. — Заради това изгуби стипендията си и после трябваше цяла година да развежда туристи из блатата, за да спечели достатъчно пари и да продължи обучението си. В Щатския университет в Луизиана беше различно — никой не я познаваше, никой не се интересуваше откъде е. В много отношения сякаш дишаше свободно за пръв път от години. Само че той страшно ѝ липсваше, дори след година раздяла.

Така ѝ бе липсал всеки божи ден оттогава.

Погледите им се срещнаха.

— Защо?

Защото те обичах прекалено силно.

— Намерих по-добро училище. — Тя прехапа устна, докато той вадеше поредната треска от дланта ѝ. Дъхът му ухаеше на кафе и мента. — Ти защо стана полицай? Мислех, че вече си в политиката. — Сейбъл си спомняше, че това бе най-съкровената мечта на майка му.

— И аз така си мислех — усмихна ѝ се накриво. — Айван обучава коне в Монтана.

Зае се с другата ѝ ръка.

— Корт е началник на пожарната в града.

Така и не се запозна с Айван, но Корт и майка им изобщо не одобряваха връзката им. Единствено бащата на Джей Ди, Луис, бе направил усилие да се държи мило с нея и тя много го харесваше.

— Как е баща ти?

— Остаря. — Извади последната тресчица и остави пинцитата.

— Майка ми го кара да се пенсионира и да остави ресторантата на някой от братовчедите ми, но татко продължава да ходи всеки ден. — Дезинфекцира дланите ѝ със спирт. — Защо ме напусна?

Алкохолът я щипеше, но въпросът му я разтърси. Тя рязко си пое въздух:

— Това е стара история, Джей Ди.

— Онази вечер бях тръгнал да те взема, когато срещнах приятелите ми. Не можех да повярвам, като ми казаха какво си им направила. Тръгнах след теб и те видях да се качваш на онзи камион.

— Тя понечи да се изправи, но той я сграбчи за китките. — Знам, че ме чу, когато те догоних. Защо се скри от мен?

Защото приятелите ти ме малтретираха и ме унизиха. Защото бях на осемнайсет, бях уплашена, глупава и влюбена в теб.

— Беше много отдавна, Джийн-Дел. — Неволно го нарече по име и то увисна между тях. Той присви очи, вторачен в устните ѝ. — Пусни ме. Пусни ме.

— Не — той се приближи още повече. — Не и този път.

Тери Винсент влезе и донесе телефон, включи го в контакта на стената и го сложи пред Сейбъл.

— Може да проведете разговора си, госпожо Душейн. — После се обърна към Джей Ди. — Ела да изпием по кафе и да я оставим за малко на спокойствие.

Джей Ди изруга под носа си и излезе от стаята.

Сейбъл изчака Тери да заключи вратата, преди да набере с треперещи пръсти номера на Универсален магазин Мартенс.

— Alio, Мартенс? — обади се една от касиерките на Хилер.

— Je voudrais parler a Hilaire^[5] — каза Сейбъл. *Моля те, моля те, Хил, бъди там.*

Момичето бе нова служителка и не позна гласа ѝ.

— C'est de la part de qui?^[6]

— Сейбъл Душейн, нейна братовчедка.

— Ah, oui — un instant, s'il vous plait.^[7]

След минутка долетя бодрият глас на Хилер Мартен.

— Е, как върви? Достатъчно голямо ли е мястото? Заведе ли те на някое лъскаво място на обяд?

Сейбъл стисна здраво слушалката.

— Хил, чуй ме. Загазих.

Набързо разказа на братовчедка си случилото се. В другия край на линията настъпи пълна тишина, когато стигна до историята с комисар Джийн-Делано.

— C'est rien que de la merde^[8]! — Хилер, която знаеше всичко за случилото се на Сейбъл в колежа, побесня.

— Това не са измишлотини, Хил. Истина е. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи, но тя успя да ги овладее. — Марк е мъртъв.

— O, chere. Толкова съжалявам. — Братовчедка ѝ добави с по-твърд глас: — Само им кажи да държат настрана онзи непрокопсан, надут jus depute^[9].

Сейбъл усети, че болката в слепоочието ѝ се засилва.

— Не мога да направя това. Случаят е негов, а аз съм единствената свидетелка.

— Какво от това? — Хилер изръмжа грубо. — Джийн-Дел в полицията. Сега вече чух достатъчно.

Сейбъл знаеше, че Джей Ди и партньорката му щяха скоро да се върнат, затова побърза да довърши.

— Колата ми изгоря. Някой трябва да дойде да ме вземе. И нито дума на баща ми за това.

— Той постоянно слуша радио на лодката си, знаеш — напомни Й Хил. — Чуе ли за това, ще полудее.

Това беше съвсем вярно — ако научеше от радиото, че Изабел е попаднала в пожар, нищо нямаше да попречи на Реми Душейн да отиде при нея.

— Права си. Моля те, провери дали си взима хапчетата, преди да му кажеш. Убеди го, че не съм пострадала. — Главата й вече силно пулсираше. — И моля те, побързай, Хил. — Тя затвори слушалката.

Искам да си ида у дома. У дома, където щеше да е в безопасност — единственото сигурно място за нея, след случилото се в Тюлейн.

Седеше в камиона, заслушана в музиката. Опитваше се да не обръща внимание на калта, която засъхваше по фините кремави дантели на роклята й — най-хубавата рокля на майка й, която Сейбъл бе поправяла цяла седмица, за да се издокара за лятната танцова забава на магнолиите по случай края на учебната година.

Онова, което й бяха крещели, продължаваше да звъни в ушите й, стягаше гърлото й и сгорещяваше лицето й.

— Хей, черnilka! Къде ти е гаджето?

Сейбъл никога не бе подозирала, че биха я причакали пред спалните. Джийн-Делано винаги я взимаше, когато имаха среща, но този път бе оставил съобщение на регистратурата, че ще закъсне и я моли да се срещнат зад зала „Смит“. Сигурно ако не беше толкова напрегната, че ще се покаже на танците с него, би осъзнала, че нещо не е наред.

Джийн-Дел никога не бе й оставял съобщения преди, защото никога не бе закъснявал. Дори винаги идваше по-рано.

Бе излязла припряно от спалнята, притеснена, че някой го е разубедил да я води като своя партньорка и се натъкна на тях. Шестнайсет футболиста и приятелките им я причакаха в сенките зад старото спално помещение. Всички бяха издокарани — къде по-добре от нея. Тя се спря и ги загледа смяяно. Джей Ди не би довел приятелите си тук, не и когато я взима.

Но Джей Ди го нямаше.

— *Накъде така, кюфтенце?*

Момчетата бяха облечени еднакво в изискани черни смокинги. Носеха ги със самочувствието на момчета, на които не се налагаше да ги взимат под наем.

А приятелките им бяха направо зашеметяващи. Всички момичета бяха в ослепителни копринени рокли в пастелни тонове, с красиви волани и пайети, като булчински. Кремавата дантелена рокля на Сейбъл, която в спалнята ѝ се бе сторила толкова женствена и стилна, сега изглеждаше овехтяла. А в сравнение със скъпите им бижута от диаманти и злато, единственият ѝ наниз изкуствени перли простееше.

Едно нещо бе сигурно — от израженията на лицата им разбра, че не бяха дошли да я водят на танците при Джийн-Делано.

Опита се да се промъкне между тях, но те я заобиколиха в плътен кръг, сякаш попадна в скъпо парфюмиран плик.

— *Откъде взе това парцалче? От Армията на спасението?*

Тя вече знаеше на какво са способни благодарение на шестте месеца подобни унижения и макар че сърцето ѝ препускаше, овладя писъка си и ги помоли да я оставят на мира. Момичетата ѝ се присмяха. Бяха сплотена, аргантна група, всички принадлежаха на един и същ университетски клуб, всички бяха гаджета на атлети, всички деца от стари, заможни креолски семейства. Както и гаджетата им.

Сейбъл не беше нито едно от тези неща. Никога не я канеха в клубовете си, нито в техните социални среди. Стипендията ѝ едва покриваше таксите за обучение, затова след часовете работеше като сервитьорка в училищното барче и дори тогава трябваше да брои всяка стотинка. Грозноватата униформа и мрежа за коса, която администрацията настояваше да носи персонала, я правеха удобна мишена за присмех на богатите, привилегированите момичета, чиито

родители плащаха за всичко. Когато започна да се среща с едно от най-красивите момчета в кампуса, това само усложни проблема.

Не само бедността и липсата на родословие провокираха злобата на момичетата, а също и начина, по който техните гаджета я гледаха, когато Джийн-Дел не беше наоколо.

Тя нямаше намерение да влиза в спор и се опита да се измъкне от кръга. Едно от момичетата я бутна назад и тя едва не падна в калта, успя да се подпре на една ръка.

Сейбъл се понадигна и се обгърна с ръце.

Преди да излезе от спалното помещение, бе сложила новите си ръкавици в чантата, за да не се изцапат. Бе спестявала от бакшишите и бе отишла чак до града с рейс, за да си ги купи. Всички момичета носеха бели ръкавици на танците и Сейбъл не искаше да кара Джийн-Дел да се срамува от нея, като се покаже с голи ръце. Жалко само, че роклята ѝ бе толкова стара.

Слава богу, че не си ги бе сложила. Щяха да се унищожат в калта.

— Юууу. — Едно от момичетата посочи изцапаните ѝ с кал пръсти.

— Ако ще сервира пунша, няма да го докосна!

— Не искам да правя това — обади се едно от момичетата изплашено. Бе дребничка блондинка, най-тихата от групата. — Да си вървим.

Кавалерът ѝ се присмя:

— Ти какво, достраша те от една чернилка?

Сейбъл не беше глупава и не се развика. Това само би влошило положението. А пък и просто щеше да си измие ръцете. Погледна момичето, което се опита да ги спре и видя съжалението в очите ѝ. Опита се да я помоли за помощ:

— Моля ви, трябва да вървя. Не искам да закъснявам.

Момичето изглеждаше уплашено, колкото самата нея, но молбата на Сейбъл не въздейства на останалите.

— Какъв е проблемът — иронично изгуква друго момиче._ — Да не се страхуваш, че може да те замени с някоя с обувки?_

Опита се да избяга, но пак я изблъскаха назад и този път падна по очи. Цялата ѝ рокля, коса и лице се омазаха с кал. Докато другите се смееха, тя лежеше на земята и знаеше, че всичко приключи. Прииска ѝ

се да беше мъртва. Нямаше как да се измие. Не можеше да отиде на танците, нямаше да е с Джийн-Дел.

Никога нямаше да им позволяят да останат заедно.

Обещах му, че няма да закъснявам. — Само тази мисъл ѝ се въртеше в главата. — Ще бъде толкова разочарован.

Всички се превиваха от смях, когато тя се изправи на ръце и колене.

— *Мисля, че има нужда да се поизкъпе* — предложи друго момиче.

Другото, което протестираше, отново се опита да ги спре.

— *Не правете това, беше ѝ достатъчно!*

Момчето, което носеше кофата, я избута настрани и изсипа съдържанието ѝ върху Сейбъл.

Не знаеше откъде бяха взели блатната леща — най-близкият ръкав на реката бе на около четирийсет километра. Изведнъж цялата бе покрита с лигава зелена каша, прогизна от студената, застояла вода. Успя само да предпази с ръце главата и очите си, и да държи устата си затворена, докато всичко приключи.

Точно както сега.

Сейбъл знаеше какво трябва да направи. Трябваше да се измъкне. Тогава щеше да бяга, да бяга с всички сили, колкото е възможно по-далеч.

Джей Ди не искаше кафе. Искаше да грабне Сейбъл, да я изведе извън управлението и да се скрият на някое закътано местенце. После да изцеди цялата истина от нея. Тя криеше нещо, виждаше го в очите ѝ. Какво можеше да я свързва с Марк Леклер? Беше облечена делово. Може би наистина бе търсила да наеме имот, както му каза, и бе отишла в склада само по работа.

Но вътрешният глас му подсказваше, че има и още нещо?

Тя е млада и красива. Марк Леклер беше стар и богат. Не е нужно да си гений, за да съставиш уравнението.

Мисълта, че Марк докосва Сейбъл, накара Джей Ди да свие дланите си в юмруци. *Силно се надявам да е било само бизнес.*

— Не ми харесва изражението на лицето ти — подхвърли Тери, докато му подаваше чашата. — Прилича ми на нещо като: „Мисля с

долната глава. Сега ще направя нещо идиотско, пък ако ще да ме уволнят“.

Той преглътна горещото кафе.

— Не мисля с оная си работа.

— Рядко срещано и ценно качество у мъжките екземпляри. Редно е да съобщя в медиите. — Тери посочи към стаята за разпити, където бяха оставили Сейбъл. — Тя знае ли за това?

— Просто не е на себе си.

— Предполагам, че когато си на косъм да изгориш жив, целият ти организъм преживява шок, както и ако те разпитва бившето ти гадже. Скъсаш ли веднъж с някого, не ти се иска никога повече да виждаш противното му лице. — Тери отпи от чашата си. — Между другото сегашната ти приятелка се отби. Очакваше да я водиш на обяд. Обади ѝ се.

Морая. Напълно я беше забравил.

— Обясних ѝ, че си зает с разпита на свидетелка — уточни партньорката му. — Лора Леклер ще бъде тук след минути. Едва ли ще ѝ е много приятно да чуе, че си имал вземане-даване с момичето, с което вероятно любимият ѝ се е разхождал насам-натам. Ти какво ще кажеш?

Преди да успее да ѝ откъсне главата, към тях се приближи дежурният.

— А-а, лейтенант Гембъл? Капитанът иска веднага да ви види заедно със сержант Винсент. Журналистите са се събрали.

— Благодаря — отвърна Тери, изчака офицерът да се оттегли и отпусна рамене. — По дяволите, знаех си, че трябваше да си взема отпуската тази седмица.

— Ти върви — подкани я Джей Ди. Не беше в настроение да се занимава с медиите. — Кажи на шефа, че ще дам на Сейбъл нещо да пийне.

— Внимавай да не и дадеш и нещо друго — предупреди го тя. Пооправи якето си и се отправи към стълбите.

Той напълни една чаша с кафе, добави лъжичка захар и тръгна към стаята за разпити. Сейбъл вдигна поглед и затвори слушалката.

— Свърза ли се със семейството си? — попита той, докато поставяше чашата пред нея. Тя не я докосна, нито му отговори. — Черно, с една лъжичка захар, както го предпочиташ.

Тя поклати лекичко глава и погледна през прозореца.

Откакто я видя в линейката, в главата му жужаха мрачни мисли, които сега се разпалиха в нещо първично, яростно. Не му говореше, не докосна кафето си. Отхвърляше го така, както и преди десет години.

Джей Ди беснееше, както някога, само че този път не ставаше дума за някакви си глупави танци, нито за омазаните му с кал приятели. Сега беше заложен животът ѝ.

— Чуй ме — започна той с тих, равен глас. — Мразиш ме — така да бъде. И аз много не те харесвам. Но тук съм единственият ти приятел. Разкажи ми.

Погледите им се срещнаха. Нещо се бе променило — страхът в очите ѝ бе изчезнал, но на негово място се четеше гняв.

— Нямам нужда от помощта ти. — Всяка дума бе изречена с презрение.

Нямаше да се хване на въдицата му. Не и този път.

— Грешка. Няма къде да избягаш. Няма къде да се скриеш. — Погледна я с проницателен поглед и се усмихна. — Пипнах те, сладурче, и никъде няма да ходиш.

Тя се отдръпна от него.

— Не ме докосвай. Кълна се в Господ, ще пищя с цяло гърло.

Той хитро се усмихна.

— Тогава ще се наложи да те накарам да мълкнеш. — Заобиколи масата и се спря само, за да залости вратата със стола. — Ще го направя с удоволствие. Моля, на твоето разположение съм.

Сейбъл се препъна в стола, събори го, докато ужасено търсеше откъде да избяга.

— Ще разговарям с жената, с партньорката ти. — Зъбите ѝ направо тракаха. — Не с теб.

Той се поколеба и се вгледа в нея с леко килната глава. Да, беше разгневена, но и се страхуваше от него. И слава богу — не бе се чувстввал така бесен от години. Защо ли предпочиташе Тери пред него? Защото Тери не я познаваше. Искаше му се да я сграбчи и да я утеши.

— Защо се държиш така? — попита я той нежно и кротко. — Позволи ми да ти помогна.

— Не се нуждая от помощта ти. — Тя се притисна между автомата за вода и стената. — Не искам нищо от теб.

— Може и да си права. — Отново тръгна към нея. — Марк Леклер е приятел на семейството ни от години. Беше добър, почтен човек, който искаше да е полезен на всички. Ти си просто някакво момиче, с което съм излизал в колежа. — Което беше лъжа. Тя бе момичето, което бе обичал, единственото, което някога бе обичал. Беше решил да ѝ предложи да се омъжи за него и то в нощта на танците, когато тя избяга от него.

— Нещо се е случило в онзи склад и ти ще ми кажеш какво, дори ако трябва да изтръгна признанието със сила.

Това успя да стигне до нея, защото цветът на лицето ѝ се върна. Тя мълчаливо поклати глава, сякаш беше в транс.

— Да — тихичко продължи той. — Ще го направиш. — Изпитваше дълбоко, садистично удоволствие да я държи изцяло под контрол. Този път не можеше да му избяга и щом веднъж оправеше тази бъркотия, щеше да направи всичко възможно никога повече да не я напуска.

Преди да успее да я докосне, тя се притисна към автомата за вода и го преобърна.

[1] Отговори ми (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Няма да ви съдействам (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Остави ме на мира (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Битката при Ватерло, провела се на 18 юни 1815, последната за Наполеон I след завръщането му от заточение от остров Елба, която слага край на управлението му като император на Франция. — Б.пр. ↑

[5] Бих искала да говоря с Хилер (фр.) — Б.пр. ↑

[6] За кого да предам (фр.) — Б.пр. ↑

[7] А, да — един момент, моля (фр.) — Б.пр. ↑

[8] Какво лайно (фр.) — Б.пр. ↑

[9] Кучи син (фр.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тери с нетърпение очакваше импровизираната пресконференция да приключи, за да се качи горе при Джей Ди, преди да е направил нещо непростимо, или още по-лошо — подсъдно. Но капитан Пелерин не беше в настроение и репортерите надушиха кръв. Бе изтекла информация, че кандидатът за губернатор Марк Леклер е намерен обгорен до смърт в собствения си склад, а освен Марди Гра, нямаше друга важна новина.

Тя стоеше до Пелерин, докато правеше изявленето си — делово, без излишни подробности и празни приказки. Отказа да съобщи името на жертвата, докато не бъдат информирани близките, отхвърли няколко въпроса и закри пресконференцията. Репортерите се впиха в нея с надеждата, че ще изкопчат нещо, но Тери не беше вчерашна.

— Двамата с Гембъл в офиса ми — нареди Пелерин, докато се качваха по стълбите. Беше нисък, набит мъж, който в добrite си дни приличаше на разярен булдог. — Веднага щом приключи със свидетелката.

— Да, сър — отвърна тя с безизразно лице, но стомахът ѝ се сви на топка. Пелерин не се палеше без основателна причина и едва ли беше само заради медийните акули. Всичките приятели на Марк Леклер — а те стигаха чак до Белия дом — щяха да звънят и да искат отговори.

А когато научеха за момичето? Щеше да настъпи истински ад.

Тя отиде до бюрото си за задължителните формуляри за Лора Леклер и тогава телефонът звънна.

— Комисар Винсент.

— Аз съм — обади се познат, дълбок глас като на Джей Ди. — Какво става при вас?

Всяко мускулче по тялото ѝ се стегна. Това бе човекът, с който Тери най-малко би искала да разговаря. Гласът принадлежеше на началника на пожарната Кортланд Гембъл — още един, който

трябваше да говори лично с партньора ѝ. За разлика от брат си, Корт бе затворен и сериозен, изцяло отдален на работата си. Всички го уважаваха като най-добрия началник на пожарната в града от години.

Но нито едно от тези му качества не бе причина да хълтне по него в миналото.

Тери все още бе толкова невероятно обсебена от Корт Гембъл, че не се доверяваше на себе си, когато той бе наблизо. Една мила дума от него би разрушила крепостната стена, която бе издигнала около сърцето си, и би я обрекла на страдание, а тя не можеше да допусне това. Не би му позволила да ѝ причини това. Затова го избягваше и се надяваше, че времето ще я излекува.

Досега не се получи, но не ѝ оставаше нищо друго. Подобно на Джей Ди и Корт си падаше по идеално поддържани жени с нисък коефициент на интелигентност — съвършената играчка в ръцете му. Тери Винсент беше пълната им противоположност.

— Палеж, убийство, хаос, обичайното. — Тя успя да докара жизнерадостен тон. Корт мразеше това. — Как е времето в Билокси, шефе? Правиш ли тен?

— Току-що ми се обадиха от отдела — отвърна той, като смени хладния тон с леден. — Кой е убил Марк Леклер?

— Тъкмо това проучваме. — Нямаше да му обяснява, че бившата приятелка на брат му се е забъркала с най-добрия приятел на баща му. Това не беше за по телефон. — Може би трябва да се прибереш. Мисля, че Джей Ди ще има нужда от помощ по този случай. — Макар да не беше сигурна какво точно Корт би могъл да направи за него. Кортланд Гембъл бе педантичен по отношение на закона, като съдия от Върховния съд.

— Ще хвана първия възможен полет. Предай на Джей Ди.

Аз партньор ли съм му или телефонен секретар?

В този момент Тери дочу тръсъка от стаята за разпити.

— Трябва да вървя. Ще се видим по-късно.

Тя затрънна слушалката и побягна по коридора. Под прага течеше вода. Дали Джей Ди е ударил автомата за вода? Трябваше да се вслуша във вътрешния си глас и изобщо да не го оставя насаме със Сейбъл Душейн.

Сграбчи дръжката, но врата бе залостена отвътре.

— Джей Ди?

Трясъкът бе толкова силен, че направо разтърси сградата. Двайсетлитровият контейнер, който се бе стоварил, заля целия под на стаята.

Джей Ди не му обръна внимание и сграбчи Сейбъл, която се опита да се втурне към вратата.

— По дяволите, Сейбъл, недей.

Равните подметки на обувките ѝ се подхлъзнаха във водата и тя се вкопчи в сакото му, за да не падне. Така тялото ѝ плътно прилепна към неговото.

— Пусни ме — изсъска тя и се опъна назад.

— За да паднеш на задника си и да се намокриш? Стой мирна. — Той я държеше здраво в обятията си, докато съдържанието на контейнера се изливаше. Усещаше дъха му по лицето си. — Долу са се събрали всички репортери в града. Да не си мислеше, че можеш да си тръгнеш просто така?

— Нямаше да се измъкна. — Тя погледна към пода и внезапно се засрами. — Боже, каква бъркотия.

— Подът и без това имаше нужда от почистване. — Той отмести един мръсен кичур коса от лицето ѝ. — Някой ще оправи тук по-късно.

Богатото креолско момче се държеше точно както някога — винаги знае, че друг ще чисти след него.

— Но не и ти. — Тя се извиваше в ръцете му, но той не я пускаше.

Джей Ди я притисна още по-силно. Тя усети как гърдите ѝ се надигнат, когато се притиснаха към неговите, ужасена почувства изгарящия допир на напиращата му ерекция до слабините си. Топла влага се събра между бедрата ѝ, когато тялото ѝ откликна на онова, което съзнанието ѝ отхвърляше.

Мили боже, не. Бях се отървала от това, бях го преодоляла.

— По дяволите — трескаво процеди през зъби той, докато тя се опитваше да увеличи дистанцията помежду им, хълбоците ѝ се отъркаха в него, — спри да правиш това.

Нешо тежко се стовари върху вратата и столът, който я подпираше, се изхлузи изпод дръжката. Тери Винсент връхлетя вътре, за секунди прецени ситуацията и бързо затръщна врата зад себе си.

Погледна от мокрия под към Сейбъл, после към Джей Ди.

— Невероятно. Да си донеса ли помпа?

Джей Ди продължи да държи Сейбъл в прегръдката си.

— Какво искаш? — попита накрая той.

— Освен парцал ли? Нов партньор. Някой с работещ мозък — Преди Джей Ди да успее да отвори уста, Тери го спря с жест: — Не, не, замълчи. Наистина не искам да знам, а и имаме други проблеми, освен това наводнение.

Той бавно пусна Сейбъл, но щом тя се опита да се отдалечи, стисна пръсти около китката ѝ.

— Стой тук! — нареди ѝ той и после погледна Тери. — Какви?

Тя започна да му изброява на пръсти:

— Някой е изпял подробности от местопрестъплението на пресата, така че вече знаят, че жертвата е Марк Леклер. Капитан Пелерин ни иска в офиса си, за да ни нарита задниците. Вдовицата на Леклер ще дойде всеки момент — идва от мортата след идентифицирането — трябва да я разпитаме. А, и брат ти лети от Билокси, за да ти помага по случая. Не е ли забавно?

Той прокара ръка през косата си.

— Това се превръща в истински случай.

— По стълбите вече се вие опашка за пуканки. — Тя кимна към Сейбъл. — Няма време за мили спомени, Джей Ди. Трябва да я изведем оттук, веднага.

Морая Навар дочу тихите, одобрителни подсвирквания на мъжете зад себе си, когато излезе от магазина за дрехи, но не им обърна внимание. Беше прекалено ядосана. Беше прекосила целия град, за да обядва с Джей Ди, а той ѝ сви номер — за пореден път. Не можеше да го накара да ревнува от брат му, защото Корт не беше в града — отново. А партньорката на Джей Ди я би по точки, като я информира и по двата въпроса — отново.

Мразеше Тери Винсент почти колкото и нахалните подсвирквания.

Причината не беше само заради факта, че партньорката на Джей Ди бе умна, забавна и привлекателна, дотолкова, че да ѝ се иска да бъде преместена в друг отдел. Например в Аляска. Колкото и да я човъркаше, че Джей Ди прекарва по цял ден с Тери, а на Морая се

сещаше да се обади едва два пъти седмично, ѝ беше ясно, че работата му е на първо място — поне засега.

Не, проблемът беше в начина, по който Тери Винсент се отнасяше към нея. Повечето време тя ѝ демонстрираше единствено презрение, а от време на време прибягваше до напълно неподходящото съжаление. Сякаш Морая Навар от известната в Ню Орлиънс фамилия Навар с парите си, външния си вид и приятелите, които онази полицайка никога нямаше да има, се нуждаеше от съчувствие.

Извади мобилния си и се опита да набере Лора Леклер. Като президент на Историческото общество на Гардън Дистрикт Лора участваше в няколко комитета, в които Морая бе предложила помощта си като организатор. Обади се икономката, която ѝ обясни, че госпожата е отишла в центъра. Морая затвори и смръщи вежди. Бе обещала да се отбие у дома на Леклер след обядта, за да обсъдят кетъринга, но вероятно Лора бе забравила.

— Ей, сладурче, що не си паркираш хубавото задниче по-настани?

Тя се обърна и видя трима общински работници по поддръжката, които се въртяха около една отворена шахта. Най-едрият — канара от мускули, с остра черна брадичка и бръсната глава — ѝ се хилеше като маймуна на жега.

Някои мъже са истинско доказателство, че Дарвин е бил прав
обичаше да казва майка ѝ.

Морая не бе в настроение да се занимава с омаяни примати. Ако беше Тери Винсент, щеше само да извади значката или пушката си и да им затвори устата на секундата. Само че Тери будеше респект, а Морая не успяваше.

Може би време за промяна.

— На мен ли говорите?

— Да, сладурано, ела надам. — Той се потупа по едното бедро.

— Можеш да седнеш ето тук. Ще ти покажа за какво ще си говорим.

Колегите му избухнаха в смях.

Тя прибра телефона си, обърна се и тръгна към тях. Работниците задююкаха, когато тя застана пред огромния грубиян.

— Знаеш ли, че жените никак не обичат някой да се гъбарка с тях — обърна се тя спокойно към него. — Нито да чува подобни думи по свой адрес.

— Готина си — отвърна оня, зяпайки в деколтето ѝ. — Какво има, скъпа? Да не те изплаших?

— Да ме изплашиш? Едва ли. — Морая забеляза количката до капака на шахтата и си спомни един номер, който брат ѝ Джеймс веднъж ѝ показа. Тя се пресегна и стисна издущия му, потен бицепс. — Чакай да позная — ти си най-едрият, най-силният от групичката, нали така?

— Напълно вярно. — И той гордо напъна мускули под пръстите ѝ. — Не се спирам по цяла нощ, сладурче. Цяла нощ.

— Да опитаме с двайсет метра? — тя посочи количката. — Обзалагам се, че аз мога да бутам пълна количка през улицата, но ти няма да успееш да я върнеш.

Той обви ръка около тънката ѝ талия и тъжно поклати глава.

— О, скъпа, събуди се. Нещо се размечта.

— Может да е така, а може и да не е. — Тя накриви глава настани и го погледна кокетно. — Знаеш ли какво — ако спечелиш, ще изляза на среща с теб.

Приятелите му изказаха бурно одобрение, а малката му брадичка се разтегна почти до ушите му.

— А ако аз спечеля — продължи тя, — ще обещаеш да не закачаш вече жените по улиците.

— Да му се не види. Все едно вече съм спечелил. — Той пристегна колана си. — Да започваме.

— Ще я изведа през задния вход — предложи Тери, когато тримата излязоха от стаята за разпити и се отправиха към асансьорите. — Ти най-добре иди да говориш със съпругата.

Джей Ди познаваше съпругата на Марк от множеството обществени събития, на които семейство Гембъл бе присъствало. Лора Леклер беше елегантна, мила жена, предана съпруга и всеотдаен поддръжник в избирателната кампания на съпруга си. Джей Ди знаеше, че ще е съсирана от случилото се и като семеен приятел се чувстваше длъжен да вземе показанията ѝ и да се увери, че ще се прибере безопасно, особено с медиите, дебнещи наоколо. Същевременно не му се искаше да оставя Сейбъл.

Тери прочете погледа му.

— Върви. Аз ще се погрижа за нея.

Веднага щом вратата на асансьор се отвори на партера, млада жена с оранжева блуза и по-възрастен мъж в овехтели дрехи, които чакаха във фоайето, станаха. Преди Тери да реагира, Сейбъл изхвърча от асансьора.

— *Elle voila* — ето я! — извика пищната блондинка и се втурна към нея. — *Etes-vous Men?* Добре ли си, *chere*?

Джей Ди не ги познаваше, но от изражението на Сейбъл и от френския диалект на момичето, се досети, че са родници. Нещо го прободе. Някога в колежа тя така и не го запозна с никого от семейството си.

— *Non, non.* — Мъжът се приближи, клатейки глава. Носеше избелели от слънцето работни дрехи, а ръцете му бяха целите в мазол и. — *Comment est-ce que c'eci s'estproduit? Qui a fait ceci d vous?*

— *Je suis tres bien* — добре съм. Полицията още проверява случая, чично. — Сейбъл не обърна внимание на Тери, която се опитваше да я измъкне от фоайето. — Говорихте ли с Реми?

— *Out* — Хилер хвърли остьр поглед към Джей Ди. — Баща ти се наложи да си вземе хапчетата, но е добре, *chere*.

— Госпожо Душейн, трябва да вървим — подкани я Тери тихичко. Тя погледна към Джей Ди и посочи с глава репортерите в другия край на фоайето, които ги наблюдаваха с нескрит интерес.

— Това са братовчедка ми Хилер Мартен и баща й, чично ми Опост — обясни Сейбъл. — Ще се прибера с тях.

— Не може — Джей Ди опря длан на бузата й и я накара да го погледне. — Не е безопасно.

Един репортер, последван от оператор, ги доближи.

— Извинете, това ли е дамата, която спасиха от пожара в склада?

— Изчезвай — отвърна Джей Ди.

Тери застана помежду им.

— Няма нищо интересно тук, приятел. Отдръпни се.

Репортерът не им обърна внимание и проточи врат, за да огледа Сейбъл.

— Госпожо? Как се казвате? Бяхте ли приятели с Марк Леклер?

Хилер изсумтя.

— Бяха повече от приятели.

Друг репортер насочи вниманието си към братовчедката на Сейбъл.

— В какви отношения бяха?

— Без коментар, засега.

— Джей Ди?

Тери изруга под носа си.

Джей Ди се обръна и забеляза, че Морая Навар се приближава към тях. До нея вървеше Лора Леклер, пребледняла, увисната на рамото на Морая, вперила невярващи очи в Сейбъл. Морая също гледаше Сейбъл, сякаш беше някаква убийца.

Очевидно бяха чули всяка една дума. Както обикновено в такива неловки ситуации, положението вървеше от зле към по-зле.

Заобиколиха ги журналисти, камери, подвикваха въпроси към Джей Ди, Сейбъл и вдовицата.

— Госпожо Леклер, ще потвърдите ли, че жертвата в пожара тази сутрин във Френския квартал е съпругът ви?

— Убит ли е? Възможно ли е убиецът да е имал политически мотив?

— Лейтенант Гембъл, коя е червенокосата жена?

* * *

Сейбъл се сви, когато журналистите започнаха да настъпват. Тери Винсент се развила всички да отстъпят, но никой не я слушаше. Същото се бе случило в нощта на танците.

Цялата бе омазана с кал, роклята бе съсипана, всичките ѝ усилия бяха отишли напразно. Стоеше на четири крака в калта, където ѝ било мястото, казаха те.

Но мястото ѝ не беше там. Не бе направила нищо лошо.

Най-едрото момче я вдигна и напъха голяма шепа сив испански мъх в пазвата ѝ. „Не си забравяй корсажа!“ Ръката му остана достатъчно дълго там, за да стисне гърдите ѝ.

Това бе мигът, в който всичките чувства, които бе потискала месеци наред, изригнаха и тогава превъртя.

Избути ръката на момчето, извади мъха и го запрати в лицето му. После се наведе, загреба кал и започна да хвърля по всичко, което се

движеше наоколо.

Не ви ли харесва парфюмът ми? Омаза красивите бели рокли на момичетата и безупречните смокинги на момчетата. *Хайде, опитайте го!*

Момичетата се разбягаха с писъци, последвани от приятелите си. Типично за страхливици, каквото си бяха.

От спалните изскочиха други момичета, които се разкрештяха на Сейбъл да спре. Тя започна да хвърля кал и по тях. Хвърляше по всеки, който я доближеше. Почувства се страхотно. Спра чак, когато дочу викове да се обадят на полицията. Тогава се запъти към магистралата и нито веднъж не се обърна назад. Спра, за да поизбръше голямата мръсотия от лицето си с красивите нови ръкавици. Когато махна на камиона, хвърли ръкавиците отстрани на пътя и помоли да я закарат до Ачафала.

Отиде си вкъщи и остана там. И трябваше Бог да пази всеки, който я последва.

Някакъв набит мъж сграбчи Сейбъл и натика микрофон в лицето и.

— Как се казвате? Вие ли сте любовницата на Марк Леклер?

— Махнете се. — Сейбъл избута микрофона. — Оставете ме на мира!

Някой я притисна от другата страна и Сейбъл загуби, равновесие и полетя назад, размахвайки ръце безпомощно.

Тери се разкрештя за помощ, а Джей Ди се протегна да хване Сейбъл, но главата ѝ се удари в ръба на вратата на асансьора и здраво издрънча. Той подложи ръце между нея и пода, преди да се стовари долу, но тя се отпусна безжизнено. От ъгълчето на устата ѝ потече струйка кръв.

Джей Ди коленичи и подпра главата ѝ.

— Сейбъл?

— Това малко име ли е или фамилия? — настървено попита един от журналистите.

Тери го избута с лакът, клекна до Джей Ди и прошепна:

— Махни я оттук, закарай я в болницата.

Джей Ди я грабна на ръце, изправи се и с рамо напред взе да си проправя път през тълпата репортери. Мина край зяпналите Морая и Лора, стигна регистратурата и дръпна от таблото ключовете за една немаркирана кола.

— Ще я закарам в „Мърси“ — обясни той на сержанта с тих бяс.
— Кажи на шибаните пирани, че ще е в „Черити“.

Офицерът понечи да каже нещо, но погледна Джей Ди и само кимна:

— Разбрано, лейтенант.

Когато Кейн се върна от града, хората му вече бяха във водата. Бе останал само Джон, но като видя лицето му, се захвана да поправя някои от капаните.

Кейн се обади на Сесилия, съпругата на Били, която се разплака, щом чу, че е уволнил мъжа ѝ. Предложи ѝ да изпрати някой да я вземе, докато премине поредния му запой, но тя му затвори.

Въпреки това някой щеше да наглежда Сесилия. Хората от блатата се грижеха за своите.

Кейн продължи да слуша радиото, докато кърпеше една лодка. Спра само, за да чуе последните новини около пожара в склада. Още не бе потвърдено, но според един от източниците, откритото тяло в изгорялата сграда бе на кандидата за губернатор Марк Леклер. Репортерите не знаеха името на младата, червенокоса жена, оцеляла от пожара, нито защо е била там с Леклер.

Кейн обаче знаеше. Винаги бе знал всичко за нея. Но Изабел бе направила своя избор преди десет години, той — също.

— Гантри.

Дрезгавият глас на Реми Душейн отекна в хелинга^[1], но Кейн не вдигна поглед от дупката на корпуса на лодката, която поправяше. Цяла сутрин бе очаквал да се появи бившия му шеф:

— Насам.

Старецът го приближи и се загледа в него.

— Налетял си на нещо? — кимна той към лодката, но всъщност имаше предвид дясната ръка на Кейн, подута, с три разкървавени кокичета.

Кейн бе готов да каже на Реми за Били, но като погледна сбръканото му лице, почувства как старият гняв и срам се стоварват върху му, все така смазващи.

— Капанът се заплете. — Той пусна четката в кутията със смолата, която използваше, за да импрегнира кръпката и се изправи.

Нямаше по-едър мъж от Кейн в Ачафала, което се дължеше на смесената му кръв. Той бе поне с петдесет сантиметра по-висок от Реми — нисък и сух човек. Въпреки това, когато Кейн погледна набраздената от белези кожа по лицето на шефа си, се почувства като джудже.

Бащата на Кейн, Бъд Гантри, бе оставил белезите по лицето на Реми.

— Трябва да поговорим — каза Реми. — Само минутка.

Кейн слезе в каютата, затвори вратата след себе си и се облегна на стената.

След като Бъд влезе в затвора, майката на Кейн — Доуди, на воля се отдаде на двете неща, които обичаше повече от Бъд — алкохол иекс с всеки, който си плащаше. Доуди се спомина след няколко години от проблеми с черния дроб и остави шестнайсетгодишния Кейн сирак.

Още тогава хората от малцинството се грижеха един за друг, но агресивният син на наперен грубиян и пияна уличница не будеше голямо съчувствие.

Тъкмо Реми Душейн помогна на Кейн да погребе майка си, а после му предложи работа — да проверява капаните и да вози туристи. Може би защото Кейн винаги бе живял сред дивата природа, или защото Реми го бе забелязал да се върти около магазинчето за стръв. Кейн искаше да откаже от гордост, но не можа да устои на възможността да бъде близо до Сейбъл.

Кейн живееше само за това — да бъде близо до Изабел Душейн. Тя го беше омаяла още от малка. Просто бе най-прелестното създание, което бе виждал.

Кейн бе останал при Реми и пред очите му малкото момиченце се бе превърнало в красива жена. Бе видял как тя спечели стипендия и замина за колежа, но така и не й каза нито дума за чувствата си. Кейн знаеше, че никога нямаше да бъде достатъчно подходящ за нея, но все таеше мъничка надежда в сърцето си, че може би някой ден тя ще го забележи. Ако работеше упорито и живееше почтено, може би някога

щеше да спечели правото да я покани на танц под звездите. Но чак в ноцта, когато Сейбъл избяга от Тюлейн, той разбра всъщност какво мисли за него.

Той забеляза Изабел да тича по старите, побелели от времето дъски на кея, която се спря само да грабне малка празна щайга. Когато стигна до хелинга, тя стъпи на щайгата, бутна прозореца и се прехвърли вътре, после го затвори след себе си.

— *Сейбъл!* — извика гневен глас. — *Къде си, по дяволите?*

Кейн наблюдаваше от тъмнината как Сейбъл притисна гръб до стената. Цялата трепереше, сълзи се стичаха по лицето ѝ, а от косата, колата и фината дантела по роклята ѝ — роклята на майка ѝ — капеше мръсотия.

Той се приближи зад нея и притисна устата ѝ с голямата си, кокалеста ръка, за да заглуши вика, който бе сигурен, че ще нададе.

— *Шит.* — Заобиколи я, докато се озова в светлината, проникваща през прозореца. — *Аз съм.*

Сейбъл затвори очи и се отпусна върху него.

Никога преди Кейн не я бе държал в прегръдките си. Не го интересуваше, че е покрита от горе до долу с кал. В ръцете си държеше момичето, което обичаше толкова отдавна, че не можеше да дишаш без да мисли за нея. Задържа я толкова, колкото се осмели, после внимателно я отдалечи от себе си.

— *Той ли ти направи това, chere?*

— *Не.* — Тя погледна към прозореца. — *Подхлъзнах се и паднах.*

Присви черните си очи.

— *Никога досега не си падала.*

Когато гласът, който я викаше, приближи, от гърлото ѝ се изтръгна отчаяно ридание:

— *Не мога да му се покажа, не и в този вид.* — Тя диво се вкопчи в него с малките си ръце. — *Помогни ми, Кейн, моля те.*

Прииска му се да отиде и да подреди хубавото лице на Джийн-Делано Гембъл, но остана. Държеше я през кръста и наблюдаваше прозореца. Докато Джийн-Дел стоеше настрана от Сейбъл, Кейн нямаше да се намесва. Ако Гембъл влезеше да я търси, е, тогава нямаше да чака.

Отвън по кея отекваха стъпки, които спряха точно пред бараката.

— *По дяволите, Сейбъл! Да не си се побъркала? Как можа да причиниш това на приятелите ми?*

Кейн я притисна към себе си, като му се прииска колежанинът да я остави на мира.

— *Последен шанс, Сейбъл — изкрешя Гембъл отвън. — Чували ли ме? Излез веднага и говори с мен, или приключваме.*

Кейн почувства промяната, която настъпи у нея, как спря да трепери, как се напрегнаха раменете ѝ. Внимателно се освободи от ръцете му и пристъпи напред към прозореца.

Не можеше да ѝ позволи да направи това. Бе дочул какво разказва братовчедка ѝ за онова, което са ѝ причинили Гембъл и приятелчетата му в онзи прехвален колеж. Може и да го обича, но той не я заслужава. Никой не я заслужава.

Преди да успее да му отговори, Кейн я сграбчи, притисна устата ѝ с ръка и я завлече отново навътре. Тя се бореше, но за него не беше проблем да я удържи.

— *Край на това, Изабел — прошепна в ухото ѝ той. — Остави го да си върви.*

Отвън Гембъл изрита нещо, което се сцепи.

— *Погледни това пикливо място. Това ли искаш? Блатото, алигаторите и да кълцаш стръв по цял ден? Затова ли хвърли кал по приятелите ми? Защото не ни се налага да живеем така?*

Тя спря да се бори.

— *Хубаво. — Последва друг ритник и нещо падна във водата. — Ще се върна да оправя след теб. Само стой далеч от мен.*

Когато стъпките му загълхнаха, Кейн махна ръката си от устата ѝ.

— *Ето, спокойно. — Той отиде до прозореца. — Замина си.*

— *Защо направи това? — попита го тя с глух глас.*

Направи го, защото я обичаше. Много по-силно и по-искрено, отколкото Джийн-Делано Гембъл някога щеше да я обикне. Но не можеше да ѝ го признае. Той бе просто един блатен плъх, който работеше за баща ѝ.

— *Виж се. Виж какво ти е причинил — посочи той роклята ѝ. — Баща ти те предупреди, че така ще стане.*

Тя нищо не отвърна. Просто го гледаше втренчено.

Кейн докосна лицето ѝ недодялано.

— *Не е достатъчно добър за теб, chere.*

Тя хвана ръката му и я бълсна настрани.

— *Грешиш. Аз не съм достатъчно добра за него.*

— *И защо мислиш така?* — Кейн едва не се изсмя.

— *Няма значение колко съм умна, нито колко упорито работя, нито колко стипендии съм спечелила. Аз съм боклук. И десет цифта бели ръкавици да си купя, пак ще го виждат.* — Тя задърпа бясно роклята си. — *Не мога да се отърва от смрадта на тиня по себе си.*

Нешто прониза сърцето му като невидим кинжал.

— *Няма от какво да се срамуваш.*

Тя хвана една от къдиците по роклята си:

— *Мога ли да се гордея с това, Кейн? Исках да се облека като другите момичета в училището. Исках да съм като тях. Мразя това, което съм.* — Тя пусна съсипаната дреха и опря чело в прозореца, загледана към мястото, където бе стоял Джийн-Делано. — *Сега и него вече го няма.*

На следващия ден Кейн напусна работата при Реми и замина нагоре по ръкава на реката, за да ловува сам. Построи си барака, направи си лодка, а после си изгради и нов живот. В онези трудни, мизерни години той създаде фирмата и когато спести достатъчно, се върна, за да започне със своя група в покрайнините на Ачафала. Успя да забрави за Сейбъл и за онази нощ.

Докато и тя не се завърна.

Плановете й за новото изграждане на района бяха вбесили Кейн. Не я интересуваха хората по ръкава, просто искаше да се занимава с благотворителност и да управлява живота им, за да се чувства нещо повече от другите. Това бе неговият дом, неговият народ и той си бе извоювал правото да живее тук.

Тя се бе отказала от своето. Вече не принадлежеше на това място.

Отиде до чешмата и изми ръцете си, преди да се качи горе, за да се разправя със стария.

— Какво искаш?

— Чул си новините. — Това не беше въпрос. — Моята Изабел е в беда.

Кейн избърса ръце в един парцал.

— Е, и какво?

— Някой се е опитал да я убие.

— Чух. — Кейн помисли за Били и сви рамене. — Явно мишената е бил Леклер, а тя случайно е попаднала там.

Реми го сграбчи за ризата.

— Знаеш ли нещо за това?

— Само, каквото чувам по радиото. — Той погледна загрижено стария. — Ще си докараши още някой инфаркт, *cher*.

— Говоря ти за моето момиче, Кейн. — Реми го пусна. — Знаеш какво ще ѝ направят. Трябва ми помощта ти.

— Тя знаеше в какво се забърква — сви устни той. — Сигурно обича да е по вестниците. Цялата тази публичност...

Реми го зашлели с опакото на ръката си и главата му отскочи назад. Ударът не беше силен, но уреди въпроса.

— Най-добре потърси помощ другаде, Реми.

— Аз те взех, когато никой и плюнката си нямаше да хвърли върху теб, Кейн Гантри. След всичко, което баща ти причини на мен и близките ми, хората ми казаха, че съм луд. Явно са били прави. — Треперещ от ярост, старецът му обърна гръб и излезе.

Сейбъл бавно дойде на себе си, но остана със затворени очи и не помръдна. Главата ѝ пулсираше бясно, но не посмя да опира с ръка раната си. Особено като разбра, че е сама с Джей Ди, свита на предната седалка в чужда кола.

Само да можеше да спре да я докосва.

Държеше ръката си на главата ѝ, пръстите му отместваха кичурите коса от слепоочието ѝ.

— Май не ти е ден, сладурче? — Направи завой, от който тя леко се наклони и той я подпра с ръка, за да не се строполи на пода. — Нито пък на мен. Мамка му, какво още би могло да се обърка?

Милият му тон я подтикваше да му се озъби, но прехапа език и се оставил на вълните ярост, които я заливаха, заедно с пулсиращата болка в главата ѝ. Още няколко минути и щяха да пристигнат в болницата. Трябваше да я заведе в болница.

Започна да брои светофарите, на които спряха на червено, като едва се въздържа да не се дръпне, когато той отпусна ръка на врата ѝ. Крайчетата на пръстите му неволно зашариха по ключицата и оставиха

изгаряща следа по нежната ѝ кожа. Настръхна, като си спомни, че той правеше това и когато я целуваше. Някогашните усещания я завладяха като вълна от топлина и удоволствие, точно толкова мощни и разтърсващи, колкото бяха преди десет години.

О, боже, кога щяха да пристигнат?

Точно като отвори очи, той мина през една гърбица на пътя и спря колата. Тя веднага затвори клепачи и продължи да се преструва.

— Докарах я — дочу да казва Джей Ди.

После усети, че я повдига внимателно от седалката. Вдигна я на ръце и я понесе.

Не я пусна, докато една сестра не дотича и не започна да задава въпроси. Докараха носилка, той внимателно я положи да легне и я завиха с чаршаф.

Сега ще си тръгне, помисли си тя с облекчение.

Той преплети пръсти в нейните и каза:

— Влизам с нея.

Не, не, остави ме на мира, Джей Ди, мислено се замоли тя, докато сестрата измерваше пулса ѝ и се разпореди да се обадят в рентгена и да уведомят дежурния невролог. *Моля те, просто си върви*.

— Аз съм доктор Мейсън. — До ухото на Сейбъл прозвуча звънлив женски глас. — Знаете ли какво ѝ се е случило?

— Тази сутрин е била ударена отпред и отзад по главата, а преди трийсет минути падна и се удари от лявата страна.

Някой ѝ сваляше дрехите. Усети хлад по кожата си и ѝ се прииска да се свие — дали той я гледаше?

— Вие ли ѝ причинихте това, господине? — попита лекарката този път с леден тон, докато пръстите ѝ опипваха скалпа на Сейбъл.

Джей Ди ѝ отвърна по същия начин:

— Не.

— Защо дрехите ѝ са обгорели?

— Попаднала е в пожар тази сутрин — обясни той. — Тогава е ударила главата си за пръв път. Парамедиците казаха, че може да има леко сътресение на мозъка.

— Защо не е докарана тук по-рано? — Ръцете на лекарката внимателно опипваха тялото ѝ и се спряха на китките. — Приличат на рани от самоотбрана. Нанси, повикай охраната.

— Чакайте, докторе. — Дочу се шумолене и отваряне на кожен калъф. — Аз съм лейтенант Гембъл от отдел „Убийства“ в полицията. Дамата е свидетел на престъпление.

— Е, тук е пациент. Искам глава и гърди, веднага. — Гласът на лекарката омекна, докато приключи прегледа. — Можете да изчакате отвън във фоайето, лейтенант.

— Тя е под полицейска закрила. Оставам с нея.

Нямаше да я остави. *Не, моля ви, кажете му, не.*

— Не, няма да може — отряза го лекарката, сякаш дочула мислите й.

— Съжалявам, лейтенант, но такава е политиката на болницата — обясни сестрата. — Не се притеснявайте, ще можете да я видите, като я настаним в стая.

— Не я записвайте в регистъра — не искам никой да знае, че е приета. — Изведнъж гласът на Джей Ди се чу съвсем близо до нея и тя отново почувства ръката му на лицето си. Погали с палец бузата й.

— *Je vous attendrai.*

Ще те чакам.

— Да, знам, че е в „Мърси“ — озъби се Били в слушалката на уличния телефон. — Ще ида да я довърша, но ще ти струва още петдесет bona.

От другия край на линията гласът загрубя.

— Не искаш да ме прецакаш — продължи Били, като премести слушалката от лявото на дясното си ухо и се обърна, за да огледа входа на спешното отделение. — Не и сега, когато имам доказателство какво си направил.

Настъпи тишина по линията.

Той се усмихна.

— Явно се разбираме. Донеси останалата сума утре вечер. Не закъснявай. — Затръшна слушалката и се отправи към магазина на бензиностанцията.

Продавачът, млад чернокож, оставил вестника, за да маркира шестте бири на Били. Погледна банкнотата, която Били му подаде, сякаш беше мъртъв плъх.

— Изцапана е с кръв, човече. Не мога да я взема.

— Изчисти я. — Били хвърли изцапаните банкноти на плота.

Продавачът заклати глава, но после размисли и прибра парите в чекмеджето.

— Както кажеш, човече.

Били спря пред болницата на паркинга за посетители и си отвори една бира. Пийваше си и наблюдаваше хората. Посетителите минаваха през стъклена врата, където охраната ги караше да се регистрират и им подаваше пропуск. Персоналът влизаше през странична врата, но Били не можеше да види какво става там. На южната страна на болницата една строителна бригада работеше по оградена нова пристройка към сградата. Двойната врата, която я свързваше с основния корпус, стоеше отворена, а отвън до оградата имаше рафт с каски. Всеки влизаше и излизаше свободно.

Той допи бирата си и смачка кутийката. Да задуши кучката с възглавница нямаше да му достави същото удоволствие, като да я гледа как изгаря, но понякога се налага човек да прави компромиси.

[1] Подобно на релса съоръжение за приплъзване на плавателни съдове на сушата. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Приятен ли беше полетът ви, господин Гембъл?

Корт би се ограничил само с кимване, но имаше проблем с количката на един от трудноподвижните пасажери и пред изхода се образува опашка.

— Да, благодаря.

— Радвам се, че успяхме да ви намерим място в последния момент. — Любезната стюардеса сведе очи, после отново го погледна и дежурната усмивка стана по-искрена: — За Марди Гра ли идвate в Ню Орлиънс или сте местен?

— Оттук съм. — Той отново хвърли поглед към опашката, после към часовника си. Три пъти се опита да се свърже с Джей Ди, докато сменяше полетите в Атланта, но все му отговаряше гласовата поща. Нямаше да се обажда у дома, докато не научеше всички факти около палежа и гибелта на Марк. Вече знаеше какво щеше да каже майка му.

— Следващата седмица ще имам два дни престой тук — сподели стюардесата и докосна с пръсти ръкава му. — Ще бъде чудесно, ако има кой да ми покаже града, а може би да ме заведе на вечеря?

Деликатната закачка го накара да я огледа по- внимателно. Русата коса, белите зъби и повдигнатите гърди бяха прекалено съвършени, за да са истински, но имаше приятен глас и искрящ тен. Беше дребничка, точно по негов вкус. Погледът ѝ към ципа на панталона му подсказа, че с удоволствие би пропуснала забележителностите и вечерята и би се отправила към най-близкото легло.

Корт винаги бе имал страстни обожателки и напоследък се чувстваше доста отегчен от тях.

— Следващата седмица в града ще има половин милион мъже — отвърна ѝ той и дръпна ръчния си багаж, когато опашката се раздвижи. — Ще си намерите някой.

Слезе да си вземе останалия багаж от лентата, мина покрай един от телевизионните екрани на терминала и се загледа в последните новини от местните програми.

— … бе окончателно потвърдено, че жертвата е четирийсет и седем годишния кандидат за губернатор на демократите Марк Леклер. Господин Леклер, който беше известен местен бизнесмен и обществен деятел, имаше сериозна преднина в изборите. — Репортерът направи съчувствена гримаса, преди да продължи: — Оцелялата от пожара и вероятна свидетелка на убийството млада жена все още не е идентифицирана от властите. — Малка, неясна снимка се появи на екрана зад водещия. — Останете с Нюз Найн, за да получите актуална информация за развоя на разследването.

Не може да бъде. Корт отиде и превключи на друг местен канал, където изльчваха друг репортаж за убийството. Тук показваха как брат му и партньорката му извеждат червенокосата от асансьор в полицейското управление. Джей Ди изглеждаше мрачно, както и Тери Винсент, което задейства първата аларма в създанието на Корт. Щом свидетелката вдигна глава и погледна невиждащо в камерата, Корт изруга.

Наистина беше тя — Сейбъл Душейн. Старата колежанска любов на Джей Ди. *Как, по дяволите, се е забъркала в това?* Продължи да гледа как един репортер бутна Сейбъл и тя падна на земята и си удари главата. Свирепият поглед на лицето на брат му, докато я вдигаше, накара Корт да грабне чантата си и да се отправи към първия телефон — само че този път се обади в своя отдел.

— Страшна каша — каза старшият комисар в заключение на разказа си за палежа. — Очакваме мнението на патолога за Леклер. Червенокосата бе измъкната секунда преди срутването на сградата.

Тери Винсент не бе обелила дума, че свидетелката е бивше гадже на Джей Ди. Тя много добре беше наясно. Джей Ди не бе от хората, които могат да скрият нещо от партньора си. Корт веднага щеше да я подхване за това, че не му е казала.

— Каква е причината за пожара?

— Коктейл Амоко^[1] — обясни комисарят, имайки предвид бомба, пригответа от специална смес запалителни продукти. — Открихме една невзривена, съвсем същата като онази, с която бяха подпалени малкото пристанище и цеха миналия декември.

Корт се сети за серийния подпалвач, който се бе заел с търговския риболовен център на Леклер. От заплахите, които Леклер бе получил, отделът на Корт бе почти сигурен, че зад всичко това стои

група недоволни рибари, решили да палят имуществото на бизнесмена — рибари от кейджуните, каквато бе и Сейбъл Душейн.

Може да е било съвпадение или пък Сейбъл е била там по друг повод.

— Прати някой да ми вземе багажа от летището. Ще оставя стикерите на информация. — Корт извади пропуска си за дълготраен престой на паркинга.

— Накъде поемаш, шефе?

— Към центъра.

Сейбъл усети в кой момент Джей Ди напусна залата и несъзнателно се отпусна за момент, преди да се концентрира в усилията си да убеди персонала в спешното отделение, че няма да дойде на себе си. От разговора между сестрата и санитарят разбра, че я местят в рентгена, а оттам в стая.

— Какъв е нейният случай? — дочу тя гласа на млад мъж, докато я вкарваха в някаква студена стая.

— Не знам точно. Травма на главата, мисля. Трябва ли ви картона ѝ?

— Не, оставете го там. След десет минути ще ми докарат пациент за снимка на таза. Трябва бързо да приключи с тази. — Нещо меко обви врата ѝ. — Ще ми помогнеш ли да я преместим?

Тя остана отпусната, докато я вдигнаха и я разположиха на масата. Очите ѝ също останаха затворени, докато нагласяваха плаките в рентгена. Чак когато доброволецът излезе, тя едва забележимо повдигна клепачи, за да огледа стаята. Имаше защитен панел, зад който младият рентгенолог командваше снимките от сложен пулт. Санитарят го нямаше. И Джей Ди, не се виждаше наоколо.

Сега вече мога да спра да се преструвам.

Тя наблюдаваше как младият техник си върши работата — завърташе ключове, натискаше бутони, оборудването бръмчеше. Той излезе, за да смени плаките и ѝ се усмихна.

— Я виж ти! Как се чувствате?

— Боли ме главата — призна тя.

— Не се съмнявам. — Пейджърът му записука. Погледна го и въздъхна. — Виж, сладурче, долу има спешен случай, който не може

да чака. Ти си почивай тук, връщам се веднага. Става ли?

Сейбъл се обърна настриани и се омота с чаршафа. И той, и болничната нощница бяха толкова тънки, че не можеше да спре да трепери от студ. Времето минаваше, а техникът не се връщаше и тя взе да губи търпение.

Да не би да ме е забравил?

Седна, слезе от масата и тръгна да види какво бе забавило техника. Вратата рязко се отвори, точно когато я доближи и бързо отстъпи зад нея.

Нисък мъж с жълта каска влезе и се отправи към масата. Не можеше да види лицето му, но усети странно позната миризма. Като на риба... и петрол.

Той беше.

Сейбъл заобиколи вратата и се втурна по коридора. И в двете посоки не се виждаше жив човек, затова влятя в отсрещната врата, на която нямаше табела. Okаза се склад, пълен с колички, натоварени с чисто бельо.

И сега какво? Не можеше да остане там, трябваше да се измъкне. Трябаха ѝ дрехи.

В единия край на помещението имаше стойка със закачени лабораторни престилки и тя грабна едната и едва не изпищя, когато в пролуката се появи безжизненото тяло на младия рентгенолог. Бялото на очите му бе станало розово, устата му зееше. По врата му се виждаха синини.

Бил е удушен.

Стомахът ѝ се обърна, като посегна да провери пулса, но пулс нямаше. Хвърли див поглед към вратата. Дали щеше да се върне? Щеше ли да я търси тук?

Намери Джей Ди.

Отиде до вратата и лекичко я открехна. Вонята на риба и петрол я удари в носа и тя видя гърба на мъжа само на няколко сантиметра от себе си. Все още беше с жълтата каска. Стоеше точно пред склада и чакаше.

Оглеждаше се за нея.

Сейбъл подреди престилките на закачалката, така че да прикрият тялото на рентгенолога, после дръпна от коша с мръсни дрехи чифт хирургически панталони, покрити с пръски засъхнала кръв по тях.

След като ги навлече, напъха вътре нощницата, а отгоре облече лабораторната престилка. Едно бързо тършуване по рафтовете ѝ помогна да намери найлонова шапка за глава.

Тихо си каза молитвата, грабна една от количките с чисто бельо и бълсна с нея вратата. Мъжът инстинктивно отскочи встрани и я изгледа, но тя бе свела глава и бързо му обърна гръб.

— Извинете.

Буташе количката по коридора към червения надпис „Изход“. *Само още няколко метра.*

— Хей-хей, чакай.

Погледна през рамо и го видя да тича към нея. Отчаяна, тя завъртя количката и я бълсна срещу него, после се втурнало стълбите. Стигна долния етаж и се стрелна в отделението. Не посмя да спре и да помоли, за помощ. Той я следваше, щеше да я открие всяка секунда.

Трябваше да се махне.

Престилката я правеше невидима за сестрите и лекарите, които подминаваше, следвайки стрелките към асансьорите. Никой не я заговори, нито я погледна, нито пък се опита да я спре, когато напусна болницата.

За момент се спря навън и си помисли за Джей Ди, който я чакаше в спешното отделение. Тогава през прозореца видя мъжа с жълтата каска да слиза от асансьора. Оглеждаше хората във фоайето.

За пръв път успя добре да го види и го позна. Били Тибидо, един от хората на Кейн Гантри.

Кейн се бе борил със зъби и нокти да държи търговския риболов далеч от лимана. Марк бе притежавал една от най-големите фирми за търговски риболов в щата.

Били тръгна към изхода.

Трябваше да намери Джей Ди. Тя забърза към входа на спалното отделение, но спря, защото една кола ѝ блокира пътя. Възрастен шофьор слезе и тръгна към нея, подпирайки се тежко на бастуна си в дясната ръка. Лявата бе увита в окървавена кухненска кърпа.

— Какво се е случило?

— Едно тъпо улично псе ме ухапа — отвърна той, после сръъщи вежди и кимна към седана. — Оставих ключовете на контакта — паркирайте я вместо мен. Всеки момент ще припадна. — Той закуцука към болницата.

Сейбъл погледна през рамо и видя, че Били излезе навън. *Вече няма време.* Заобиколи колата и отвори шофьорската врата.

— Кортланд се връща от Билокси — съобщи Елизабет Гембъл на икономката Мей Уольс, докато оглеждаше аранжировката на цветята в трапезарията и пъхна стърчаща клонка папрат зад една разцъфната роза. — Моля те сложи още един прибор на масата за вечеря.

— Да, госпожо. — Мей дръпна настрани синята сатенена завеса.
— Изглежда ще вали.

— По-добре сега, отколкото през уикенда. — Елизабет се намръщи на леко размазаното си отражение на повърхността на дългата махагонова маса, която бе притежание на семейството й още от Френската революция. Всичко беше наред, но тя си сложи очилата, висящи на врата й, за да се огледа. — Или са ми поникнали още две вежди, или тази маса има нужда от полиране, Мей.

Икономката се изкиска.

— Сигурна съм, че е от масата, госпожо. — Телефонът в кухнята звънна и Мей отиде да се обади. Върна се след миг. — Госпожо, търси ви Морая Навар.

— Ще се обадя от библиотеката. Което ми напомня — би ли се обадила на цветарите да провериш дали имат достатъчно гардении на склад за тържеството? Не ми се иска да го оставям за последния момент. — Елизабет взе тефтера си от масата. Имаше толкова много неща да свърши, а оставаха само няколко дни. — О, и моля те, когато от кетъринг фирмата докарат таблите за сервиране — трябва да им поръчаме още една за студения буфет.

През седмицата, в която се провеждаше най-големият празник за годината в Ню Орлиънс, всичко вреще и кипеше, но Елизабет Гембъл бе свикнала да се справя с тези предизвикателства. Освен ежегодната вечеря на Луис, която мъжът й даваше в своя ресторант за сътрудниците си. Черно-бялото гала парти бе най-важното обществено събитие в семейния календар. Откакто бе поела ролята на домакиня от майка си преди двайсет и пет години, Елизабет спазваше традицията и даваше всичко от себе си, за да организира най-елегантното и съвършено тържество за сезона.

Традицията бе прекрасно нещо, но през последните няколко години бе започнала да я изтощава. *Прекалено оstarявам, за да тичам така на всеки Марди Гра.*

Докато влизаше в библиотеката на съпруга си, на Елизабет ѝ се прииска за хиляден път да бе имала дъщеря. Снаха ѝ Уенди би могла да поеме семейните задължения, но двамата с Айван избраха да живеят в ранчо на сърдечника от Бога Монтана. Все пак Елизабет имаше още двама сина за женене и щом Джийн-Делано се задомеше с Морая, щеше да ѝ предаде факела на традицията.

Само да мога да го убедя да предложи на момичето. Знаеше колко е инатлив сина ѝ, но един деликатен намек нямаше да навреди. Обявяването на годежа на тазгодишния бал щеше да бъде съвършеният акцент. Щом ги оженеше, двете с Морая щяха да обединят усилия да го махнат от полицейското управление и да го накарат да се заеме с нещо, което не изисква носене на оръжие.

Тя вдигна слушалката на бюрото на мъжа си.

— Морая, скъпа, какси? Какво съвпадение — тъкмо си мислех за теб? — Миризмата на алкохол я накара да свие вежди и тя отвори едно от чекмеджетата на бюрото, където съпругът ѝ бе оставил бутилка коняк и чаша. Успя да удържи въздишката си. Луи бе обещал на нея и на лекаря си, че ще спре да пие. — Мисля си да ви поканя на вечеря с Джийн-Делано тази седмица. Свободни ли сте довечера? Корт ще се прибере по-рано, така че можем да си направим една малка галавечеря преди голямото събитие.

— Елизабет, съжалявам, не мога. Случи се нещо ужасно. — Морая звучеше нетипично унило. — Марк Леклер е бил убит тази сутрин.

Тя бавно се отпусна на стола на съпруга си, онемяла от разказа на Морая за всички потресаващи подробности за случилото се. Марк бе най-добрият приятел на съпруга ѝ от детството и Луи щеше да бъде поразен, когато научеше. Сълзи напираха в очите ѝ, докато Морая ѝ описваше състоянието на Лора Леклер и колко злонамерено са постъпили медиите.

Елизабет се стегна:

— Ще се обадя на Луи, ще занесем храна на Лора от ресторантa. Ще останеш ли с нея, мила? Мисля, че тя няма близки в града.

— Да, най-добре ще е да остана — въздъхна Морая. — Опитвам се да се свържа с Джей Ди, но ми казаха, че е в болницата с жената, която откриха с Марк.

— Жена? — смръщи се Елизабет. — Каква жена? Защо е в болница?

— Била е ранена или нещо такова. Не съм сигурна. След няколко минути ще дадат пресконференция по телевизията. — Някъде зад нея се дочу тревожен глас и Морая добави: — Трябва да вървя. Лора ме вика. Ще дойдеш скоро, нали Елизабет?

— Да. Междувременно се опитай да я накараш да си почине и не разговаряй с никакви журналисти. До скоро. — Елизабет превключи на другата линия и се обади в ресторант на съпруга си. — Филип? Би ли повикал съпруга ми на телефона, моля те. — Дочу как салонният управител обясни, че Луис приема доставка. — Добре, моля те, предай му да ми звънне веднага щом е възможно. Изключително е важно.

Тя взе използваната чаша от бюрото на Луи, преди да отиде в хола и да пусне телевизора. Шефът на отдел „Убийства“ вече говореше пред журналистите. Не харесваше Джордж Пелерин, който бе дошъл от Ню Йорк и не зачиташе много традициите в креолското общество. Канеше го на събитията си само заради сина си. Колкото по-бързо успее да убеди Джей Ди да напусне полицията и да се заеме с по-безопасна професия, толкова по-добре. Дотогава трябваше да се примири.

— Изабел Мари Душейн бе преместена в болнично заведение за лечение на травмата на главата — обясняваше капитанът. — До момента нямаме информация за състоянието ѝ.

— Какво е правила в склада, капитане? — провикна се един от репортерите. — Имала ли е връзка с Марк Леклер?

Лицето на Пелерин почервена.

— Госпожа Душейн е свидетелка по разследване. Засега това е всичко, което мога да ви кажа.

Тумбестата чаша за коняк се изпълзна измежду пръстите ѝ и се разби на твърдия под. *Изабел Мари Душейн*. След всички молби, които бе отправила да не чуе никога повече името ѝ.

Елизабет погледна към малката витрина на стената, поставена от Луи специално, за да изложи в нея нещо, което той приемаше за най-ценното им наследство — малко квадратно ковчеже, в което жената-

родоначалник на семейството бе донесла зестрата си от Париж. Корените на семейството на Елизабет стигаха чак до Жан Батист Ле Мойн де Биенвил, строител в двора на Крал Луи XV и основател на Ню Орлиънс. По тази причина винаги бе приемала гордостта на съпруга си като потомък на „ момичето с ковчежето“ за леко преувеличена. Въщност момичето е било нещо като проститутка, омъжила се по сметка заради жалката си зестра и свободен достъп до Америка. По същия начин Изабел Душейн се бе опитала да използва Джийн-Делано.

Няма да ѝ позволя отново да нарани сина ми.

Обзета от паника, Елизабет се върна до бюрото и за пореден път набра ресторантa. Ръцете ѝ така трепереха, че се наложи да набере цифрите повторно.

— Филип? Не ме интересува никаква доставка. Повикай съпруга ми на телефона веднага. Да, спешно е.

Джей Ди не можеше да седне и да се отпусне, затова отиде до прозореца на фоайето на спешното отделение. Ако се наложеше Сейбъл да остане, щеше да постави охрана пред стаята. Глупости, самият той щеше да я пази — може би като дойде на себе си, щеше да поговори с него.

— Това съпругата ви ли беше? — попита го нежен глас.

Джей Ди се обърна и видя до себе си жена на средна възраст. Носеше избелял пеньоар и изглеждаше уморена, но му се усмихна съчувствено. Той успя най-сетне да проумее какво го питаше — тя имаше предвид Сейбъл.

Стомахът му се сви:

— Не, госпожо. Тя ми е... приятелка.

— Е, не се тревожете. Болницата е добра. — Тя посочи с глава към манипулационните. — Съпругът ми е там. Изяде набързо два от малките сандвичи, после каза, че има болки в гърдите.

Каза го с весел тон, но той забеляза тревогата в очите ѝ.

— Сигурен съм, че няма нищо сериозно.

— Най-вероятно проблеми с храносмилането. Ще съжалява за чушките и лука, както винаги. — Тя се засмя на себе си. — Все му

повтарям, че трябва да спре да яде толкова много и така бързо, но не ме слуша?

Той леко ѝ се усмихна.

— Много трудно се удържа мъж, чиято жена готви добре.

— Сигурно — изгледа го тя. — Изглежда момичето ви сериозно си е ударило главата — катастрофа ли беше?

— Не, госпожо, падна. — Той отново се загледа през прозореца.

— Опитах да я хвана, но не бях достатъчно бърз. — Сейбъл се бе изплъзнала между пръстите на протегнатите му ръце.

Една сестра съобщи някакво име и жената го потупа по ръката.

— За мен е. Не се притеснявай, синко. Погрижи се за нея, ще се оправи.

Вниманието на Джей Ди бе привлечено от фигура в престилка и панталони, която разговаряше отвън с възрастен мъж. Беше жена, но с гръб към него. През струпалите се буреносни облаци се прокрадна лъч светлина и червената коса лумна под шапката като огън.

Не може да бъде...

Той изруга и се втурна към изхода, но шофьорът на седана му препречи пътя.

— Внимавайте къде вървите, по дяволите!

— Извинете. — Джей Ди се забави, за да помогне на възрастния мъж, преди да изскочи навън.

Сейбъл вече бе седнала зад волана на колата. Тя не просто се измъкваше, тя му биеше шута.

Щеше да стане само през трупа му.

Джей Ди можеше да се обади в управлението и да обясни как единствената свидетелка на смъртта на Марк Леклер току-що е откраднала кола и да изчака подкрепление. Или можеше да я залови.

Дори не трябваше да се замисля.

Минута по-късно Джей Ди настигна Сейбъл по магистралата, но се движеше през три коли, за да не го забележи. Знаеше къде отива — в Ачафала, точно както в нощта на танците.

Само че този път допусна голяма грешка.

Сейбъл сигурно си мислеше, че той е все същото влюбено момче, което не разбира какво става с нея. Тя не си даваше сметка, че последните десет години е видял много смърт и разруха. Разследването на убийства го бе променило, бе изкоренило всеки

признак на съжаление у него и го бе превърнало в опитен, хладноокръвен ловец на глави.

Можеше да бяга колкото си иска, но вече нямаше място по земята, където би могла да се скрие от него.

Както бе очаквала, Тери отнесе гнева на Пелерин — сама и в пълно мълчание. Обаждаше се единствено, когато от нея се искаше отговор. Не мина добре, също като пресконференцията, главно защото никой не можеше да се свърже с Джей Ди, а от болницата все още не бяха съобщили какво е състоянието на Сейбъл.

— Не ми пука, дори мозъкът ѝ да изтича през ушите — изръмжа капитанът в края на тирадата си. — Отиваш в „Мърси“, казваш им да ѝ дадат каквito лекарства трябва и я връщаш тук за разпит. Ще ѝ бъде наложено задържане под стража, докато не излязат резултатите от аутопсията на Леклер, и никой — включително самата тя — няма да говори с медиите, освен чрез мен. Искам писмен доклад за хода на следствието на бюрото си след два часа. Разбрахте ли ме добре, сержант?

Тери щеше да накара Джей Ди да напише доклада, ако успееше да отлепи ръцете му от свидетелката, за да ги сложи на клавиатурата. Дължеше ѝ това.

— Да, сър.

Телефонът на Пелерин иззвъня за пети път, откакто Тери влезе в кабинета му, и той го изгледа с отвращение:

— Тръгвай, изчезвай оттук.

Тери изхвърча от сградата на управлението и се отправи към колата си, палейки цигара в движение. От началото на годината бе направила пореден опит да ги откаже, но никотиновият глад я превръщаше в истинска кучка и тя реши, че ще направи услуга на света като изчака до отпуската си.

Само дето нямаше да се отвори такава възможност, докато не приключеха със случая Леклер, което нямаше да е скоро, освен ако Изабел не започне да си спомня нещо. И тогава се очертаваше голяма вероятност Тери да се окаже с нов партньор.

Сбогом, отпуска. Дръпна дълбоко от цигарата и изпусна горчивия дим от дробовете си с шумна въздишка. Наистина трябваше

да ги откаже и то скоро. *Искрено се надявам тя да си струва усилията, Джей Ди.*

— Тери.

Обърна се с очакването, че ще види партньора си.

— Къде по дя... — Тя мъкна в мига, в който срещна зелените очи на Корт вместо сините на партньора си. Всичките й защитни средства блокираха. — Бързо действаш. — Тя дръпна отново от цигарата си. — Да не сте си поръчал самолет, инспекторе?

Главен инспектор противопожарна охрана Кортланд Гембъл изглеждаше както обикновено — стегнат, лъснат и кисел. Ако не беше с няколко сантиметра по-висок от Джей Ди и с малко по-широки рамене, ако косата му беше черна вместо кестенява, можеше да мине за близнак на брат си.

Приличаха си по всичко, освен по изражението на лицето и устните. Изражението му казваше, че закусва с нахитрели следователки, а устните — че ще започне от пръстите на краката й и ще кара нагоре.

Престани да мислиш за устните му.

— Ела насам. — Той я хвана за ръката и я дръпна отстрани на сградата, за да не ги чува никой. — Какво става? Къде, по дяволите, е брат ми?

— Внимавай със сакото ми. Търпи само химическо чистене. — Тя се освободи от хватката му. — Джей Ди е в болницата, чака нашата свидетелка да се съвземе. Тя погледна часовника си. — Цял ден приемам съобщения за него. Дали да не му кажа да ти звънне, като се върне?

— Защо не си с него?

— Защото не сме сиамски близнаци. — Вече доста помия се изля върху нея заради Джей Ди по този случай и нямаше да изтърпи допълнително и от големия му брат. — Но ако си притеснен дали се справяме добре със случая, шефе, можеш да говориш с капитан Пелерин. — Тя не можа да се сдържи да си дръпне от цигарата и издиша малко пушек в лицето му.

— Тъкмо това възnamерявах — Корт грабна цигарата от ръката й, пусна я на земята и я стъпка с крак. — Онази жена — Изабел Душейн — какво каза?

— Каза, че нищо не си спомня. — Искаше ѝ се да си запали друга цигара, но вероятно той щеше да скъса целия пакет и тогава щеше да ѝ се наложи да го цапне. — Съвсем очевидно е, че се опитва да предпази себе си или Леклер. Имам чувството, че му е била любовница.

— Мамка му.

Тя повдигна вежди в недоумение.

— И целуваш майка си с тази уста?

Той се огледа наоколо, сякаш можеше да намери някъде там търпението, от което се нуждаеше.

— Искам информация за всичко, което знаеш.

— Аз пък искам „Мазерати“. Да бъде черешово червено и с много златисти аксесоари. Само застраховката ме спира. — Тя се почувства тъпло и се изнiza покрай него към паркинга и към най-бързия начин за бягство.

Той я догони.

— Не се шегувам, Тери.

— Ами! Шефът се е залепил на задника ми като кофти татуировка, брат ти е на път да прецака кариерата си, а аз имам да разпитвам ранена свидетелка и да разследвам случая. Повярвай ми, днес не ми е най-забавния ден. — Тя измъкна ключовете от джоба на панталона си и ги запремята, докато уцели ключа за колата.

— Трябва да знам какво се случва.

— Можеш да попиташ дежурния сержант. Малко съм заета в момента, за да ти държа ръката и да те уверявам, че нищо лошо няма да се случи на братлето ги.

Когато отвори вратата, той протегна ръка и я тресна обратно.

— Брат ми няма да се забърква в тази помия с Изабел Душейн.

Тя повдигна вежди.

— Ще ти кажа в резюме: Опитах се да накарам брат ти да зареже случая, но той не искаше и да чуе. Джей Ди направо копнее да затъне до гуша в тази помия с Изабел Душейн, а по всичко личи, че тъкмо така и става. Но ако си мислиш, че можеш да го измъкнеш, моля, действай.

— Ще поискам случая да бъде прехвърлен към моя отдел за разследване на палежи и без това е под наша юрисдикция.

— Направи го. — Мобилният телефон в колата ѝ звънна и тя го бутна настриани, за да отвори вратата и да се обади: — Винсент.

Тя се заслуша в последните новини от болницата, които ѝ докладваше дежурният и за миг стисна очи и ѝ се прииска да си удари главата в нещо. *Съжалахам, Джей Ди, направих, каквото можах.*

— Ясно. Предай това и на капитан Пелерин — кажи му, че според мен трябва да издадем заповед за задържане на Душейн. Точно така. Дръжте ме в течение — нареди тя и приключи разговора.

— Джей Ди ли беше?

— Нещо такова. Един рентгенолог е намерен удушен в „Мърси“. Той е правил снимките на нашата свидетелка, която е забелязана да шофира кола, открадната от паркинга на болницата. — Погледна право Корт. — Брат ти е след нея.

Сесилия Тибидо чу да се затръшва входната врата на фургона. Огледа се наоколо в безупречно подредената кухня, преди да остави кошницата с чисто пране.

— Били? — тя избърса ръце в престилката си. — Ти ли си?

— Проклета кучка! — Стъпките му отекнаха тежко по пода на кухнята. Мършавото му лице изглеждаше пламнало и лъщеше от пот. Носеше половин опаковка кенчета с бири и бутилка, увита в кафява хартия. — Дай чаша, Сий.

Тя отиде до бюфета и извади любимата чаша на мъжка си — халба за бира, открадната от местен бар. Провери дали е чиста, преди да я сложи на масата пред него.

Гладен ли си, миличък? — Ако хапнеше нещо, нямаше да се напие чак толкова. — Сложила съм ти яденето във фурната...

— Млъквай. — Той отвори бутилката и сипа няколко пръста уиски в халбата, после тресна шишето на масата.

Сесилия не мислеше, че толкова ще се забави — бе казал, че има работа цяла сутрин, но обичаше вечерята си топла и сервирана в пет. Вече минаваше седем. По лицето му имаше нови синини, а долната му устна бе сцепена — явно дело на Кейн Гантри.

Погледите им се срециха. Очите му бяха кръвясали, а едното сякаш започваше да се подува.

— Какво зяпаши?

— Нищо, Били — тя сведе глава. — Съжалявам.

— Съжаляваш. Ще съжаляваш и още как. — Огледа кухнята, после забеляза коша с мокри дрехи. Каза с приглушен, мек глас: — Още не си си свършила работата?

Сесилия сведе поглед към скръстените си ръце.

— Това е последното. Дъждът ги намокри, докато ги прибера.

Той изсумтя и си наля друго питие.

— Пак цял ден си гледала телевизия.

— Не, скъпи. Изчистих кухнята, изпрах и ти пригответ вкусна вечеря. — Беше забравил, че като се вбеси от вечерните новини, бе запокитил телевизора на сред стаята.

Били не беше едър и се движеше много бързо, ако пожелаеше. Той скочи и я сграбчи за рамената.

— Не ме лъжи.

— Телевизорът е счупен. — Тя се отдръпна от него. Още не я бе ударил, но този ден беше някак различен — погледът му бе някак страшен. — Няма как да гледам.

— Но искаш друг, нали? — Той я бълсна в хладилника. — Поголям? По-хубав?

— Не, не искам. Наистина не искам, Били. — Тя едва си поемаше дъх, притисната между тялото му и твърдата плоска врата на хладилника. — Аз... аз не обичам телевизия.

— Имаш си по-приятни занимания? — присви очи той. — Да си говориш пак с оная пачавра до нас?

Тя поклати глава.

— Няма такова нещо.

Били мразеше Лайла, съседката им, но не защото беше лесбийка. Сесилия подозираше, че мъжът ѝ е скачал, и то неведнъж, но тя го е отрязала.

Може би малкоекс щеше да го укроти.

— Искаш ли да се поотпуснем, скъпи? — Тя облиза устни, както му харесваше.

— Иска ли ти се, а? — той се втренчи в гърдите ѝ. — Не можеш да ми се наситиш.

Тя мразешеекса с него, но щеше да е по-добър вариант, отколкото да му трепери цяла вечер.

Той погледна към прозореца и изражението му се промени.

— Нямам време. — Пусна я и отиде в спалнята. Излезе оттам с пушка и кутия патрони. — Отивам на лов. Ще се върна по-късно.

Не беше ходил на лов от години.

— Добре.

— Не се мръщи, де. — Той запретна полата и я стисна между краката. — После ще се погрижа за теб.

Сесилия не помръдна дори и след като той напусна караваната. Чак когато чу, че камионът му пое по шосето, тя съмъкна полата си и сълзите ѝ потекоха. Толкова мръсна се чувстваше, когато я опипваше така — сякаш беше курва, а не съпругата му.

— Сесил?

Гласът на Лайла я накара да избърше лице с престилката си.

— Един момент. — Тя не отвори мрежата на вратата. — Трябва ли ти нещо?

— Чух Били да крещи. — Едрогърдата блондинка я гледаше изпод чадъра си. — Ударили те?

— Не, нали ти казах — никога не ме удря.

Лайла изкачи стъпалата и затвори чадъра, после отвори мрежата и пристъпи през прага. Под палтото беше облякла работното си облекло — еластична оранжева къса рокля, която се бе опънала по пищните ѝ форми, а блясъкът и накара Сесилия да преметне. — Много добре го чух през двора. Трябва да се разкараш от тоя човек, момиче.

Да напусне Били Тибидо? За малко да се изсмее. Нямаше семейство, нямаше къде да отиде. Бе напусната училище на шестнайсет, така че никой нямаше да я вземе на работа. Били беше всичко, което притежаваше.

— Мога да ти помогна да си намериш работа. — Съседката ѝ повдигна края на оскъдната си дреха. — При Бартоломео търсят момичета.

Лайла танцуваше пет вечери в седмицата в стриптийз клуба на Барт, но имаше страхотно тяло и не се свенеше да се разголва. Сесилия дори не обичаше да се съблича на светната лампа.

— Благодаря ти, но не мога да го направя.

Съседката ѝ завъртя очи.

— Ще сервираш, сладурче, няма да се събличаш.

Лайла продължи да говори, но тя не можеше да се концентрира върху думите ѝ. Продължаваше да мисли за Били и пистолета.

— Благодаря, ще се оправя — прекъсна тя съседката си на сред изречението и отвори мрежата на вратата. — Извинявай, но имам да свърша нещо важно.

След като Лайла си тръгна, Сесилия отиде до телефона. Щеше да се обади на Кейн и да му каже, че Били е тръгнал на лов. Кейн щеше да прецени какво точно ще ловува мъжът й.

[1] Амоко корпорейшън — международна компания за добив и преработка на петрол, природен газ и химически продукти, със седалище в Чикаго, основана през 1889. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Сейбъл намали чак, когато излезе от града и пое по един от по-малко оживените вътрешни пътища. Дори и тогава не можеше да спре да трепери.

Как ме е открил толкова бързо?

Джей Ди бе предупредил персонала на спешното отделение да не дават информация на никого, че тя е там. Убиецът на Марк сигурно я бе проследил от пожара до полицейското управление, а оттам — до болницата. Или пък някой от полицайите му е казал къде да я намери.

Бе удушил младия фелдшер, за да се добере до нея. На какво ли още беше способен?

Сега, след като бе откраднала колата, трябваше да действа бързо и да бъде постоянно в движение. Открие ли я полицията, намери ли я Джей Ди, нямаше да има друг шанс за бягство. Но първо трябваше да се види с Кейн.

Кейн Гантри имаше да отговаря за много неща.

Към отбивката за хелинга на Гантри сочеше написана ръкописно табела, закована на завоя на тесен черен път, и щом зави, тя дочу далечен шум от мотори и мъжки гласове. Лодките на Кейн се прибраха след дългия ден, прекаран в открити води, което означаваше, че целият му екипаж ще бъде на доковете и ще разтоварва улова и пасажерите, които бяха качили по пътя. Беше понеделник, така че едва ли много туристи са искали да излязат за риба.

Тя изгаси фаровете и спря на няколкостотин метра от доковете и забеляза силуeta на едрия мъж, застанал на края на кея. Дърпаше пълна мрежа, която се поклащаше от скрипеща на голям катер. Задържа мрежата, прицели се, спусна я над една огромна дървена количка и я освободи. Стридите дрънчаха върху дървото като счупени чинии.

Нищо няма да ми направи пред хората си, убеждаваше се тя, когато слезе от колата и тръгна към дока. След всичко, което Реми направи за него, няма да посмее.

— Подкараха го към т'ва хубавото местенце на Даръл и пак чух бръмченето — обясняваше на останалите Таг Макгий, един от повъзрастните мъже от екипажа, докато разтоварваха улова. Съсухрените, загрубели от времето кейджуни, които работеха за Гантри, прекарваха целия си живот във водата и ако не ловуваха там или на сушата, говореха за работата си. — Беше пълнолуние, разбираш ли, и му викам на онзи янки, може да са ония стари черни роби дет' се удавили в лагуната през войната при настъплението на северняците. А той ми вика: „Ами вече да се връщаме. Май хванах достатъчно.“

Всички мъже се изхилиха на тези думи. Кейн каза нещо тихо на мъжа и той вдигна ръка.

— Показах му, че е само пасаж костури, дето си бръмчи под водата, шефе. — Таг поклати глава с отвращение. — Той вика: „Хич не искам да хващам призрачни риби“.

— Все така плашиш туристите, които си плащат, Таг Макгий — обади се Сейбъл и всички погледи се обърнаха към нея. Работата временно замря. — Не те ли е срам.

Кейн се обърна към нея, но залязващото зад гърба му слънце остави лицето му в сянка.

— Добър вечер, госпожо Душейн. — Таг погледна към нея, после към шефа си, покашля се и размаха ръце към мъжете: — Размърдайте си задниците и карайте тез талиги към бараките.

Изведнъж всички се заловиха за работа, освен Кейн, който стоеше и чакаше, загледан в Сейбъл, която бавно се приближаваше по избелелите дъски към лодката му. Проговори, чак когато тя се приближи на няколко метра от него:

— Трябваше да си в болница с ранена глава.

— Не беше кой знае каква рана. — Тя погледна лопатата с къса дръжка, която той взе. — Чу ли за пожара?

— Навсякъде се говори за това — по радио, по телевизия. — Той заби лопатата в камарата стриди и надигна количката. Големите му бицепси изпъкнаха и той я подкара покрай нея с лекота. — Всички в щата знаят. Върви си у дома, Изабел.

Сейбъл го последва до бараката, където мъжете щяха да изчистят рибата и стридите, преди да ги натоварят в големите хладилни контейнери. Кейн мина отстрани на постройката, където един от мъжете полагаше парче мрежа над изкопана дупка, в която

припламваха въглени. След като поизми стридите с един маркуч, Кейн започна да ги изсипва върху мрежата. Капките вода от мидите гадаха върху въглените и от дупката се разнесе свистене и дим.

— Кейн, трябва да поговорим.

— Не, не трябва. — Той спря, избърса потта от челото си и погледна към дърветата. — Върви при Реми. Тревожи се за теб.

— Важно е.

— Трябва да храня хората си. — Той продължи да сипва стриди върху мрежата, после извади някакви чували от зебло от кофа с морска вода и покри купчината миди. — Обърни ги след десет минути — нареди той на мъжа, който наглеждаше огъня, после бутна количката настрана и тръгна към Сейбъл.

Тя го спря с един въпрос:

— Беше ли в града тази сутрин, Кейн?

Нещо изпукна в шубрака. Кейн се загледа към блатото, после се обърна към нея.

— Отивай си вкъщи, Изабел — каза той с хладен глас и още похладен поглед. — Тръгвай веднага.

— О, няма да мръдна. — Светлината падаше върху лицето му и тя видя промяната в изражението му. — Не и докато не ми кажеш какво си направил.

— Какво съм направил? — Той се приближи до нея и здраво я сграбчи за раменете. — Тръгвай с мен. — Заведе я до бараката и ѝ посочи големите хладилни контейнери. — Виждаш ли това? Пет години ще трябва да изплащам тези, както и другите, които трябва да кача на лодките си. Карат ме да купувам отделен лиценз за всяка лодка. Повечето от малките фирми наоколо затвориха, защото не могат да си го позволяят. — Той я пусна. — Не аз направих това, Изабел. Леклер ни подреди така.

Тя знаеше за старите разправии. Беше приет закон, който налагаше стридите да бъдат слагани в хладилни контейнери почти веднага след като ги извадят от водата, за да се избегне разпространение на бактерии. Беше въведен и по-строг режим за лицензиране. Марк бе един от главните инициатори на тези промени.

— Това е за здравето на хората, Кейн — напомни му тя.

— Леклер и такива като него залагат мрежи на места, където се влива канализацията — изръмжа й той. — Никой не ги глобява за

стридите, които вадят от мръсотиите. Никой не ги обвинява, че разболяват хората.

— Държавата затваря тези рифове и ти добре знаеш това. — Усети как мъжете започнаха да се събират около тях в тъмното, но реши, че няма да им позволи да я заплашват. Тя бе дъщеря на Реми Душейн и познаваше повечето от тях, откакто ходеше по земята. — Били беше в склада, нали?

— Уволних Били — заяви ѝ той. Изражението му се промени, замисли се. — Трябва да го попиташ лично къде е бил.

— Ти ли му поръча да го направи? Ти ли наредидаш на мъжете да палят имотите на Марк?

Гневът по лицето му изчезна и той сведе поглед към обувките ѝ, после отново я погледна.

— Единствените пожари, които паля, са под завивките, *chere* — отвърна той с глух глас и прокара загрубелите си пръсти по овала на лицето си. — И дълго поддържам огъня.

Тя знаеше какво се опитва да направи — не можеше да я изплаши с митичния си гняв, затова прибягна до другото, с което беше известен. Хилер ѝ бе разказвала за апетита на Кейн към жените, как понякога си водел по две момичета у дома, за да не му се налага да излиза втори път, но Сейбъл не вярваше много на това. Спомняше си ясно само срамежливото момче, което бе работило за баща ѝ.

Момчето бе пораснало, осъзна тя и преглътна трудно, когато той хвана кичур от косата ѝ и го разтърка между пръстите си. А може би репутацията му не беше дооценена.

— Не проявявам интерес.

Той се усмихна и се наведе към нея, държейки косата ѝ, когато тя понечи да се отдръпне.

— Така ли, Изабел? — дъхът му докосна челото ѝ и той бавно и похотливо прокара палеца си по долната ѝ устна. Когато тя разтвори устни, за да му отговори, палецът му влезе навътре и опипа ръба на долните ѝ зъби. — Не ти ли е малко топличко вече?

Някои от мъжете се изкискаха.

Тя пренебрегна просташките му сексуални намеци и го погледна в очите. Знаеше, че разиграва сцени — или пък не? Извърна глава настрани, за да махне напиращия му палец.

— Защо толкова бързаш да се отървеш от мен?

— Не се ли интересуваш от мен? — Той отпусна едната си ръка на рамото ѝ, а другата положи върху сърцето ѝ. — Тогава защо трепериш, момиченце? — Той обърна дланта си към върха на гръдта ѝ.
— Зърната ти се втвърдиха. Да не ти е студено?

— Не. — Тя трепереше от срам, а не от страст. Не желаеше Кейн, но не можеше да попречи на тялото си да реагира на физическия допир. — Отвратена съм.

— От мен? — Обгърна шията ѝ и като повдигна брадичката ѝ, докосна устни до нейните. — Или от себе си? Може би градските момчета не са те научили, както трябва?

Стомахът ѝ се сви от страх, като си спомни нещо, което Марк ѝ бе казал.

— Ако Марк бе станал губернатор, щеше да въведе нови правила и да спре незаконния лов и търговия. Щеше да остави теб и хората ти без работа. Знаеше това.

Кейн вдигна глава.

— Е, вече няма да го направи. Бягай, Изабел.

Искаше ѝ се да му се разкреши, да му издерне лицето.

— Никога не съм допускала, че ще тръгнеш по стъпките на баща си, Кейн.

Мръснишката му усмивка угасна.

— Не знаеш най-важното за мен.

Тя си спомни как падна върху тялото на Марк, кръвта по ръцете си.

— Ти ли го уби, Кейн?

— Не, но се радвам, че е мъртъв. — Хвана реверите на престилката ѝ, но този път нямаше и следа от похот. — Имаш ли да ми кажеш още нещо, преди да хвърля нахитрелия ти задник в реката?

— Колко си жалък. — Тя огледа хората му, които мълчаливо наблюдаваха разправията. Безизразните им лица я вбесиха. — Не знаете ли какво ще стане? Марк Леклер беше могъщ човек. Полицията ще дойде тук да търси Били и всеки, който му е помогал, ще иде в затвора. Включително смахнатия ви шеф. Тогава кой ще се грижи за жените и децата ви?

Недоволно мърморене се разнесе сред хората.

На Кейн не му хареса това.

— Ти по-добре се тревожи кой ще се погрижи за теб сега, chere.

От сянката на дърветата се появи една фигура и проблесна метал, когато мъжът насочи пистолет към главата на Кейн.

— Достатъчно — каза Джей Ди. — Пусни я.

Едрият кейджун бавно свали ръце от Изабел.

— Ела тук, Изабел — Джей Ди държеше пистолета си на прицел и не трепваше. — Веднага.

Риболовците се приближиха напред, като оформиха плътна стена зад Сейбъл и Кейн. Тя хвърли поглед през рамо и забеляза ножовете за стриди в здраво стиснатите ръце.

— Не сме приключили, Кейн. Ще им разкажа.

— Давай, Изабел. — Здравенякът леко я бутна към Джей Ди. — Но първо разкарай приятелчето си оттук, преди да свърши като татенцето ти.

Морая наблюдаваше как Лора хлипа на рамото на Елизабет. Искаше ѝ се да направи същото, но гневът и чувството за вина смразяваха душата ѝ.

Бе се опитала да направи за Лора каквото бе по силите ѝ, след като я посрещна в полицейското управление, но когато видя Изабел Душейн, направо онемя.

Лора бе обожавала съпруга си и бе просто съсипана. Морая знаеше, че трябва да събере сили да каже нещо утешително, но можеше единствено да се мотае наоколо и да се опита да изгони Изабел Душейн от мислите си, както и въпроса откъде ли познава Марк Леклер.

Провали се. Така и не бе успяла да се освободи напълно от призрака на Сейбъл. Споменът за стеснителното момиче в евтина дантелена рокля я бе преследвал с години.

Морая се обади на майка си, но тя бе излязла на пазар, така че се наложи да откара Лора до дома ѝ. Единственият друг човек, за когото ѝ дойде на ум, бе Елизабет Гемъл, която бе и една от най-старите приятелки на Лора.

Успокои се, когато Елизабет и Луи дойдоха, но Морая никога през живота си не се бе чувствала по-безполезна.

Една ръка мило докосна рамото ѝ.

— Да идем в кухнята — тихо я подкани Луи Гемъл. — Да оставим дамите да си поговорят.

Морая кимна и последва съпруга на Елизабет по коридора към тъмната кухня. Лора бе отпратила ужасените слуги по-рано, но готвачката бе оставила подбрани колбаси, сирена и нарязан хляб на плота. Кутии от заведението на Луи бяха подредени на купчина до чиниите със сандвичи.

Храна за погребение, както я наричаше майката на Морая. Хората обичат да похапнат нещо, когато някой умре. Помага им да се почувстват по-добре.

Стомахът ѝ се сви при вида на обилните деликатеси.

— Не мисля, че мога да хапна каквото и да е, Луи.

— Защо не поседнеш? — Заведе я до един стол, после свали сакото си и нави ръкави. За разлика от синовете си Луи Гемъл беше нисък, набит мъж, който не обръщаше внимание на оредялата си, сребриста коса и на излишните килограми. Затършува из шкафовете с увереността на мъж, прекарал по-голямата част от живота си в кухнята, и след няколко минути на масата вече имаше кана топъл чай и бисквити.

Морая прие чая, който ѝ наля, и събра сили да му се усмихне. Беше ѝ студено, толкова студено, че не би се изненадала, ако димящата чаша между дланите ѝ се заскрежеше.

— Благодаря. — Той се пресегна и сипа две лъжички захар в чашата ѝ.

— Ще ти помогне — увери я той. — Говори ли ти се за случилото се в полицейското?

Тя учтиво отпи от прекалено подсладената напитка.

— Искаха да я разпитат или нещо такова, но Лора беше прекалено разстроена, за да говори с някого. Беше пълно с журналисти. Пощуряха като видяха онова момиче.

Остана шокирана, като видя Сейбъл, но не колкото при вида на Джей Ди, обвил ръка около нея. За миг изпита чувството, че са се върнали в миналото, в нощта на танците. Само че Джей Ди също бе там и видя какво са направили Морая и останалите.

Дали ме помни? Ами ако му каже?

— Очаквам утре да изпратят някого в къщата, за да говори с Лора. — Луи потърка чело. — Би ли останала с нея, мила?

— Разбира се. — Независимо как се чувстваше, не можеше да остави горката жена сама. — Ще се погрижа за нея и съм сигурна, че майка ми също ще дойде сутринта. — Ръцете ѝ отново затрепериха и тя бързо остави чашата.

Той се загледа в нея.

— Мога да помоля Елайза да остане с теб.

— Не, ще се оправя. — Погледите им се срещнаха. — Луи, помниш ли Сейбъл Душейн?

— Разбира се. — За миг се позамисли. — Ти също я познаваше, нали? Още от Тюлейн?

Какво ли щеше да каже, ако му признае, че тя и приятелите ѝ бяха тероризирали момичето?

— Спомням си, че излизаше с Джей Ди — отвърна Морая с каменно изражение. — Мисля, че скъсаха точно преди завършването му. — *Благодарение на нас.* — Не я познавах много добре.

— Беше мило момиче. Странно, че Марк никога не я е споменавал пред мен. — Луи си взе една бисквита и разсеяно взе да я рони над салфетката си. — Джей Ди ще се погрижи за нея.

Морая напълно бе забравила за Джей Ди, откакто Лора ѝ се бе обадила от полицията. Когато дежурният сержант ѝ каза, че детективът се е заел със случая, тя не обърна внимание, защото все още беше силно разстроена. Отчаянието и мъката ѝ отстъпиха на по-силното унижение и гняв. Джей Ди е разпитвал Сейбъл Душейн, когато Морая отиде да го търси за обяд. Тери Винсент трябва да е знаела и въпреки това дума не обели.

Джей Ди изобщо не забелязваше Морая, когато излизаше със Сейбъл в колежа. Беше лудо влюбен в момичето на кейджуните и всички го знаеха. Особено Морая.

Когато Джей Ди и Сейбъл излязоха от асансьора, забеляза как той я гледаше. Както никога не бе гледал нея самата.

Елизабет Гембъл безшумно влезе в кухнята.

— Накарах Лора да си легне. Да се надяваме, че ще поспи няколко часа. — Тя започна да прибира храната. — Морая, ще останеш ли сама с нея през нощта? Ще дойда утре рано сутринта.

Морая бързо кимна и стана от масата, за да ѝ помогне.

— Много ти благодаря, че дойде.

— Радвам се, че ни се обади, скъпа. — Елизабет я целуна набързо по челото, преди да се обърне към съпруга си: — Ще докараши колата, Луи? Ние с Морая ще приберем тук.

Той сърдечно прегърна Морая и излезе от кухнята.

Усмивката на Елизабет угасна веднага щом мъжът ѝ се отдалечи достатъчно.

— Чу ли за момичето, което са открили с Марк?

— Изабел Душейн. — Морая шумно затвори капака на кутия с пилешки дробчета. — Видях я в полицейското управление.

— Защо ли Марк ще се забърква с това момиче?

Морая беше настроена против Сейбъл, но майката на Джей Ди направо я ненавиждаше. Онова, което приятелите му бяха направили преди десет години, всъщност бе заради Елизабет. Разбира се, не беше ги молила за това директно, но беше дала ясно да се разбере, че ще бъде много щастлива, ако Сейбъл и Джей Ди се разделят. Това бе окуражило Морая и приятелите ѝ.

— Не знам. — Тя грабна шепа солети и ги напъха в един плик, като изпочупи повечето от тях. — Казват, че между тях е имало нещо.

— Сигурно ще казват какво ли не, но аз познавах Марк. — Елизабет тресна една ролка с фолио на плота. — Никога не е изневерявал на жена си.

— Сигурна ли си? — въздъхна Морая.

— Колкото съм сигурна в теб, мила. — Възрастната жена я прегърна през раменете. — Сега зависи от нас и от останалите приятели на Лора да разкрием истината. Можем да го направи, нали?

— Да. — Но не и цялата истина, помисли си Морая.

Джей Ди не помръдна, докато Сейбъл излезе от доковете и приближи към него. Гантри и хората му не я последваха, но нямаше да рискува, не и с всичките тези ножове в ръцете им. Не му хареса и начина, по който едрият кейджун гледа Сейбъл — той би създал най-големи главоболия.

Щом стигна до него, Джей Ди я дръпна до себе си. Обви една ръка около кръста ѝ и я завлече назад сред сенките, където се скриха от погледите.

— Джей Ди, аз...

— Млъквай!

Въпреки недоволството си, рибарите се обърнаха и се заловиха за работата си. Гантри остана на дока, загледан след Джей Ди.

Сейбъл докосна ръката на Джей Ди и се отдръпна от него.

— Няма да...

— Казах, млъквай. — Той я завъртя към себе си и я избута навътре в шубрака, после я поведе по черния път.

Тя не се съпротивляваше, макар че заради бързата му крачка и неравния път, се препъна един-два пъти. Когато се увери, че никой не ги следва, пъхна пистолета си обратно в кобура на рамото си, но не го закопча, в случай че бързо му потрябва. Колата на стареца беше там, където я оставил, с ключовете в контакта. Заведе я до своята кола.

Сейбъл спря до шофьорската врата със сведен поглед и отпуснати рамене:

— Съжалявам.

— Наради ли те? — попита я той, като я оглеждаше. На светлината на доковете не би забелязал рани, но тук бе напълно тъмно и искаше да се увери.

Тя поклати глава.

— Добре.

Избутал назад, едното му бедро се настани между нейните и така с цялата си тежест я прикова към колата. Ръцете ѝ останаха заклещени между телата им — едната на гърдите му, другата между хълбока му и стомаха ѝ. Не беше важно — и без това нямаше да ѝ трябват в следващите няколко минути. Той я хвана за косата и дръпна главата ѝ назад толкова бързо, че тя успя само да зяпне.

Той очакваше тъкмо това от нея — да разтвори устни.

Реши, че ще е по-добре да я целува, вместо да я души, и се оказа прав. Дори бе много по-добре. Устните ѝ бяха сочни и нежни, каквито ги помнеше, и не оказаха никаква съпротива.

Не че Джей Ди би допуснал такава дори за секунда. След десет години неведение за случващото се с нея, след събитията от този ден, а и накрая надвесеният над нея Гантри?

Заслужаваше поне това.

Устата ѝ бе хладна и вкусна и му отвърна незабавно.

Джей Ди почувства как пръстите ѝ се вкопчиха в сакото му, когато ръката му се зарови в косата ѝ и приведе главата ѝ. От

притеснение, гняв и страх се държеше трескаво и усети вкус на кръв по езика си, въпреки това тя не го отблъсна. Приемаше всичко, което той правеше с нея, без съпротива и това безмълвно подчинение разпали страстта му и го докара до ръба на лудостта.

Тогава тя изстена до устните му и той почти изпадна в екстаз.

Джей Ди знаеше, че за секунди можеше да я обладае на задната седалка в колата. Можеше твърдият му, болезнено пулсиращ пенис да проникне в горещото ѝ тяло и да се понесе в безумен ритъм, докато тя не се разтърси от конвулсии и не закреши името му. После щеше да я обърне по корем и да продължи. А тя нямаше да се съпротивлява. Всъщност сега направо се разтапяше в ръцете му.

Той плъзна ръка надолу и тежката гръд изпълни шепата му. Щеше да заличи докосването на Гантри, сантиметър по сантиметър.

Точно тук, точно сега. Когато тялото ѝ се изви и потръпна от възбуда, той притисна устни до нейните. *Харесва ѝ моят начин.*

После тя издаде друг звук — различен, който нямаше нищо общо със страст иекс — бе просто страх. Той проникна през шума в главата му и го накара да отдели устни.

— Джийн-Дел — погледна го с огромни очи изпод гъстите си искри клепки. Ръката ѝ докосна неговата и той почувства бесния ѝ пулс. — Недей.

— Няма. — А така му се искаше. Толкова копнееше да е в нея. Отпусна се върху нея, подпрян с ръце на колата, като се бореше да се овладее.

Откъм доковете долетя гласът на Кейн Гантри, който изпсува на френски.

С нищо не беше по-различен от онова кейджунско копеле, щом така лесно губеше контрол. Отвратен от себе си, Джей Ди дръпна Сейбъл настани и отвори вратата.

— Качвай се.

Тя се настани отпред, докато той седна зад волана и запали мотора. Усети я как се сви до вратата, по-далеч от него, и обви ръце около себе си. Цялата трепереше. После направи нещо, от което му се прииска да я грабне в обятията си отново.

Протегна китки към него.

— Няма да ти слагам белезници.

Тя бавно отпусна ръце в ската си.

— Но нали избягах, откраднах кола... — Сякаш се опитваше да го убеди, че не може да ѝ се има доверие.

— Да не си мислеше, че кражбата на една кола ще те спаси? — Движеше се бързо на заден ход, докато не стигна до по-широко място, където направи обратен завой и излезе на главния път. Замълча, докато гневът му не се поукроти и чак тогава я погледна: — Трябва да знам какво е имало между теб и Марк.

— Няма да ми повярваш.

— Да видим.

— Добре тогава. — Тя впери невиждащ поглед в тъмнината. — Майка ми почина преди четири месеца. Имаше рак на костите.

Най-малко това бе очаквал да чуе. Когато бяха заедно в колежа, тя почти не споменаваше родителите си, но винаги бе усещал, че са много близки. Така и не му показва колко близки бяха, но винаги си е била малко тайнствена.

— Съжалявам.

— Работех за „Фемили Сървисиз“ в Шревърпорт, но напуснах, за да се прибера и да се грижа за нея. — Тя се отдръпна от вратата и се наведе напред, така че косата ѝ закри лицето ѝ. — Марк се обади преди няколко седмици, когато научил, че мама е починала. Първо говорихме по телефона, после Реми ме убеди да се видя с него. Бях много притеснена — все пак бе кандидат за губернатор, но него това не го интересуваше. — Гласът ѝ омекна: — Беше толкова любезен и мил, и толкова се интересуваше от мен. Веднага си допаднахме.

В главата на Марк изникнаха какви ли не фантазии — Марк със Сейбъл. Ръцете на Марк върху Сейбъл. Как я докосва. Как я целува. На всичко отгоре бе видял и Гантри да прави същото. Силно стисна волана, докато не запука в ръцете му.

— Значи си имала връзка с него.

— Не съвсем. Днес щеше да ни е за втори път. — Тя сведе поглед. — Искам да кажа, щяхме да се срещнем за втори път.

— Явно първата ви нощ е била върхът. — Искаше му се да разбие предното стъкло с юмрук. — Или е било любов от пръв поглед?

— Така е било, но между него и майка ми. — Тя отметна косата си и го погледна. — Марк Леклер не ми беше любовник, Джийн-Дел. Беше ми баща.

Изабел се бе измъкнала някак си от Били в болницата, но той знаеше къде ще отиде. Старият все още живееше в същата барака, където майка й бе продавала стръв — малко по-надолу от Гантри.

Много удобно.

Били реши, че първо ще уреди сметките си с Кейн, после ще довърши момичето. Разбра, че е извадил късмет, когато се промъкна през храсталака, за да огледа кея, и като по поръчка пред очите му изникна Изабел, която се караше с шефа му пред всичките му служители.

— Ето къде си била! — Той се намести по-напред и прилекна зад един храст. — Мен ли търсиш, зайченце? Тук съм.

Заслуша се какви ги дрънка, но когато спомена името му, главата му запулсира. Разбра, че е видяла лицето му. Знаеше, че той е подпалил огъня.

За това, продажната кучка щеше да умре бавно.

От друга страна, Кейн го изненада. Можеше да ѝ признае всичко, но само каза, че го е уволнил. Може би Били грешеше за него. Може би шефът му в крайна сметка си е спомнил кое е важното — вярност към своите преди всичко.

— Време е. — Били се прицели в момичето, но Кейн застана между него и Изабел. — Разкарай си големия задник оттам.

За пръв път от сутринта се почувства по-добре. Като приключи тук, можеше да позаглади нещата с Кейн. Щяха да седнат да се разберат. Били винаги бе вършил онова, което Кейн бе искал от него. Тоя път малко оплеска работата, но щеше да се поправи. Сега имаше много пари. По дяволите, можеше дори да инвестира една част в бизнес.

— Гантри и Тибидо — мърмореше си той, опитвайки се да си представи. — Ъ-хъ. Тибидо и Гантри звучи по-добре.

Били така се увлече в мечти, че не забеляза ченгето, докато не насочи оръжие към Кейн. Еуфорията му моментално се изпари и вдигна пушка, като се опитваше да хване на прицел полицията. Предпазливото копеле стоеше в сянка и бе почти невъзможно да го види. Докато Били размисли, Изабел вече бе изчезнала в тъмното с ченгето. Малко по-късно дочу шум от мотор на кола.

Добре, че имаше само един изход оттам.

— Ще направим всичко възможно да открием колата ви, господине. — Тери Винсент се опитваше да успокои разгневения възрастен мъж. От описанието му разбра, че колата му бе открадната от изчезналата свидетелка. — Сега си починете и се погрижете за ръката си.

— Отивам си вкъщи и ще взема да гръмна проклетото псе, което ме ухапа — закани се той. — Да пипнете онова момиче, дето ми отмъкна „Шевролета“ и да я тикнете в затвора, чувате ли? И изхвърлете ключовете!

Нямаше представа колко бе изкушена да направи точно това.

— Да, господине.

След като разпита лекаря, прегледал Сейбъл Душейн, и полуистеричната сестра, която бе открила тялото на рентгенолога, тя излезе от болница „Мърси“ и подкара колата си към кабинета на патолога на Тюлейн Авеню. Сградата вече бе затворена за посетители, но охраната я пусна през служебния вход и я насочи към мортата.

Тери мразеше мортата. Трябаше да дишаш през устата си, за да не усещаш миризмата на смърт и препарати. Макар че нямаше нищо против человека, който я управляваше.

— Здрави, докторе.

Грейсън Хюйт вдигна поглед от дългия разрез, който правеше през средата на трупа на жена на средна възраст. Чаровната му усмивка грейна зад прозрачния щит пред лицето му.

— Детектив Винсент! — Всеки път го казваше сякаш поздравяващо Памела Андерсън. — Отдавна не сте ми пращали трупове. Какво ви води в моята част на града?

— Тази вечер нямам доставка за вас, Грей, само няколко въпроса.

— Тя кимна към масата за дисекции. — Би ли ми отделил минутка?

Грейсън бутна нагоре прозрачния щит и откри приятното лице на класически калифорнийски сърфист и буйна, рошава, изрусена от слънцето коса. Усмихна се още по-широко.

— Искаш да кажеш, че най-после ще ме поканиш на вечеря и секс след това?

— Не и когато съм на работа, докторе. Обади се някой уикенд. — Миризмата на формалин я накара да се разкашля. — Може ли да

продължим в офиса ти?

— Това ченгетата сте големи кокони. — Той обърна глава и изрева: — Лорънс? — Брадясал пълничък фелдшер подаде глава зад вратата. — Би ли продължил с госпожа Мейнард?

Грейсън свали престиilkата и ръкавиците си, изми се набързо на една мивка до масата и покани Тери в кабинета си. Щом затвори вратата, тя въздъхна с облекчение.

— Кафе? — Носеше тениска с реклама на концерта на Спрингстийн^[1] и избелели джинси. Дрехите му приятно очертаваха стройното му тяло на важните места. — Преди малко го направих. Яма Мама Джава — внос от някакво горещо, екзотично местенце.

— Прекалих с кафето, благодаря. — Тя притисна с ръка къркорещия си корем, за да подсили изказването си.

Той седна зад бюрото си и избута настрани камара с доклади и стъкленица, в която плуваше очна ябълка.

— Е, щом няма да правимекс на бюрото ми — предложението ще остане отворено безкрайно дълго, между другото, — с какво друго мога да ти помогна тази вечер?

Тя се опита да не гледа очната ябълка.

— Грей, кога ще можеш да направиш аутопсията на Марк Леклер?

— Направих я още като дойдох. По нареддане отгоре. Тъкмо щях да правя доклада. Седни, седни. — Докато тя се настаняваше на стола пред бюрото му, той затършува в купчината картони и измъкна един. — Маркъс Аурелийс Леклер, четирийсет и седем годишен, идентифициран от съпругата му по рожден белег на хълбока. Ядосан съм — имах намерение да гласувам за него — погледна я той. — Какво точно те интересува?

— Да кажем всичко.

— Да видим. Тялото е докарано с купчина отломки, изгоряло дърво, пепел, мазилка и натрошено стъкло — явно от местопрестъплението. Изцяло овъглен, с пълно изгаряне на пътта в различни части на тялото — поразени са обширни участъци от главата, горната част на трупа и крайниците.

— Значи е изгорял до смърт.

— А, не. След това открихме фрактура на черепа, обхващаща основни тилни кости. Масивен субдурален хематом, раздробени тилни

кости, парченца, заседнали в церебралната тъкан, и какво ли още не.

Медицинските термини я объркаха.

— Което ще рече?

— Някой е нанесъл множество удари по задната част на главата на господин Леклер, докато мозъкът му не се е пръснал и не е издъхнал. Сама погледни. — Той извади снимка от аутопсията, която показваше тила на Марк Леклер, отделения скалп разкриващ смления мозък.

— Исусе.

— Дева Марийо и Йосифе — допълни я той. — Дълбочината на проникване показва, че нараняванията са резултат от множество удари, нанесени под деветдесет градуса отзад. От фрактурата на лицето бих казал, че убиецът го е ударил веднъж, както е бил прав и е продължил, когато го е повалил на пода. Проверих дробовете, но не открих следи от вдишан пушек. — Той прибра снимката. — Причина за смъртта е нараняване с тъп предмет, а не изгарянето.

Тери потърка уморените си очи.

— Значи някой е размазал главата му, а после е подпалил огъня.

— Вероятно. Ще мога да определя час на смъртта чак утре. — Несъмнено е убийство.

Тя се опитваше да измисли какво друго би могла да го запита.

— Да си забелязала нещо странно?

Той се замисли.

— Сега, като ме питаш, се сещам за нещо. — Прегледа картона, спря се на един ред и се зачете. — Ето — извадих няколко дървени трески от мозъка му и ги изпратих за анализ. Не ме цитирай, но приличаха на бор.

— Може ли да са попаднали там от пода?

Гари поклати глава.

— Прекалено надълбоко бяха и от другата страна на главата.

Паднал е по очи.

— Значи са от оръжието на престъплението, което би могло да бъде всичко между бейзболна бухалка и крак от маса — разсъждаваше тя. — Колко е било голямо, според теб?

— Съдейки по раните, с размерите на бейзболна бухалка, а може би нещо по-тънко. — Грейсън затвори картона. — Колко е продължил пожара?

— Не знам точно. Може би трийсет, четирийсет и пет минути. Загасиха го, но сградата е напълно разрушена. — Забеляза, че изражението му се промени. — Какво?

Той потупа устни с пръст.

— Онова, с което е убит, е било много тежко и доста дебело. Ако убиецът го е хвърлил на пода, трябва да е горяло по-бавно от тялото. Може да са останали улики.

На Тери й се искаше да се приbere, да си легне и да не стане няколко седмици, но реши да направи още едно посещение и се изправи:

— Благодаря, Грей. Задължена съм ти.

— Благодари се, че не си търся дълговете, иначе трябваше да се втурнеш към Канкун с мен и два қуфара с осъдни черни бикини. — Той заобиколи бюрото и нежно докосна върха на носа ѝ: — До скоро, Тес.

[1] Брус Спрингстийн (1949) — американски певец, китарист и автор на песни. Един от основоположниците на направлението хартланд рок. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Марк Леклер ти е бил баща. — Недоумението в гласа на Джей Ди я преряза като плесница.

— Казах ти, че няма да повярваш. — Сейбъл кръстоса студените си ръце и впери поглед в засъхналите петна по болничните панталони, които бе откраднала.

Кейн Гантри я бе изплашил, но не колкото Джей Ди, който бе изникнал изневиделица. Едва бе дошла на себе си, когато я притисна към колата си и започна да я целува.

Ако изобщо това може да се нарече целуване. Докосна леко с пръст долната си устна, която продължаваше да я щипе, където зъбите му се бяха врязали. Агресивната му страсть я бе разтърсила от глава до пети — онзи Джийн-Делано, когото бе обичала, никога не я бе докосвал грубо — и това я възбуди по специален начин. Предизвика непозната, типично женска реакция, която я обезоръжи в обятията му и под устните му. Подчини му се безпрекословно и същевременно събуди у нея непреодолимо желание за нещо повече от примирение пред гнева му. Искаше ѝ се да се наслади на всеки миг.

Може би щях да съм в по-голяма безопасност с Кейн.

Джей Ди намали, отби отстрани на пътя и угаси мотора. Няколко минути остана смълчан — не каза и не направи нищо.

Когато най-после проговори, гласът му бе все така твърд и студен.

— Познавах Марк през целия си живот и никога не те е споменавал. Нито веднъж. Нито дори, когато бяхме гаджета, за бога.

— Той не знаеше за мен. Майка ми никога не му е казвала. На мен също не ми бе казвала. — Отново я завладя тъга, като осъзна, че никога вече няма да може да опознае истинския си баща — щеше да запази само спомена от онази първа, неловка среща.

— Майка ти беше от кейджуните. — Това не беше въпрос.

Тя разбираше какво има предвид — Марк Леклер принадлежеше към едно от най-старите и най-богати креолски фамилии в Ню

Орлиънс — той и майка ѝ едва ли са се запознали чрез общи приятели.

— Явно са се запознали, когато Марк се е изгубил в мочурището. Майка ми го намерила и го довела вкъщи. Баща ѝ, моят дядо, го завел до града.

Той се обърна към нея:

— И просто ей така се влюбили.

— Марк се е влюбил, или поне това ми каза, когато се срещнахме. Мисля, че на майка ми ѝ е трябвало малко повече време. Все пак е била ужасно млада. — Тя сви рамене. — На следващия ден се върнал, за да се види с нея. И така продължил да идва. Той ми каза, че онова лято било най-щастливото в живота му.

— Марк Леклер и момиче от кейджуните. — Той заклати глава, изпълнен със скептицизъм.

— Защо ти е толкова трудно да го повярваш, Джей Ди? Майка ми беше красива, мила жена. — Огорчението я предизвика да добави: — А и ти обикаляше по тези места някога, не помниш ли? Случва се.

Той присви очи:

— Никога не съм се срамувал от теб, Сейбъл. Гордеех се с теб. Перчех се с теб.

Направи се, че не го чу. Просто повдигна рамене.

— Няма значение. Сега и двамата са мъртви и не е нужно никой да знае за това.

Той понечи да каже нещо, спря се, после попита:

— Защо майка ти не ти е казала за Марк?

— Не знам.

— Защо не е казала на Марк за теб?

— Мисля, че се е страхувала. Татко си спомни, че в края на онова лято някакви добре облечени хора идвали в магазинчето за стръв. Мисли, че сигурно са били родителите на Марк. Не знае какво са ѝ казали, но веднага след това тя скъсала с него. Тогава трябва да е знаела, че е бременна. — Тя чертаеше с пръст около петната кръв.

— Баба и дядо я изпратили при роднини в Мобайл, където съм родена. Върнала се в Ачафала, когато съм била на няколко месеца.

Той мълчаливо осмисли думите ѝ и попита:

— Името на Марк фигурира ли в акта ти за раждане?

Тя кимна.

— Крила го е от всички, но мисля, че е искала да знам. Трудно е да се каже — татко твърди, че никога не му е казвала. Намерил акта за раждане чак след смъртта ѝ. Запазила го е заедно с няколко писма от Марк, които спасила от пожара.

— Пожар? Какъв пожар?

— Няколко седмици след завръщането ѝ в Ачафалая някой подпалил старото магазинче за стръв. Реми — баща ми — спасил мен и майка ми, но нейните родители загинали в пожара. Реми бил толкова тежко обгорен, че не давали надежда за оцеляването му. Бъд Гантри бил арестуван, а Реми и майка ми се оженили и се върнали в блатата при семейството му.

— Бъд Гантри?

— Бащата на Кейн Гантри — той подпалил къщата. — Тя погледна към пътя, водещ към хелинга на Гантри. — Бъд винаги е твърдял, че това била негова идея, но хората бяха сигурни, че някой му е платил — разполагал е с пари и се хвалел, че щял да получи още. Умрял на втория ден от влизането си в затвора, преди да се разбере кой му е платил.

Нешо изпуска, изсвистя и удари на метал. Преди Сейбъл да разбере какъв е този звук, Джей Ди я сграбчи за рамото и я натисна надолу:

— Залегни!

Последва втори силен пукот. Стъклото се пръсна и малки парченца се посипаха по главата ѝ.

— Някой стреля?

— Стой долу.

Джей Ди запали мотора, включи рязко на скорост и изскочи на пътя, после се метна настрани и гневно изруга, когато прозореца до него се пръсна. Сейбъл видя как натисна газта до дупка и се вкопчи в седалката, когато колата взе да се мята бясно по шосето.

— Джей Ди!

Бе извадил пистолета си и стреля два пъти по някого през разбития прозорец. Оглушителната експлозия от изстрелите му и миризмата на барут я накараха да зарови глава в седалката и да запуши ушите си.

Последваха два силни гърмежа под колата и предницата внезапно увисна.

— Дръж се! — Джей Ди удари спирачки, когато колата поднесе. Сейбъл изхвръкна от седалката и се удари в рамката на вратата. Колата излетя от пътя и бясно се запремята из шубраците.

В един момент сякаш летяха във въздуха и тогава последва страхотен трясък. Сейбъл усети ръцете на Джей Ди около себе си секунда, преди да попаднат в пълен мрак. Студената вода нахлу в кабината през счупеното стъкло.

— Хвани се за мен. — Държеше я с една ръка, а с другата бълскаше да отвори шофьорската врата. Колата се напълни с още вода и водорасли и започна бързо да потъва. Джей Ди опипа лицето ѝ и я притисна още по-здраво.

— Хвани се за рамената ми и си поеми въздух.

Водата беше смразяваща и притискаше ушите ѝ. Той успя да измъкне и двамата от колата и я издърпа пред себе си. Заплуваха заедно, като тя буташе енергично с крака, за да се отдалечат от потъващата кола. Точно когато усещаше, че дробовете ѝ ще се пръснат от липса на кислород, той я извади на повърхността.

Първата гълтка въздух я задави и тя се разкашля, но Джей Ди закри устата ѝ с ръка и защепна в ухото ѝ.

— Тихо. Някой идва.

Отново я обзе ужас, като осъзна, че човекът, стрелял по тях, бе дошъл да провери дали са оцелели от катастрофата. Тя кимна и заплува до Джей Ди към отсрещния бряг на реката. Той ѝ помогна да се изкачи на сушата през дебелите коренища и после сам излезе от водата.

Дочу се движение сред трънците отсреща и бълбукане на последния въздух от потъващата кола. Джей Ди се просна върху тялото ѝ, като я натисна върху дебелия килим от водорасли и борови иглички. Тя затаи дъх и почувства, че сърцето ѝ подскочи, когато зърна тъмен силует до самата вода.

След цяла вечност, фигурата се обърна и се върна на шосето.

Сейбъл затвори очи и трескаво изпусна въздуха, който бе задържала. Беше наранена, замръзнала, мокра до кости, но жива. Те бяха живи.

— Сейбъл! — Джей Ди се надигна и се отмести настрани, после нежно я попита: — Миличка, добре ли си?

Не можеше да му отговори — устата ѝ не се движеше — и тогава осъзна, че все още стиска челюстта си. Понечи да се повдигне, но ръцете ѝ трепереха:

— Така мисля.

— Това е добре. — Помогна ѝ да седне и я прегърна с една ръка. Продължаваше да наблюдава отсрешния бряг. — Като че ли замина. Ще те измъкна оттук, някъде на сигурно място.

Не проумя думите му.

— Мислех, че ме караш към затвора. За кражба на кола.

— Не. Ще открием кой уби Марк — отвърна той, отмествайки кичур коса от очите ѝ. — И кой се опитва да убие теб.

Тя си помисли за Кейн Гантри, когото бе познавала през целия си живот. Не можеше да си представи, че е способен да убива. И ако я искаше мъртва, защо се бе опитвал толкова упорито да я прогони тази вечер? Нещо не се връзваше.

Ако кажеше на Джей Ди, че е видяла Били Тибидо в болницата, той щеше да арестува Кейн и да затвори бизнеса му, точно както бе предупредила хората му. Много семейства щяха да пострадат — същите онези, на които се опитваше да помогне. Не можеше да допусне това да се случи.

Сейбъл никога не бе одобрявала начина, по който кейджуните се опитваха да защитят своите. Това позволяваше на прекалено много мъже да действат извън закона и да се измъкват. Но докато не получеше неопровержимо доказателство, че Кейн Гантри стои зад убийството на Марк, нямаше друг избор.

След като научи от Тери Винсент, че Джей Ди и единствената свидетелка по случая Леклер са изчезнали, Корт отиде направо при капитан Пелерин. Шефът на „Убийства“ отказа да прехвърли случая към отдел „Палежи“ на Корт под претекст на медийната истерия и високопоставеното положение на жертвата.

— Щом като брат ти води разследването, не би трябвало да има проблем двамата да работите заедно — отвърна с безразличие Пелерин, но изглеждаше като човек, на когото са извили ръцете. — Информирай ни какво сте открили с екипа ти и стой на линия.

Корт реши да не спори, а просто напусна управлението и отиде в района на склада и местопрестъплението. Една пожарна кола стоеше паркирана до тротоара отстрани на изгорялата сграда. Щеше да остане там до второ нареждане. Градската управа изпълняваше стандартната процедура за извънредни мерки и бе прекъснала електричеството на цялото каре, осветлението се осигуряваше от временни помощни лампи, включени към преносими генератори. Жълта лента ограждаше цялата сграда, като бе отделена малка работна площ за разследващите.

Белият ван без маркировка, използван от частта на Корт, бе разположен с отворени задни врати срещу входа. Той паркира и видя двама от техническите лица да изнасят улики — пликове със стъкла. Бяха облечени със защитни облекла за еднократна употреба, пътни ръкавици, които ги предпазваха от остатъчната топлина и същевременно не позволяваха унищожаване на доказателствата.

— Комисар. — Единият от мъжете Гил Макарти постави плика в пластмасов контейнер в микробуса и свали ръкавиците си, докато вървеше към него. — Уорън ме предупреди, че се връщате тази вечер.

Корт се загледа в разрушените, почернели стени. Във въздуха се носеше миризма на изгоряло дърво, пластмаса и пушек.

— Кажете какво е станало тук.

— Вече приключихме с първоначалния оглед — не надушваме отровни газове, не открихме и други взрывни устройства. Конструкцията е почти напълно разрушена, но инспекторът набеляза вътре няколко потенциално опасни места, застрашени от срутване. Който го е направил, добре си е свършил работата. — Гил кимна към микробуса. — Открихме останки от шест отделни бензинови бомби — почти сме сигурни.

— Стъклени бутилки с фитили от парчета плат?

Гил кимна.

— Същите като при другите два пожара.

Екипът на Корт всяка седмица разследваше всевъзможни запалителни устройства, много от тях бяха често импровизирани от прости материали. Запалителни течности като бензин, барут и керосин се намираха навсякъде и се използваха най-често за правене на огнени коктейли.

— Къде открихте тялото?

— На втория етаж. Направихме снимки и видеоматериал на всичко, преди да разрежем на патолога да го премести. — Гил посочи към временния работен център, изграден до входа, където бяха разтворени плановете на сградата и подробните конструктивни чертежи. Вътре с номерирани оранжеви флагчета бяха отбелязани местата, откъдето са събираны улики.

— Ограничихме достъпа само до неизбежния персонал, но не беше лесно. — Гил обърна поглед към дебнешите новинарски коли точно до ръба на охранявания периметър. — Един задник с камера се качи на ограждението и се опита да снима тялото, когато го изнасяхме. Репортерите ни преследват цял ден.

— Да повторим огледа заедно.

Щом влязоха в сградата, Корт се опита да си представи сцената по описанието на Гил и останките след пожара. Доказателствата не се ограничаваха само до запалителните устройства, предизвикали пожара — пепел и отломки бяха събрани за анализ, а някои елементи от конструкцията и отделни предмети бяха също иззети с тази цел.

— Имаме вече предварителна хипотеза. Изглежда, че три от бутилките са били подпалени на втория етаж отвътре, а след това три други са били хвърлени в сградата през задните прозорци откъм алеята. — Гил заобиколи локва с мръсна вода. — Не е имало много бетон, затова е изгоряла бързо. Полицията разпита наоколо, но не откри други свидетели, освен онази жена Душейн. Съседните сгради са необитаеми, а в околността не е имало пощальон или друг обслужващ персонал преди пожара.

Корт клекна да огледа една паднала овъглена греда, раздробена на парчета. Горещината в сградата трябва да е била много силна, а пожарът — внушителен, преди овладяването му.

— Имаме ли видеозапис на съbralата се тълпа? — Подпалвачите често наблюдават подпалените сгради и беше практика да се снимат хората наоколо.

Гил кимна.

— От всички ъгли. Фотографът ще отрази и погребението.

— Хубаво. Искам да говоря с екипа, анализиращ уликите, още довечера. Искам всички данни да се архивират, както и пълен опис на снимките и иззетия инвентар преди анализите. Съберете още хора за извънредна работа и им обяснете, че случаят е с предимство. Никой

няма да влиза, нито да излиза. Искам да се сложат охранителни постове тук, докато не дам второ нареждане.

— Имате ли нужда от полицай?

Корт се изправи и се обърна срещу Тери Винсент, застанала на няколко крачки от него.

— Какво търсиш тук?

— Реших да се отбия, за да проверя как се справяте. — Тя обърна поглед към Гил. — Момчета, да сте намирали нещо, което прилича на бейзболна бухалка или крак от маса?

— Досега не сме, госпожо. — Някой извика Гил, той се извини и се отдалечи.

Корт наблюдаваше високата брюнетка, която внимателно прескочи гредата и се загледа в почернелите алуминиеви стелажи. Той вече бе получил порцията си остроумни забележки от нея в управлението, но подозираше, че не бе дошла да проверява разследването, нито да говори с него.

— Какво търсиш?

— Оръжието на убийството. Вече е установено, че някой е раздробил черепа на жертвата, преди да подпали мястото. Вероятно го е захвърлил тук. — Тя мина зад стелажите, после отново се показа и посочи стълбите към втория етаж: — Нещо против да поогледам?

— Ще дойда с теб.

Той я придружи до мецанина на склада, където все още димяха дървета. Водата, с която бяха потушили пламъците, все още капеше от останките на покрива.

— Имаш ли новини от Джей Ди?

— Не.

Наблюдаваше я, докато обикаляше бялото очертание на тялото на Марк Леклер. Бе свалила якето си, а обикновената бяла блуза, която носеше, изглеждаше поизмачкана и раздърпана. Късата ѝ тъмна коса приличаше на гнездо. От умората скулите ѝ изпъкваха още повече.

Корт никога не бе харесвал Тери Винсент, нито присъщата ѝ дарба да се вмъква под кожата му за секунди. Но тя беше добро ченге и най-близкият приятел на брат си.

— Това кръв ли е. — Тери коленичи и почти докосна с нос тъмното петно с неравни краища, което се виждаше изпод локвата искра пепел. — Значи е бил убит тук горе.

— Тестовете ще кажат по саждите и петната. — Следеше ръцете й — дълги и елегантни като тялото, но не докоснаха нищо.

Тя се изправи и огледа пространството около очертаното място, после вдигна глава нагоре.

— Дошъл е отзад, може би оттам. — Тя посочи камара с дървени каси, изпепелени както са били струпани.

Един от хората му се появи на най-горното стъпало.

— Тил каза, че сигурно ще искате да видите това, комисар. — Той повдигна голям найлонов плик с останки от мъжко кожено куфарче. — Беше празно, но все още личи монограма — МАЛ.

Корт хвана плика и огледа куфарчето. Вътре нямаше нищо, освен две химикалки, забодени в страничния джоб. Върна го на техника.

— Дайте го за отпечатъци отвътре и отвън.

— Да, господине — отвърна техника.

Тери пристъпваше около очертанията на трупа.

— Значи така. Убиецът го удря, той пада, налага го още няколко пъти. После влиза Изабел, удря и нея два пъти и после подпалва сградата и я оставя да изгори заедно с Марк.

— Минал е откъм задната алея да хвърли последните три запалителни бомби през прозорците. — Корт се приближи към очертанията и прилекна. Огледа се, после стана и отиде до камарата с дървета.

— Защо ли е оставил момичето живо? — Тери вървеше по петите му. — Тогава Марк е бил убит. Защо не е размазал и нейната нива?

— Може би е мислел, че е мъртва.

Тери отиде до прозореца и погледна към алеята, преди да се обърне към него:

— Направо е смлял черепа на Марк, а Изабел е получила само няколко нежни ударчета? Нещо не ми звучи точно.

— Може да е бързал.

— Намерихме нещо. — Тил се качи по стълбите и подаде на Корт друг плик с улики. — Част от ключ от катинар на предната врата. Изглежда се е счупил.

Тери погледна надолу.

— Когато момчетата ви са пристигнали, предната врата била ли е заключена?

Тил кимна.

— Наложило се е да я разбият.

— Значи я е заключил вътре. Садистично копеле — изсумтя тя.

— Към убийството добавяме и опит за убийство.

Корт погледна към камарата дърва и отиде натам. Извади носна кърпичка от джоба си, уви ръката си и издърпа дълго, тежко парче бор. Цялото парче бе обгоряло, но не бе овъглено, а по единия му край се виждаха тресчици и тъмни петна.

Тери и Гил приближиха и се загледаха в дървото.

— Мамка му!

Корт я погледна от упор.

— Това ли е оръжието на убийството, което търсиш?

— Может би. Сейбъл има рани от самоотбрана — дървени тресчици по китките си. — Тя прехапа долната си устна. — Грей Хюит е открил същите и в мозъка на Марк.

Гил вдигна дървото с ръце в ръкавици и го завъртя да огледа странната му форма.

— Прилича на някакво сечиво, но никога не съм виждал такова.

— Чук за риба. — Тя погледна Корт в очите. — Много е полезен при лова на стриди в лагуната.

След като най-сетне се изправиха, Сейбъл се разтрепери. Опита се да направи крачка, но краката ѝ се огънаха и Джей Ди я прихвания, за да не падне.

— Не можем да се върнем на пътя — каза той, оглеждайки местността. — Może да ни чакат там.

— Не можем и да останем тук. — Тя изтръска едно мокро водорасло от яката на врата си. — Ако изключим алигаторите, змиите и буболечките, температурата бързо пада и има вероятност сутринта да завали.

Джей Ди извади мобилния си телефон от якето и го вдигна, за да изцеди водата от едното ъгълче на кожения калъф. Измъкна го, натисна един бутона и го доближи до ухото си.

— Край с телефона.

Тя се огледа, за да се ориентира и забеляза старата пътека сред кипарисите, която водеше към дока на Гантри.

— Сещам се за едно място наблизо, където можем да останем през нощта.

— Къде?

— Бабата и дядото на братовчед ми живеят на около триста метра оттук. — Тя се изкачи по брега, но когато усети, че той не я следва, се обрна. — Те ще ни помогнат, Джей Ди.

— Както ти помагаше на Гантри?

Разбираше реакцията му, но се чувстваше толкова изморена, искра и измръзнала, че нямаше желание да прекара остатъка от нощта сгушена в отровния бръшлян или в гнездо на нутрии.

— Кейн не ми е роднина. Но Мартин са от семейството. — Тя протегна ръка към него. — Хайде.

След известно колебание той пое ръката ѝ и я последва.

За щастие пътеката от къщата до кея беше добре отъпкана от поколения жени от семейство Мартин, посрещали лодките с мъжете си.

— Искаш ли да обуеш моите обувки?

Тя погледна краката му, които бяха два пъти по-големи от нейните.

— Не, благодаря. Ще издържа. — Като се изправи, остри болка я прониза в дясното рамо и тя рязко си пое дъх: — И без това на сутринта цялата ще бъда една голяма рана.

— Няма страшно. — Джей Ди я прегърна през кръста и продължиха. — Колко още остава?

Тя се взря в тъмнината и забеляза мъждукаща светлинка.

— Ето там е.

Когато съзря познатия, покрит с мъх силует на високия, островърх покрив, на Сейбул ѝ се доплака. Както повечето кейджуни в Ачафала, и семейство Мартин живееха в малка къща, построена от дървета, повалени и нацепени с помощта на роднини и съседи. Къщата бе стъпила на основа от дебели дънери на кипариси, за да я предпазят от влагата, жегата и насекомите. Времето бе състарило подпорите и те приличаха на старите дървета наоколо.

Топлата жълта светлина на фенера до един от прозорците осветяваше равната каменна пътека, водеща до бялата дървена веранда. Коминът от глина и камъни пушеше. Пред двойната входна

врата имаше два плетени люлеещи се стола. На единия от тях спеше сгушена рижава котка.

Нисичък, набит възрастен мъж открехна вратата почти веднага след като Джей Ди почука, надзърна уплашено и попита:

— *Qui est-il? Que voulez-vous?*^[1]

— *C'est moi, Isabel.* * — Тя пристъпи под светлината, за да я види по-добре и се усмихна. — Претърпяхме малък инцидент, *grand-pere*^[2]. Може ли да ни приютите за през нощта?

-*Mais oui!*^[3], влизай, дете. — Старецът отвори вратата. — Защо си цялата мокра? Да не си паднала в реката?

— Нещо такова. — Тя хвърли умолителен поглед към Джей Ди и добави — Това е Джийн-Делано Гембъл, моят... приятел.

Старият Мартин го огледа подозрително.

— Ти ли хвърли нашата Изабел в реката, момче?

— Не, господине — отвърна Джей Ди спокойно, — аз я извадих оттам.

Старият се изкиска одобрително и ги покани.

Домът на семейство Мартин бе също толкова скромен отвътре, колкото и отвън. Хоризонтални и диагонални греди подпираха кирпичената мазилка от глина и испански лишай. Осветлението се осигуряваше от керосинови лампи с опушени стъкла, в основата им се виждаха цветни фитили и парченца каменна сол.

Повечето от мебелите бяха направени собственоръчно от стария Мартин от боровете, растящи около къщата, но имаше и някои наследствени антики от черешово дърво, преживели le Grand D6rangement — преселението на акадските им предци от Нова Скотия до Луизиана след прогонването им от британците през 1755 г. Картина без особена художествена стойност на същите тези решителни предци заемаше почетно място между поставените в рамки икони на Иисус и Дева Мария.

Колет, съпругата на Мартин, изникна в преддверието, бършайки ръце в престилката си. За разлика от съпруга си тя беше висока и много слаба, металносивата ѝ коса бе сплетена на венец от плитки около главата ѝ.

— Изабел! Mon Die^[4], какво правиш тук толкова късно?

Сейбъл взе да разказва, докато Колет се суетеше около двамата, донесе им кърпи и приготви горещ чай. След като отиде да им потърси

дрехи за преобличане, Джей Ди разказа своята съкратена версия за случилото се, без да споменава убийството на Марк, откраднатата кола, нито стрелбата, за което Изабел му бе благодарна. Нямаше нужда да тревожат старците, а и не бе сигурна дали те ще проявят същото съчувствие към Джей Ди, ако знаеха, че е ченге.

— Ето, *бебе*^[5] — каза Колет, като подаде на Сейбъл купчина дрехи. — Върви в банята и се изкъпи. После и приятелят ти може да отиде. — Тя се обърна и измери с поглед Джей Ди: — Съпругът ми не е едър като теб, *cher*, но открих едни стари джинси на внука ми, които може да ти станат.

Сейбъл се почувства по-добре, след като се изми и облече памучната нощница и халата, които Колет ѝ даде, но ръката и рамото я боляха, а на гърба ѝ имаше едно място, което не можеше да достигне, но беше като рана. Щеше да помоли Колет да го прегледа. Чу стariят Мартин да казва на Джей Ди:

— Нямаме телефон, но сутринта можеш да използваш този в магазина на внучка ми.

— Братовчедка ми има магазин до главния път — добави Сейбъл и примижа, докато се опитваше да стегне колана на халата и нова болка прониза ръката ѝ.

— Какво има? — Джей Ди скочи на крака:

— Мисля, че рамото ми е изкълчено. Имам чувството, че и гърба ми е издран. — Тя завъртя внимателно рамото си и направи гримаса. — Ще помоля Колет да го погледне.

— Сега ти пере дрехите. — Той приближи до нея. — Дай да видя.

Заведе го до малката баня, където съмъкна халата от рамото си и се обърна с гръб към него, докато разкопча нощницата си. — Точно под лопатката на дясното ми рамо.

Той дръпна дрехата надолу, докато горната част на гърба ѝ остана пода и каза нещо толкова тихо, че тя едва го чу.

— Имаш няколко тежки охлувания. — Отвори старомодната аптечка до умивалника и взе да търси из нея, после извади едно кафяво шишенце и памук. — Ще те щипе.

— И по-лоши неща съм преживявала — отвърна тя през зъби, когато студеният дезинфектант проникна в раната и пареща болка прониза гърба ѝ. — Ох. Излъгах.

Той разтърка с тампона и сложи ръка на рамото й, когато тя трепна. — Знам, че боли, но се налага да стоиш мирна. Трябва да ги почистя. — Той обработи сръчно, но внимателно всяка рана, после я обърна към себе си. — Можеш ли да си вдигнеш ръката?

Тя го направи и изстена от усиленото пулсиране в рамото си.

— Да, но не искам. — Отпусна я и бързо грабна предницата на нощницата, преди да открие гърдите ѝ. Пръстите му се сблъскаха с нейните и лицето ѝ пламна. — Съжалявам.

Той прикова напрегнато тъмните си очи в нея.

— А аз не. — Плъзна бавно пръсти по една от разголените ѝ гърди. Устата ѝ пресъхна, а втвърдените и зърна напираха през меката памучна материя.

— Да. Ами... — Придърпа халата си и мина покрай него. — Погодбре да те оставя да се изкъпеш.

Преди да стигне до вратата, той я хвана за лакътя.

— Не отивай никъде без мен — каза той. — Достатъчно ми беше тая гонитба из блатата.

Тя кимна и се измъкна.

Крайпътната къща бе една от малкото в покрайнините на лагуната. Сервираха храна на местните рибари, шофьори на камиони и на всеки, на който му се приискаше студена бира, топли раци и игра на дартс или билиард. Единствените жени, които идваха тук, придружаваха гаджетата си или съпрузите си, или просто търсеха временна компания. Шегите бяха солени, споровете буйни и почти всички говореха на френски.

Онези, които се отбиваха на път за Ню Орлиънс заради Марди Гра, може и да не го одобряваха, но ако някой искаше да разбере какво става в района, това беше точното място.

Тери Винсент привлече много погледи още с влизането си, но щом присъстващите я познаха, продължиха да пият, ядат и да се оплакват от туристите. Тери бе израснала на няколко мили оттук и макар малко от местните да одобряваха работата ѝ, я приемаха като една от тях.

Тя поспря и огледа заведението. Съзря человека, когото търсеше, да седи в тъмния край на бара. Тъмните му очи я фиксираха много

преди да се приближи и да се настани на столчето до него, но той не я поздрави.

— Хей, красавецо — побутна го тя по лакътя. — Ще черпиш ли едно?

Кейн Гантри не вдигна поглед от бирата си.

— Защо? Да не си фалирала?

— И аз много се радвам да те видя. Е, добре, тогава аз ще черпя.

— Тери се обърна към бармана, който я наблюдаваше, и посочи бутилката на Кейн, после вдигна два пръста. — Какво правиш тук?

Той леко се обърна към нея и подпра крак на долния обръч на стола ѝ.

— Да не би да има нов закон, забраняващ пиенето след работа?

— Не. Просто не е в стила ти да пиеш тук с другите. Ти си от домашните пиячи. — Тя извади пакета с цигари от якето си, завъртя го в ръка, после извади една и го метна на бара. — Трябва да ги откажа.

Кейн взе цигарата от ръката ѝ, запали я и дръпна от нея, преди да ѝ я върне.

— Ами откажи ги.

— Не е толкова лесно.

— Тогава недей. — Той вдигна бирата към устните си. — И в двата случая — престани да хленчиш.

— Здрастি, Тери. — Барманката Деидре донесе две бутилки бира и чист пепелник. Светлините на неоновата реклама над бара хвърляха отблъсъци по боядисаната ѝ коса. Тя грабна бакшиша и го пъхна в дълбокото деколте на блузата си. — Да нямате носталгична среща тази вечер — не съм ви виждал и двамата от години.

— Бяхме заети. — Тери хвърли поглед на мъжа до себе си, преди да надигне бутилката и да отпие. — Благодаря, Ди.

— Изцапала си се по лицето, сладурче. Е, повикайте ме, ако имате нужда от нещо. — Деидре отиде да вземе поръчката на двойка велосипедисти.

— По дяволите. — Тери примижа срещу огледалото, грабна салфетка и започна да търка. Трябваше да се изкъпе. Дрехите ѝ още миришеха на пушек. — Мразя палежите.

Срещна погледа на Кейн в огледалото.

— Какво искаш, Тереза?

Тя си дръпна от цигарата.

— Няколко отговора, cher. Ще започна с „Къде беше днес?“

— Във водата.

— И не си се отбивал край складовете? — Той поклати глава, а тя отпи от бирата си. — Някой обаче се е отбил. Някой е подпалил склада на Леклер, заедно със самия Леклер и една жена, която е била вътре, но сигурно си чул за това.

Той кимна.

— Познаваш жената — Сейбъл Душейн. — Тя забеляза едва доволимото притваряне на клепачите му и пръстите на ръката му, които здраво стиснаха ръба на плота. — Според теб какво ще търси тя в един празен склад с бъдещия губернатор на Луизиана?

Той сви рамене.

— Може да са ѝ харесали речите му. — Кейн посегна към бирата си и светлината разкри наранената му ръка.

— Това изглежда зле. — Тери прокара пръст точно под подутите, наранени кокалчета, преди той да дръпне ръката си. — Как ли изглежда потърпевшият?

— По-зле. — Допи съдържанието на бутилката на две гълтки и извади портфейла си да плати. — Прибирам се.

Тя въздъхна.

— Слушай, човече, имах ужасно дълъг и скапан ден. Усещам, че и при теб е било така. Да не усложняваме положението.

— Бях с лодката от изгрев до мръкване. Поразпитай наоколо. — Той посочи с глава група мъже, които пиеха и мятаха стрелички в ъгъла. — Това ли е?

Тя въздъхна, когато той се изправи.

— Ще се наложи да те закопчая и да завлека големия ти задник в града.

Той се надвеси над нея.

— Опитай само.

— Може би утре, като си изям закуската — потупа го тя по ръката. — Още нещо. Ти или някой от хората ти да сте виждали партньора ми или Сейбъл Душейн наоколо?

— Не. — Кейн пъхна портфейла си в задния джоб на джинсите.

— До скоро, chere.

Били проследи как Кейн излезе от заведението и тръгна с камиона си по отбивката към дома си. *Не мога да отида при Кейн, още не. Не и докато не си получа парите.*

Ченгето и момичето сигурно бяха загинали. Колата им бе потънала във водата. Дори и да не ги бе застрелял, щяха да се удавят.

Отиде до първия уличен телефон, който видя.

— Мъртви са. Не, няма да се прибирам вкъщи — ще празнувам. Ти гледай утре вечер да дойдеш навреме.

[1] Qui est-il? Que voulez-vous? (фр.) — Кой е? Какво обичате? — Б.пр. ↑

[1] C'est moi, Isabel (фр.) — Аз съм, Изабел — Б.пр. ↑

[2] Grand-pere (фр.) — дядо — Б.пр. ↑

[3] Mais oui (фр.) — Ами да — Б.пр. ↑

[4] Mon Dieu (фр.) — За бога! — Б.пр. ↑

[5] Bebe (фр.) — миличка — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Домът на семейство Мартин потъна в мрак. Наоколо се чуваше само монотонната песен на жабите и щурците. На Сейбъл й се прииска да седне на верандата и да наблюдава светулките, както правеха с Хидер някога в детството им, когато се опитваха да ги хващат в празни буркани. Близостта й до Джей Ди и ролите, които трябваше да играят пред роднините й, не бе просто трудно, а направо невъзможно, особено след като я бе докоснал в банята.

Не можеха да останат тук. *Какво ли ще се случи утре, когато се върнем към реалността?* Сега се държеше сякаш искаше да я предпази, но си беше ченге, а тя все още — единствената свидетелка на убийството на Марк. Дали наистина щеше да я закриля, или го бе казал само, за да спечели доверието й?

Колет не й позволи да прави каквото и да било, освен да пие чай, затова Сейбъл се бе свила в един от фоййолите и се бе заслушала в бейзболната игра, която старият Мартин следеше по прастарото си радио „Филко“. Опита се да не гледа Джей Ди, когато излезе от банята, облякъл изтърканите джинси на внука им и избелялата карирана риза на стареца, която бе разкопчана, защото му беше с три размера по-малка. Той я погледна и изчезна в кухнята.

Тя се постара да се концентрира върху играта, но гласът на Джей Ди и потрепването на съдове най-сетне я подтикнаха да стане. Сигурно прави компания на леля й, докато им приготвя вечеря, казваше си Сейбъл. Закова се на прага на малката кухничка.

Джей Ди стоеше пред старата газова печка и разклащащо малко зелено канче над вряща тенджера и едновременно го разбъркваше.

— Стана по-гъсто, отколкото го прави баща ми — обясняваше той на Колет и опитваше от една лъжичка. — Но го докарах добре на вкус.

— Хората в града предпочитат повече белия боб вместо традиционния червен луизиански. — Колет седеше до кухненската маса и нареждаше кръгли топчета бисквитено тесто на ламаринен лист.

— Става много кашав. Червеният боб трябва да къкри цял ден на печката, а през това време можеш да си оправиш прането — затова го готовя в понеделник. Пускам вътре и кокалите от неделната вечеря.

Джей Ди захлупи врящата тенджера и премести малкия тиган.

— Може да е и джоланче. Никога не съм виждал такъв размер. — Когато Сейбъл се доближи до печката, той ѝ поднесе лъжицата. — Опитай.

Тя се приближи и опита. Червен боб и ориз беше класическо ястие, което кейджуните приготвяха с истинско благоговение в понеделник вечер, макар че тя би му се насладила по всяко време. Въпреки това едва преглътна пикантната яхния.

— Чудесно е. Не знаех, че можеш да готвиш.

Той леко се усмихна.

— Госпожа Мартин свърши по-голямата работа, аз само го пазя да не загори. — Колет пъхна бисквитите във фурната, а той заведе Сейбъл до стола. — Справяме се. Ти седни.

Докато наблюдаваше как Джей Ди помага на възрастната жена да приготви скромната вечеря, Сейбъл се опитваше да осмисли случващото се. Когато излизаха заедно в колежа, Джей Ди я бе водил в най-изискани ресторани, често в дома на баща му и с широка ръка бе поръчвал скъпи креолски ястия и маркови вина. Единственият път, когато я поканиха на вечеря със семейството, храната бе приготвена от готвач и сервирана от прислугата. Това бе и една от причините никога да не го запознае с родителите си. Никога не си бе представяла, че богатото, глезено момче, което познаваше, някога с удоволствие ще чисти риба на вестник, постлан върху овехтялата маса в трапезарията на майка ѝ.

А сега разбъркваше яденето в тенджерата и се прехласваше по техните рецепти. *Може би не съм го познавала толкова добре, колкото съм си мислела.*

Сюрреалистичното усещане за вечерта не свърши с вечерята. Без да му мигне окото Джей Ди подреди окулените и очукани от дългогодишна употреба чинии и прибори на масата, а после помогна на Колет да сервира пикантното ястие със свински суджук, червен боб и ориз. След като каза кратката благодарствена молитва заедно със старата двойка, се нахвърли върху храната с видимо удоволствие.

— Е, синко, защо си в полицията? — попита старият Мартин. — Образованите граждани като теб стават адвокати, лекари или нещо подобно.

— Веднъж като малки с брат ми попаднахме в пожар в кухнята на ресторанта на баща ми. Един опитен полицай и един пожарник разбиха вратата и ни измъкнаха.

— Ужасно преживяване за малки момчета. — Колет сипа допълнително в чинията на Джей Ди. — Дано не сте пострадали.

— Никой не пострада, благодарение на тези мъже. — Джей Ди подаде чинията със суджук на стария Мартин. — Завинаги запомних онова, което направиха за нас, и когато полицията започна да записва доброволци в колежа, преди да се дипломирам, реших да проверя каква е програмата. Брат ми избра да стане пожарникар.

Сейбъл чоплеше храната си и го слушаше. Очевидно той се възхищаваше дълбоко на двамата мъже, но пак не можеше да схване смисъла. Елизабет Гембъл сигурно щедро се е отплатила за спасяването на децата си, но едва ли би искала синовете ѝ да се захватят с тези професии — и Корт, и Джей Ди учеха право в Тюлейн.

— Ти изобщо учи ли в юридическия факултет? — неволно попита Сейбъл, хипнотизирана от спокойния разговор.

— Опитах. — Усмивката му изчезна от лицето му. — Отказах се още първия семестър.

Това я озадачи.

— Защо не се върна?

— Не ми допадна особено идеята да прекарам живота си в съда.

— Той стана и започнала събира чиниите.

Колет шумно запротестира.

— Ти вече достатъчно ми помогна, момче, а Изабел всеки момент ще заспи — каза тя и го отпрати. После погледна Сейбъл. — Сложих ви чисти чаршафи на допълнителното легло в стаята горе, спете. Най-много това мога да ви пред ложа тази вечер, милички.

Сейбъл бе забравила, че семейство Мартин имаха само едно малко легло в мансардата за гости, което означаваше, че двамата с Джей Ди трябваше да спят заедно.

— Ще свърши работа, grand-mere, благодаря ти. — Тя внимателно се надигна от мястото си, примижа от болката в рамото си

и несъзнателно се облегна на Джей Ди. Той я хвана през кръста, за да я задържи. От топлината ѝ сърцето му замря за миг.

— Благодаря за прекрасната вечеря, госпожо Мартин — каза Джей Ди и поведе Сейбъл към стълбите. — Лека нощ.

Допълнителната спалня в дома на Мартин бе хладна и тъмна. Лунната светлина, проникваща през капандурата, осветяваше само едно старо легло и овехтял, очукан скрин до него.

Леглото бе покрито с дебел стар юрган. Тя го загледа как съблича възтясната риза на стария Мартин и каза:

— Мога да спя на пода.

Той се пресегна и развърза колана на халата ѝ.

— Ще спиш на леглото с мен. — Плъзна ръце под дрехата и хвана талията ѝ. — Ще се съберем.

Само ако се притисне към него и спи на една страна или изобщо можеше да мигне при това положение.

— Не мисля, че това е добра идея. — Застанала на няколко сантиметра от мускулестата стена на гърдите му, вече беше напълно убедена в това.

— Не се притеснявай. Няма да ти скоча.

— Не е заради това. — По-скоро се страхуваше, че може тя да му скочи.

— Каза, че не се страхуваш от мен. — Той внимателно съмъкна робата ѝ и я метна върху скрина. — Или промени мнението си?

— Да. Не. О, не знам... — Гласът ѝ затрепери от изтощение. — Джийн-Дел денят беше един безкраен кошмар. Вече не мога да мисля нормално.

— Просто трябва да се наспиш. — Заведе я до леглото и отметна юргана. — Хайде.

Сейбъл въздъхна, покатери се на тънкия дюшек и се дръпна навътре, за да му направи място до себе си. Опита се да поддържа дистанцията помежду им, но ръката му обви талията ѝ и я дръпна към тялото му, после метна юргана отгоре им.

— Отпусни се. — Усети дъхът му в косата си и топлината на тялото му проникна през тънката ѝ нощница. — Добре ли е рамото?

— Да. — Не чувстваше рамото си. Затова пък чувстваше други неща и лекичко измести напред хълбоците си, за да не се опира в ципа

на джинсите му. Усещаше аромата на сапуна, с който се бе изкъпал и равномерните удари на сърцето му.

Кажи нещо.

— Удобно ли ти е?

— Добре съм — отвърна той и приглади косата ѝ. — Макар да съм свикнал да спя на широко.

Няма ли си приятелка?

— У дома имам двойно легло. Искам да кажа широко и дълго като за теб. — Леле, боже, какви ги дрънка. Тя стисна очи и се престори, че се прозява. — Вече ще спя.

— Лека нощ.

Нямаше да е лека — осъзна го през трите минути, в които се опитваше да потъне в сън. Колкото уморена да се бе чувствала преди това, сега всеки сантиметър от тялото ѝ беше сноп от нерви. Не и когато усещаше топлината на тялото му.

По челото ѝ избиха капчици пот, щом си спомни последния път, когато бяха толкова близо един до друг. Тогава той живееше с родителите си, а тя — в стаята в колежа със съквартирантка, затова така и никога не споделиха едно легло. Но това не ги бе спряло — стигаше им одеялото на тревата в някой сенчест ъгъл в парка, а веднъж се бяха свили на предната седалка на колата.

В онези дни тя бе изключително непохватна и неопитна и Джийн-Делано я учеше на всичко. Никога не я бе карал да се чувства неловко. Постепенно я бе превел от целувките за довиждане към почувстваените изживявания и бе превърнал времето им заедно в пътешествия на страстта. С нежност я бе накарал да излезе от черупката си, бе я предизвикал да опознае тялото му, беше ѝ показал какво му харесва. И същевременно ѝ бе разкрил неподозирани истини за собственото ѝ тяло.

Никога не я накара да прави нещо, което не искаше, но и не му се наложи. В нощта, когато за пръв път правихаекс, тя бе повече от готова да разкъса дрехите си и да го моли да правят любов.

Това е просто подсъзнателна реакция, каза си тя и инстинктивно стисна бедра, за да заглуши растягата болка от празнотата между тях. *Толкова много страх иадреналин, тялото ми иска малко утеша.*

— Топло ли ти е?

Тя внезапно се обърна към него, готова да скочи от леглото, ако е нужно.

— Какво?

— На мен ми е топло — Джей Ди се подпра на лакът и избърса струйката пот, стичаща се по слепоочието му. Тогава хълбокът ѝ се опря в твърдата подутина под ципа на джинсите му. — Като че ли и на теб.

— Аз... — *вря и кипя, тръпна, копнея. Искам да пъхна ръце в джинсите ти и да те докосвам, както си ме учили да го правя* — Мисля, че не ни трябва юргана.

Той седна и избути пъстрата завивка към краката им. Тя наблюдаваше как мускулите по гърба му се очертаваха на сребристата лунна светлина. Прииска ѝ се да се протегне и да прокара пръсти по лъскавата му, влажна кожа.

Не, искам да го докосна с устни и да опитам вкуса му.

От всички мъже, с които, някога е била интимна, само Джей Ди я караше да се чувства толкова освободена и развълнувана — и не само, защото бе първият. Беше се опитала да го забрави и отново да се влюби, но така и не успя да постигне такава емоционална близост.

Всички връзки, които бе започвала след колежка, бяха кратки и разочароваващи. Бе се наслаждавала наекса, но никога не можа да изпита онова удовлетворение, което бяха достигали с Джей Ди — неопределеното усещане, че са едно цяло, само когато са заедно.

Разби ме завинаги, помисли си тя с внезапен гняв, а едва ли много често е мислил за мен, след като го напуснах. Чувство за вина я завладя, като си спомни какво бе казал за юридическия факултет на вечеря. Трябваше да се запише през есента след тяхната раздяла.

А може би го е направил.

— По-добре ли е така? — Той се отпусна до нея.

— Да. — Тя се намести пак в нейната половина, но въпросът не й даваше покой. — Джийн-Дел?

Той се приближи и я обгърна с тялото си.

— Хмм?

— Заради мен ли напусна юридическия факултет?

Толкова дълго остана смълчан, че тя почти бе готова да се откаже. Накрая той въздъхна и отвърна:

— Ще говорим за това друг път. Заспивай, Сейбъл.

Тя неволно потърка с ръка врата си отзад, където дъхът му я погъделичка и примижа, когато косата ѝ се закачи за раната на дланта ѝ.

Той се напрегна.

— Сега пък какво? — попита този път с раздразнение.

— И ръката малко ме боли — протегна я, заоглежда дланта на оскъдната светлина от прозореца. — Стана, когато се опитвах да изляза през прозореца. На горния етаж.

Той замръзна:

— Какво стана?

— Тази сутрин ме попита откъде са се взели тези трески по ръцете ми. Опитах се да изляза през предния прозорец на склада на втория етаж. — Обезумяла, тя се бе опитала да се спаси от пожара, затова този момент ѝ се губеше. А сега бе толкова уморена, че едва държеше очите си отворени. — Прозорците бяха заковани. Не можех да ги отворя.

— Не можа ли да намериш вратата?

— На долния етаж ли? — прозина се тя. — Опитах се, но не можа да се отвори.

Последната ѝ мисъл, преди да потъне в сън, бе за вратата на склада — същата, през която бе влязла. Бе я оставила отворена.

Който бе убил Марк и бе подпалил пожара, явно я бе заключил вътре.

Докато Сейбъл спеше, Джей Ди гледаше процепите между дървената облицовка на тавана. Минаха няколко часа, преди да се предаде на съня. Когато стана, я наблюдаваше как се обърна към празното място в леглото, несъзнателно се протегна към него и се стуши във възглавницата.

Не трябваше да стои там и да я гледа. На слабата светлина забеляза невинното изражение на спящото ѝ лице, извивката на гърдите ѝ под тънката нощница, ъгълчето, което оформяше хълбока ѝ и загатнатият тъмен триъгълник между бедрата ѝ.

Чувстваше се като пребит и въпреки това болезнено възбуден още от мига, в който бе легнал до нея.

Бягай от нея, преди да си направил нещо още по-глупаво от това, че я изпусна в болницата.

Слезе долу, старият Мартин и съпругата още спяха. Джей Ди безшумно взе телефона си, който беше оставил да се суши в кухнята и се измъкна на верандата. Имаше нужда да помисли, да говори с партньорката си, да разбере какво се случва в града. Имаше нужда и да откъсне въображението си от тялото на Сейбъл.

Щом излезе навън, включи телефона и с радост установи, че работи. Провери часовника — 2:34 — после набра домашния номер на Тери Винсент.

На шестото позвъняване дрезгав женски глас изфъкли:

— М-м, да?

— Тери, аз съм.

— Тъкмо заспах. Аз пък съм Господ. — Чу се шумолене и вик:

— Джей Ди?

Той се усмихна въпреки мрачното си настроение:

— Колко партньора имаш?

— Повече, отколкото ми трябват. — Прозина се шумно тя. —

След като спря да ми дъвче задника, капитан Пелерин каза да ти предам, че ако не си болен или умрял, временно те отстранява от работа, считано от вчера. Затова кажи ми, че си обгазен.

Представи си точно какво ѝ бе казал шефът.

— Тази вечер стреляха по мен — това брои ли се?

— Само ако е засегнат важен орган — последва щракване и издишване, когато Тери запали цигара. — Кой стреля по теб и как да го възнаградя?

Той ѝ описа случилото се, като започна от докарването на Сейбъл в болница „Мърси“.

— Сега сме добре — добави накрая той, — но трябва да я преместя на сигурно място.

Тери въздъхна.

— Тогава я докарай и ще я поставим под полицейска закрила, както трябваше да направим още сутринта. Имаме сигурно място, което е изключително обезопасено — пази се от няколко огромни, зли мъже с много пистолети.

— Не. — Онова, което бе намислил вероятно щеше да му коства кариерата, но сега не искаше да мисли за това. Не можеше да повери

сигурността на Сейбъл на никого, не и докато не откриеха кой се опитва да я убие. — Няма да я доведа, Тер.

Последва минута гробно мълчание, след което Тери процеди през зъби:

— Надявам се, осъзнаваш, че напълно си превъртял.

— Вероятно.

— Тя открадна кола...

Той разтърка очи.

— Взе я на заем.

— *Открадна*, Джей Ди. А сега си свиваш любовно гнезденце сред блатата с нея? — Тери се задави и се закашля. — Иисусе Христе, Пелерин не само ще ти отнеме значката, но и ще ти я надене на кътниците.

— Ще го понеса.

— Чакай тогава да включва термостата. Марк Леклер е бил убит. Някой е размазал черепа му, преди да запали пожара. Рентгенологът, който правеше снимките на Сейбъл в „Мърси“ бе открит удушен. Не забелязваш ли как мъже капят като мухи около това момиче?

— Тя няма вина.

Тери си дръпна от цигарата и издуха дима.

— Каза ли ти вече нещо? Или паметта ѝ още е в отпуска?

— Нямахме време да говорим.

— Сейбъл Душейн е от лагуната, а хората оттам се поддържат.

Може би прикрива някого.

— Не, не и тя — овладя се той. — Тя сама дойде при Кейн Гантри тази вечер. Пристигнах точно когато ѝ посягаше. Пред целия си екипаж.

— Глупости. — Но изведенъж Тери загуби увереността си. — Джей Ди, тази вечер намерих оръжието на престъплението — чук за риба.

— Тогава трябва да провериш Гантри.

— Ще го направя, но дотогава Сейбъл е единственият ни свидетел. Само тя знае на кого принадлежи. — Джей Ди не отвърна нищо и тя въздъхна. — Какво да кажа на капитана? И на брат ти?

Не бе помислил за семейството си.

— Корт върна ли се в града?

— О, да, Корт е тук и е откровено вкиснат — тя въздъхна. — Не прави това, Джей Ди. Кажи ми къде си и ще дойда, ще ти помогна да я покрием. Ще ѝ осигурим охрана, докато тече разследването. Бъди разумен.

— Някой е казал на убиеца, че тя е в „Мърси“. Единствените хора, които знаеха къде е, бяха полицаи. Не мога да рискувам. Съжалявам.

— Има ли нещо, което не ми казваш?

Той имаше доверие на партньорката си.

— Извън протокола.

— Да, по дяволите.

— Марк Леклер е бил биологичният баща на Сейбъл.

Отново последва продължително мълчание, докато Тери осмисляше казаното:

— Да му се не види! Сериозно ли говориш? Явно е така. Да му се не види.

— Никой от двамата не е знаел това допреди две седмици. — Разказа ѝ за общинската програма за подобряване на здравните услуги и образованието на кейджуните от лагуната, с която се занимавала Сейбъл. Как Марк решил да помогне на новооткритата си дъщеря. — Имали са среща в склада да го огледат дали може да стане офис. Доколкото познавам Марк, бих се обзаложил, че е възнамерявал да обяви публично, че му е дъщеря.

— Хубаво, съгласна съм — това променя положението — отвърна Тери. — Но не мога да премълча такава информация. Трябва да разговарям със съпругата.

Той обмисли това.

— Така да бъде. Попитай я, но гледай да е дискретно, ако е възможно.

— А ти?

— Ще направя, каквото мога тук — отвърна ѝ той. — Но съм зависим от твоята работа в града. Разпитай Гантри и екипа му. Само ти си в състояние да откриеш кой е имал зъб на Марк.

— Ами да, разбира се, ще го сместя някак между хващането на куршуми със зъби и прескачането на високи сгради — изръмжа тя. — Вече съжалявам, че го казах, но както и да е. Ще видя какво мога да открия.

— Ще се справиш. Кажи ми за оръжието на убийството.

Тя му описа чука за риба.

— А, да — след като го оставихме в лабораторията за анализ, брат ти спомена нещо за лагуната.

— Какво точно?

— Ами че ще я прерови с голи ръце, докато не те открие, а знаеш какъв е. Ако не искаш да се озовеш между него, Гантри и дъщерята на покойния кандидат за губернатор, предлагам ти да се изпаряваш.

Корт можеше да създаде проблем.

— Можеш ли да го обуздаеш?

— Само със спринцовка, но ще опитам. — Тя отново се прозина.

— Знаеш ли как си мечтая за моята ваканция. Мисля, че като приключи всичко това, ще прекарам цяла седмица в хижата.

Джей Ди се загледа в една чапла, която прелетя наблизо. Родителите на Тери ѝ бяха оставили една вила на северния бряг на езерото Пончартрейн и няколко пъти го беше предоставяла на двамата с Корт, за да ловят риба. Къщичката се гушеше усамотена навътре от брега на езерото на сред двайсет акра гора. Партийорката му често прескачаше дотам и поддържаше всичко необходимо. Криеше ключа под една дъска на верандата. Там държеше и своя „Харли“^[1], за който също имаше резервен ключ, скрит над една греда.

— Няма нищо по-хубаво от няколко дни на тихо местенце, където никой няма да ме беспокои, нали знаеш? — Тери въздъхна. — Трябва да ставам след три часа, за да разправям лъжи на шефа и брат ти. Бъди внимателен и ми се обади утре.

Кейн наблюдаваше как първите ивици синьо небе просветляваха над сиво-зелените върхове на дърветата. Скоро слънцето щеше да изгрее и да прогони мъглата, която се стелеше ниско над водата и обгръщаше нагънатите коренища на кипарисите, за да разбуди кафявите, зелените и сребристи багри на лагуната. Това бе любимата му част от деня, когато седи на пустия док и наблюдава пробуждането на света.

Чувстваше се уморен. Въпреки дългите часове работа предишния ден и трите бири при Дий, не можа да заспи.

Няма да мога да спя, докато не открия Били и не приключи с това.

Замисли се за Сейбъл, как го бе гледала последната вечер. Не трябваше така да я докосва, да я целува. Само се бе опитал да се отърве от нея. Но онova, което бе усетил в ръцете си, го бе накарало да забрави за обаждането на Сесилия и за Били, и да избие всички разумни мисли от главата му. Бе имал намерение да я унизи, заради онova, което му бе причинила.

А какво стана? Само дето не я помоли да му прости.

Сейбъл не бе разбрала, че я е наблюдавал през по-голямата част от живота ѝ — от деня, в който майка ѝ я доведе обратно в лагуната като бебе, до нощта, в която тя избяга от Тюлейн. Беше се определил като неин пазител, пазеше я отдалеч, когато беше малка, винаги незабелязан, за да не я изплаши. От мило, лъчезарно дете, Сейбъл се бе превърнала в убийствено красива млада жена пред очите му и чувствата му към нея следваха всяка промяна.

По-скоро би се самозапалил, отколкото да ѝ признае как се чувства. Особено след миналата вечер, когато бе направил всичко по силите си, за да я прогони.

Сви юмрук до бедрото си. Приключи с нея. Бе приключил от момента, когато тя се скри в хелинга от богатия си креолски любим. Ясно му бе показвала, че не изпитва нищо друго, освен презрение. Това бе убило любовта, която бе тайл толкова дълго в себе си. След онази нощ се бе пуснал на жените, които го искаха, и оттогава не бе изплувал оттам. Нито имаше нужда, нито искаше одобрението ѝ. Да върви по дяволите Сейбъл Душейн, заедно с мнението си за него.

Били сигурно е бил в склада.

Тери Винсент, която дойде да говори с него, бе последната горчива капка за вечерта. Откакто бе напуснала лагуната, за да стане полицай, той рядко се бе сещал за нея. Но бе умна, познаваше го и ако не се погрижеше за онази работа с Били, тя щеше да се върне.

— Хей, шефе! — Дъските на кея скърцаха под краката на Джон, новият му бригадир, който се отправяше към лодката. — Рано си дошъл. Чу ли за катастрофата на пътя?

— Каква катастрофа?

— Открили са колата на онзи полицай в реката, на около километър и нещо оттук — Джон кимна по посока на пътя. — Някой е

стрелял по него и Изабел.

Гърлото на Кейн се сви. Значи Били не преследваше само него.

— Някой ранен ли е?

— Не се знае. Изглежда са се измъкнали от колата, преди да потъне, но няма и следа от тях.

Изабел сама сред блатата с онова полицайче от града. И с Били по петите им.

Кейн оставил капана, който поправяше, и провери небето. Скоро щеше да се развидели достатъчно, за да изкара лодките заедно с всичките си хора. Взе вестника, който бе купил на път за вкъщи от Дий, и го подаде на Джон.

— Гледай всички, които не са я видели снощи, добре да разгледат снимката — каза той и потупа с пръст портрета на Сейбъл.

— Мислиш, че ще се върне тук? — Джон смиръщи вежди.

— Не. — Кейн влезе в лодката. — Ние ще я намерим. — Преди *Били*.

Елизабет тъкмо бе приключила със закуската, когато Мей съобщи, че е пристигнала Лора Леклер. Побърза да я посрещне.

— Благодаря, Мей — каза тя, преди да се отправи към предната част на къщата.

— Лора! — Сърцето ѝ се сви, като видя най-близката си приятелка така унила и нещастна, но запази приветливия си тон и я разцелува. — Трябваше да ми звъннеш. Щях да дойда у вас.

— Прости ми, че се натрапвам в такъв неудобен час. — Гласът на Лора прозвучава леко дрезгав и нестабилен.

— Не ставай глупава. Толкова се радвам, че си тук. Влизай. — Елизабет въведе приятелката си в преддверието и хвърли поглед към прислужницата: — Моля те, донеси ни чай, Мей, и сладки.

— Не се притеснявай, Елайза. — Вдовицата на Марк седна внимателно, после изпъната рамене и на лицето ѝ се появи сянка от някогашната ѝ чаровна усмивка. — Уверявам те, днес съм много подобре. Съжалявам, че те беспокоя толкова рано. Просто... трябваше да се махна от къщата.

— Постъпила си правилно. — Елизабет седна до приятелката си и взе едната от студените ѝ ръце в своите. — Морая не спомена ли, че

майка ѝ ще се отбие тази сутрин.

— Измъкнах се, преди да пристигне. Морая още спи. Горкото дете цяла нощ ходи напред-назад и се грижи за мен. — Гласът ѝ потрепери и тя добави: — Марк мислеше много за нея, знаеш ли това?

— Тя е мило момиче — Елизабет притисна ръка към хълтналата буза на жената. — Съжалявам, Лора. Бих направила всичко, за да ти спестя болката.

— Наистина днес се чувствам по-добре. — Тя направи несъзнателен жест с ръка. — Ейми ще ми помогне с организацията, а губернаторът обеща да изпрати някой да контактува с медиите. Просто трябва да издържа. — Тя сведе глава. — Бях толкова... объркана, Елайза. Не можех да свържа едно смислено изречение.

— Не трябва да се насиљваш да правиш каквото и да било. Ще се погрижим за всичко, обещавам ти. — Елизабет кимна на прислужницата, когато тя влезе с подноса с чай. Мей го постави на ниската масичка пред тях, след което се оттегли. — Полицията ще открие кой го е извършил и след време ще мислиш за това като за лош сън.

— А може и да не го открият, или да си остане безкраен кошмар — промърмори Лора, а в очите ѝ блеснаха сълзи и тя запремигва, за да ги прогони. — Горкият ми Марк. Как можа да му се случи това? Дали аз не съм виновна? Може би ако не бях го подтиквала да участва в тази кампания?

— Глупости. Марк те обичаше и ти му беше голяма подкрепа. А колкото до кампанията — знаеш как се стремеше към това. Щеше да бъде добър губернатор. — Елизабет наля чаша чай и пусна две бучки захар в нея. — Говори ли с Джейкъб? — попита тя, докато ѝ подаваше чашата. Джейкъб Пернар, адвокатът на Марк, бе един от най-влиятелните адвокати в щата и можеше да направи много, за да помогне на Лора в трудните дни, които ѝ предстояха.

— Нещо ми се върти, че се е обаждал. — Тя погледна деликатната чашка в изящните си ръце, сякаш не можеше да прецени какво да прави с нея. — Спомена нещо, че областният прокурор искал да разговаря с мен, макар че се чудя защо.

— Ще те питат за Марк и какво е правил вчера. — Елизабет добави сметана в чашата си и се постара да запази изражението и писа

си безизразни. — Сигурно си чула за младата жена, която е оцеляла от пожара?

Лора кимна.

— Изабел Душейн — показват снимката ѝ по всички телевизии.

— Ти или Марк познавахте ли я?

— Мисля, че Марк я познаваше. Спомена, че прави дарение за благотворителната дейност, която тя развива. — Лора повдигна рамене. — Имах чувството, че се беспокои за нея, но не говореше много за това. — Тя отпи от чашата си.

Значи малката уличница се е опитала да впие нокти и в бедния Марк. Елизабет овладя напирация си гняв.

— Каза ли ти защо щяха да се срещат вчера?

Тя кимна.

— Щеше да ѝ даде да ползва стария склад за някакъв си център. Не разбрах защо прави това, след като кейджуните му създадоха такива главоболия в бизнеса, но нали го знаеш Марк. Той лесно прощава на всички.

За момент Елизабет се поколеба какво да каже на приятелката си. Едно нещо бе да предпази Лора от ужаса на трагичната смърт на Марк, но съвсем друго да гледа как Изабел Душейн съсира доброто име на Марк. Елизабет си спомняше как се бе чувствал Джей Ди, след като момичето бе избягало — бе ходил като призрак месеци наред.

Лора не беше толкова силна, колкото сина ѝ.

— Познавам Изабел Душейн отпреди десет години. Излизаше с Джийн-Делано, докато бяха в Тюлейн. Скъсаха, след нейното участие в един ужасен инцидент. Беше нападната негови приятели. — Елизабет кимна при ужасения поглед на приятелката си. — Да, и аз така се почувствах, когато видях снимката ѝ по телевизията. Не можех да повярвам, че се е върнала в Ню Орлиънс, не и след онова, което направи.

Лора зяпна.

— Заради нея ли се отказа от юридическия факултет?

— Заради нея, но това не бе най-лошото. Тя му разби сърцето. Дълго време след като го напусна, двамата с Луи се страхувахме, че Джей Ди може да се опита да се нарани. — Споменът за онези дълги, тягостни седмици накара Елизабет да стане и да дръпне завесите от

прозореца. — Никога вече не бе същият след нея. Така и не можа да се довери на друго момиче.

— Как се запознал с нея?

— О, нали знаеш как някои от тези бедни момиченца постъпват в колежа със стипендии. Мисля, че главната им цел е да си хванат някое момче, за да се омъжат. — Предупреждавах Джей Ди за нея, но той си въобразяваше, че е любов, не ме слушаше. Шест месеца живеех в ужас, че може да ѝ направи някое дете. — Дръпна настрани кремавите завеси и притвори очи, когато слънцето докосна лицето ѝ.

— Но не се е опитала да го подмами с брак?

— Не и отначало. — Елизабет се обърна към приятелката си. — Тя не е глупаво момиче, да знаеш. Наместваше се постепенно в живота му, отнемаше все повече от времето му, отклоняваше го от ученето му. После започна да трови отношенията с приятелите му — с момчетата, които познаваше от началното училище. — Елизабет оправи подгъва на една от завесите и се върна до Лора. — Още когато го накара да напусне футболния отбор, разбрах, че ще създава проблеми. Знаеш колко много Джей Ди обичаше да играе.

Лора остави чашата си и се наведе напред.

— Говорила ли си с нея?

— Не. Имах чувството, че шест месеца съм затаивала дъх. Когато чух, че е хвърляла кал по някои от приятелите на Джей Ди на път за танците, дори не се изненадах. — Тя напълни отново чашата си, после доля едва докосната чаша на Лора. — Макар че и до ден-днешен не знам какво я е накарало да го направи?

— Не си ли спомняш какво ставаше в нашето училище? — никак тъжно каза Лора. — Как се подигравахме на онези бедни момичета? Винаги съм се чувствала неудобно заради това.

— Прави ти чест, че винаги си била с място сърце — мило отбеляза Елизабет. — Знам, че приятелите на Джей Ди винаги са се държали добре с нея, заради него. Всички те бяха толкова свестни деца. — Тя потъна в спомени. — За съжаление тя не можеше да бъде като тях.

— Може да са ревнували от нея — обади се мъжки глас.

Елизабет рязко обърна глава и видя съпруга си, застанал до вратата.

— Луи, как ме изплаши. Какво, за бога, приказваш?

— За Изабел. Тя не беше хитруша, а мило, умно момиче, изключително работлива. — Съпругът на Елизабет скръсти ръце. — Не бих могъл да кажа същото за другите приятелки на Джей Ди.

Лора остави чашата си и се изправи.

— Трябва да тръгвам.

— Ще ми е приятно да те откарам до вас, *cherie*. — Луи посочи към входната врата. — Може ли само за момент да кажа нещо на съпругата си?

— Разбира се. — Лора целуна Елизабет по бузата, стисна ръката ѝ и тръгна.

— Какви ги вършиш, Елизабет?

— Грижа се за приятелката си. — Видимото раздразнение на съпруга ѝ нея притесняваше. — Освен това ѝ помагам да разбере с кого си има работа. Да не би да си забравил какво причини на сина ни това момиче?

— Спомням се нещо по-различно. Би трявало и ти да си го спомняш.

Тя остави чашата си.

— Понякога с годините паметта започва да изневерява.

— Значи вече съм старец.

— Не, не си. Това би означавало и аз да се нарека стара жена. — Тя отиде към него да го прегърне, но той се отдръпна. Това не я разтревожи. Луи никога не се ядосваше повече от час-два и после отново си ставаше същия чаровен, благовъзпитан човек. — Не бива да се тревожиш за Изабел Душейн. Сигурна съм, че ще се оправи. Хората като нея го умеят.

— Обожавам те от първия миг, в който те зърнах — отвърна той, изстреляйки ядно думите. — Но никога не съм бил толкова разочарован от теб, както сега.

От това я заболя, но успя да запази ведрото си изражение.

— Ще го преодолееш, Луис, както винаги.

Елизабет не трепна, когато той затръшна вратата след себе си. Към дългия списък, който бе съставила, за греховете на Изабел Душейн към семейството ѝ, добави още един.

[1] „Харли Дейвидсън“ — известна марка мотори — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Ставай, момче.

Джей Ди отвори очи и се озова сам в леглото за гости на семейство Мартин, а на сантиметър от носа му се поклащаше двойната цев на пушка. Без да трепне той проследи нагоре дулото и очите му срещнаха гневен, изпепеляващ поглед.

Мъжът бе дребен и сух, със силно прошарена коса и белези от изгаряне по лицето, каквито Джей Ди никога не бе виждал по някое живо същество. Изглеждаше като преминал през мелачка.

— Кой си ти? — Джей Ди се огледа, но от Сейбъл нямаше и следа. Пистолетът му бе пъхнат под матрака близо до ръката му, но не искаше да помръдва, докато не успее да отвлече вниманието на мъжа.

Нападателят му се изхили, подчертавайки невероятно обезобразеното си лице.

— Аз съм дяволът — какво ще кажеш, момче? — изграчи дрезгаво той. — Не съм ли хубавец?

— Хубавец, как не! — Боже, никакъв лунатик щеше да го гръмне в лицето, а и Сейбъл я няма! — Трудна мишена си ти!

— Така си е. — Старият мъж бутна пушката още малко напред.
— Хайде, ставай.

Сейбъл изникна с куп добре сгънати дрехи. Беше облечена в памучна риза и чифт провиснали джинси, а косата ѝ бе сплетена на плитка и откриваше лицето ѝ. Вместо да се изплаши, тя погледна с досада мъжът с белезите:

— Какви ги вършиш?

Джей Ди използва разсейването му, за да пъхне ръка под допека и да измъкне оръжието си.

— Онова, което трябваше да направя преди десет години — отвърна Реми. Като се обърна, облещи очи.

Джей Ди се бе прицелил в стареца.

— И аз съм трудна мишена, старче. Сейбъл, излез оттук.

— Свали пушката, татко. — Заповяда му тя. После изгледа Джей Ди със същото ядно изражение. — А на теб ще съм ти благодарна, ако не застреляш баща ми.

Джей Ди сви устни.

— Ако той пусне оръжието.

Тя се обърна към стария.

— Татко?

— Така ли те пази? Можех да му пръсна главата, докато спеше.

— Реми шумно изрази отвращението си, но свали пушката бавно. — Гражданчета! — Той потърка гърди.

Джей Ди също пусна пистолета и седна, като лениво почеса главата си.

— Изчакай да си изпия кафето и тогава можеш да ме гръмнеш.

— Чисти са. Колет ги изпра. — Сейбъл остави купчината дрехи в края на леглото, после отиде до баща си и го хвана за ръцете. — Хайде, татко, да оставим Джей Ди да се преоблече. Ще поговорим долу, след като си вземеш лекарствата.

— Мразя лекарства — изръмжа старият, но тръгна с нея.

Джей Ди се облече и оставил няколко двайсетдоларови банкноти под лампата до старото легло, където Колет щеше да ги открие покъсно. После слезе долу. Там старият Мартин и Реми спореха за нещо на френски. Очуканата маса само дето не стенеше под богатата закуска с домашни продукти. Пушката на Реми бе облегната на стената до масата. Сейбъл стоеше с чиния в ръце до печката, а Колет редеше палачинките. Разговаряха на френски, но твърде бързо, за да успее да ги разбере. Само схвана, че става дума за някой си Били.

— Chere! — Колет я сръчка, когато го забеляза, и широко му се усмихна. — Я, виж чия глава още си е на раменете.

Той хвърли поглед към Реми:

— Да, извадих късмет.

— Имаш награда за това, че се спаси от бащата на Изабел. — Тя подаде шпатулата на Сейбъл и сипа нещо от очуканата глинена кана на точки в голяма чаша. — Вземи. От това няма да можеш да мигнеш до утрение сутрин.

— Благодаря. — Той отпи глътка и притвори очи, докато се наслаждаваше на тръпчиво-горчивата цикория, която отмиваше

паяжините от съзнанието му. — Мили боже. Разведи се с Мартин и се омъжи за мен.

Тя се изкиска като млада девойка.

— Имаш късмет, че съм католичка, *cher*, иначе като нищо щях да избягам с теб. Сядай — приготвила съм кексчета, флейки и царевична каша.

Той се настани на празния стол срещу Реми, който подхвърли следващата си забележка към Сейбъл. Тя донесе още храна на масата, после седна и взе трескаво да разговаря с Реми. И тази размяна на думи също се оказа прекалено бърза и на диалект, за да може да ги разбере. Старият Мартин изпръхтя няколко пъти, жестикулирайки, вметваше по някая дума и накрая вдигна ръце.

Когато мълкнаха за малко, Джей Ди докосна ръката на Сейбъл и попита:

— Още ли е ядосан заради мен?

— Заради теб и заради други хора. — Тя опря чело на ръката си.

— Татко иска да се махна оттук и да отида при роднини. Не вярва, че някой е стрелял по мен. Убеден е, че преследват теб, защото си полицай.

Но Реми и Сейбъл си бяха казали и друго. Ясно бе доволил изразите: *comme un jils a moi, son meilleur ami и ta mere* — „като мой син“, „най-доброят му приятел“ и „майка ти“.

— А какво каза за убийството на Марк?

Мисли, че е свързано с политическата му кампания. — Тя се обърна към Реми: — *Vous savez que Caine a ek quelque chose aire avec ceci, Papa.*

Знаеш, че Кейн има нещо общо с това, успя да схване Джейн.

— Гантри свързан ли е с нападенията над предприятията на Марк?

Сейбъл се поколеба за миг, преди да свие рамене.

— Не съм сигурна. Никой не казва, че има, но Кейн и други кейджуни рибари от този район бяха засегнати от някои законодателни промени, които Марк предложи. Сега трябва да закупуват специално оборудване и лицензи за всяка лодка, за да останат в бизнеса, а повечето от тях не могат да си го позволят. Много хора са разгневени, както видя миналата нощ.

— Затова ли отиде сама да се срещнеш с Кейн? — Той остави чашата и сви ръката си в юмрук. — Не ти ли хрумна, че може да е убил Марк и да нареди на хората си да те хвърлят на първия алигатор?

Реми изсъска нещо тихо и враждебно под носа си.

— Не. Кейн и онзи мъже ме познават от бебе — тросна се тя. — Може да са малко груби и инатливи, но не са убийци и никога не биха ме наранили.

— Но нали точно те изгориха нечия сграда, за да изразят позицията си? — Той зърна сянката на съмнение в погледа ѝ, после забеляза, че Реми внимателно ги слуша. — Който е подпалил склада, първо е убил Марк, а после се е опитал да довърши и теб.

Тя зачовърка с вилицата си из кашата в чинията.

— Или пък онзи, който е подпалил пожара, си мисли, че съм видяла кой е убил Марк.

— Grand-mere? — Хилер нахълта в кухнята. Закова се на място, когато видя Сейбъл и Джей Ди. Носеше старомодна бяла престилка върху червена рокля с буфан ръкави и сламена шапка. Джей Ди си помисли, че изглежда точно като извадена от реклама от четирийсетте години на двайсети век.

— О, слава богу, че ви заварвам тук.

Сейбъл стана и отиде да прегърне момичето.

— Щях да се отбия в магазина да те видя, преди да си тръгнем.

— Тя се обърна към Джей Ди: — Помниш ли братовчедка ми, Хилер Мартин. Хил, това е...

— Помня кой е. — Явно спомените ѝ не бяха от най-милите, съдейки по начина, по който му показва дългите си нокти, преди да хване Сейбъл за ръце. — Трябва да изчезваш от лагуната, веднага. Кейн те търси.

Джей Ди отиде да огледа през прозорците.

— Няма никого. Какво иска?

— В крайпътното заведение Дий каза, че една жена от полицията е идвала миналата вечер и го е разпитвала. Тази сутрин изкаран всичките си лодки, но не за риба. Джеси ми се обади и ми каза да намеря теб и полицията. Скоро ще са тук.

— Защо му е на Кейн да прави това? — Сейбъл смръщи вежди.

— Снощи бързаше да се отърве от мен.

— Джеси каза, че всички са побеснели, а Кейн — най-много. — Хилер хвърли още един мрачен поглед към Джей Ди. — Заради него е, не му е мястото тук. Изнервя всички.

А най-много Кейн. Джей Ди се досещаше поне за няколко причини.

— Аз ще ида при Кейн — обади се Реми и се надигна от масата. — Той очаква да тръгна да търся моята Изабел. Мога да го насоча надалеч оттук.

— Вземи това. — Сейбъл се приближи и пъхна кафяво пластмасово шишенце с хапчета в джоба на ризата му. — Взимай си ги при нужда, иначе няма да можеш да водиш никого никъде.

— Трябва ни транспорт — напомни й Джей Ди. — Някой тук има ли кола, с която може да ни усължи?

Сейбъл поклати глава.

— Хората вървят пеша или използват пироги^[1]. Полицията сигурно е блокирала пътищата.

— Аз съм с лодката — каза Хилер. — Мога да ви изведа от лагуната без никой да забележи.

— Можеш ли оттук да ни прехвърлиш до езерото? — попита той, преди да изпие последната си гълтка кафе.

— Да, но защо точно при езерото?

— Там имам сигурно скривалище. — Той стана и протегна ръка към стария Мартин. — Благодаря ви, че ни подслонихте през нощта.

— А на Реми каза: — ще я пазя.

— Гледай да го направиш, cher. — Реми преметна ремъка на пушката си през рамо. — Или следващия път няма да си правя труда първо да те будя.

— Изабел, вземи това. — Колет оставил голяма, покрита кошница на масата. — Сложих някои неща. Хилер, внимавай във водата. — Тя сви ръце под престилката си и се обърна към Сейбъл: — А ти, chere, без глупости. Дръж се за Джийн-Делано — остави го да се погрижи за теб.

Сейбъл я целуна по изпитото лице.

— Така ще направя.

Сесилия забеляза камиона на Били, чак когато отиде до простора. Самият той не се виждаше, затова тя остави кошницата на земята и тръгна към него.

Били лежеше свит на предната седалка, прегърнал почти празна бутилка уиски.

Спи с истинската си любов, помисли си тя.

— Хей, ела насам. — Лайла ѝ махна от вратата на караваната си.

Сесилия отново погледна Били, но дълбокото хъркане ѝ подсказа, че ще спи поне още няколко часа. Тя внимателно прекоси двора до вратата на Лайла.

— Какво има?

— Влез — каза Лайла. Изглеждаше притеснена, както никога. — Побързай.

Сесилия изкачи стъпалата. Караваната на Лайла бе хубава, просторна и тя я беше украсила в любимите си цветове — оранжево, червено и лилаво. Според Били приличаше на бардак на колела, но Сесилия винаги бе намирала ярките цветове за жизнерадостни.

— Видях Били в камиона, когато се прибрах след работа тази сутрин. — Съседката ѝ я отведе в задната част към спалнята си. — Надникнах вътре и открих това на пода, та реших да го взема. — Тя посочи към юргана на леглото.

Сесилия се вторачи в пушката на съпруга си и кутия с патрони.

— О, Лайла! Така ще побеснене.

— Не, няма, а и няма да стреля по никого.

— Не можеш да я задържиш. Ами ако дойде тук? Ами ако разбере, че си я взела?

— Не мисля, че ще го направи, но... — Лайла отвори пушката и извади патроните, които отново пъхна в кутията. Наведе се и напъха кутията под матрака.

— Ето. Сега няма да може да ме застреля, ако я намери.

— Не мога да ти позволя да направиш това. — Сесилия се пресегна към пушката. — Не знаеш колко ще се ядоса.

Лайла хвърли оръжието обратно на леглото и хвана ръцете ѝ.

— Скъпа, вече две години слушам как този човек те тормози. Не ме е страх от него. Той е просто един пияница и грубиян. — Тя докосна Сесилия по лицето. — Не мога да си седя и да гледам как те наранява.

— Той не ме удря.

— Знам какво те кара да правиш. — Тя погледна към прозореца на спалнята си, който бе само на няколко сантиметра от караваната на Сесилия. — Всяка нощ трябва да го слушам.

— О, боже! — Тя се втурна към вратата, но Лайла я спря.

— Сиси, почакай. — Съседката й погледна през рамо към камиона на Били. — Сега трябва да го наблюдавам постоянно като теб. Трябва да напуснеш този мъж, скъпа, ако не искаш някой ден да те убие.

— Ти не разбиращ... — Сесилия поклати глава. — Нямам си никого друг.

— Това не е вярно. — Лайла хвана лицето й в ръцете си. — Имаш мен.

— Сигурен ли си, че познаваш собственика? — попита Хилер, докато двамата с Джей Ди привършваха с връзването на въжетата на лодката към самотно стърчащия кей на пустия бряг на езерото.

Той кимна и тя въздъхна.

— Добре тогава, но ако изскочи някой с доберман, се мяtam обратно в лодката и ви зарязвам сами.

Сейбъл се чувстваше напрегната, откакто напуснаха водите на река Чефункте и се отправиха към северния бряг на езерото Пончартрейн. Хилер предвидливо ги скри под едно платнище, което бе добра идея, защото двама от хората на Кейн я бяха спрели, за да я питат дали не ги е виждала.

Да лежи неподвижна и притихнала под платнището, притисната до Джей Ди, бе още по-лошо от споделеното легло предишната нощ. Тогава поне не бе държал пистолет в ръката си.

След като алчните фирми почти бяха унищожили всички гори в района при изграждането на Ню Орлиънс, старата част от града с дървени къщи бе превърната в луксозен курорт от един от най-богатите членове на креолското общество. За да се спаси от жегите, богаташът бе изкупил хиляди декари земя и дори бе създал плантация на самия бряг на езерото, в която канеше също толкова богатите си приятели.

Сега собствеността бе разделена между няколко семейства, всичките богати, дори повече от първия заселник. Определено се връщаха на територията на Джей Ди.

— По-навътре е. — Той посочи към пътеката, застлана с боядисани в бяло дървени греди, която се виеше от брега към гъстата дъбрава. — Тук е сигурно. Никой няма да ни беспокои.

— Надявам се. — Сейбъл стъпи на борда на лодката, за да скочи на кея и се хвана за протегната ръка на Джей Ди.

— Ще можеш ли да останеш за няколко часа? — Той попита Хилер.

— Предполагам. — Тя подаде кошницата от Колет на Сейбъл. — Оставил Лейси в магазина и се надявам да не ме разори до довечера. Защо?

— Ще ми трябва лодката ти.

Красивите очи на Хилер го погледнаха недоверчиво.

— Не знам, Джийн-Дел. Привързана съм към тази лодка повече от колкото към стария скрин на майка ми.

— Няма да допусна нищо да ѝ се случи. Ще ни трябват малко провизии. — Той посочи към една от красивите яхти, закотвена на няколко мили надолу по крайбрежието, където имаше множество магазини. — Не ми се иска да оставям Сейбъл сама, а и е по-добре никой да не я вижда.

— Ами ти? — попита братовчедка ѝ. — Хората на Кейн търсят и теб.

Той взе сламената шапка от главата ѝ и я нахлуши на своята.

— Така по-добре ли е?

Хилер завъртя очи.

— Така си още по-голяма мишена.

— Няма проблем, Хил — обади се Сейбъл. — Той знае какво прави.

— Не ме карай да съжалявам, Джийн-Дел — въздъхна тя и му подаде ключовете. — И гледай да не ми загубиш шапката.

Той ѝ помогна да слезе на кея и я дари с една от онези усмивки, от които сърцата замираха.

— Няма да се наложи, сладурче.

Като се отдалечиха от кея по дървената пътека и навлязоха в гората, Сейбъл забеляза, че някой редовно поддържа имота. Около

дърветата бе обрасло, но храстите и цветята от двете страни на пътеката бяха спретнати.

— Приятелят ти има ли си градинар?

— Не, тя сама се грижи. — Той ги поведе по няколко стъпала, после по окосена малка ливада до симпатична къщичка с червен покрив.

Докато Сейбъл наблюдаваше как Джей Ди измъква ключ от една саксия на предната веранда, почувства, че братовчедка й я сръчка:

— Какво?

— Тя сама се грижи — повтори Хилер шепнешком и завъртя очи.

— А и му оставя ключ. Това вече е върхът.

— Значи има приятел от женски род. — Сейбъл упорито се опитваше да не се поддава на тези мисли. — И партньорът му е жена. Може да е тя.

— Ченге с такава къща?

— Добре, тогава може да е семейна приятелка. — Джийн-Дел бе от богато семейство, явно общуваше с такива хора.

— Да, бе — изсумтя Хилер. — Обзагам се, че тоя мъж е просто заобиколен от жени-приятелки на семейството.

Джей Ди ги покани в хижата, която бе красиво обзаведена с леки мебели от бял ратан в ненатрапчив морски стил. Комбинацията беше необикновена — едновременно мъжка и дамска, — но на Сейбъл ѝ хареса. Той натисна един от ключовете за лампата и вентилаторът на тавана лениво се задвижи.

— Ето там са кухнята и килерът — обясни той и посочи една врата отляво. — Банята и спалнята са от другата страна.

Сейбъл подаде кошницата на братовчедка си.

— Би ли оставила това в кухнята, Хил? — Когато братовчедка ѝ се отдалечи, тя кимна към езерото. — Значи се връщаш там.

— Да, връщам се.

Тя сведе поглед към красивия пъстър килим под краката си.

— Хилер ще те убие, ако избягаш с лодката ѝ.

— Тогава ще бързам. — Той поглади бузата ѝ с опакото на ръката си, после повдигна брадичката ѝ и я целуна бързо и страстно. — Стой вътре, за да не си навлечеш неприятности.

Тя кимна и се опита да пренебрегне усещането за нещо неизбежно, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

Корт се обади тук-там, прегледа някои случаи на компютъра си вкъщи, после се облече и отиде да си сипе кафе, преди да тръгне за работа. Майка му го изненада в кухнята и мило го принуди да остане за късна закуска с нея.

— Не успях да довърша закуската си, а и едва ли ще имам възможност да те видя пак — изчурулика Елизабет. — Надявам се, ще можеш да ми отключиш трийсетина минути, преди да тръгнеш на работа?

Очите ѝ не се усмихват, помисли си Корт. Което означаваше проблеми.

— Изглеждаш притеснена.

— Просто съм гладна. — Тя го поведе към трапезарията.

Майка му не яде много, но доста приказва — все за плановете ѝ за Черно-бялата гала вечер и колко било важно Корт да доведе с подходяща дама.

— Айван ще бъде със съпругата си, а Джей Ди ще доведе Морая. Не бихме искали да се появиш... — Тя направи кокетен жест.

— Притеснен от липсата на жена? — помогна ѝ той.

— А така ли е? — смиръщи вежди тя.

— Не.

— Добре. — Отново се залови да чопли превъзходния омлет на Мей. — Защото ако е така, знаеш, бих могла да говоря с някоя от приятелките на Морая.

— Не се притеснявай, майко. — Постара се да не прозвучи иронично: — Сигурен съм, че ще се справя и сам.

— Моля те, не го оставяй за последната минута, Кортланд. — Тя не вдигна поглед, когато баща му влезе. — Бих искала да изпратя официална покана като израз на любезност, на онази, която ще те придружи.

— Ще трябва да го отложим — обади се Луи.

Корт погледна баща си, после майка си. От техните изражения разбра, че не беше там, заради закуската, а по-скоро, за да бъде буфер.

— Защо мислиш така, Луи?

— Заради смъртта на Марк. Не мисля, че това е нещо, което трябва да се отпразнува.

Вместо да реагира ужасена на предложението, Елизабет сгъна салфетката си.

— Знам как се чувстваш, скъпи, но помисли. Марк би се радвал да продължим, сякаш всичко е нормално.

— Ако бях загинал аз — разгорещи се Луи, — приятелят ми не би организирал тържество само след седмица.

— Много добре — отвърна майка му с каменна физиономия. — Ако не можеш да проумееш колко е важно да продължим семейната традиция, ще отменя всичко още тази сутрин. Ще са нужни само няколко телефони разговора, макар че ще трябва да изпратя и няколко телеграми...

— Не, не. Организирай си тържеството. Прави, каквото искаш — каза Луи и напусна трапезарията.

Корт бе леко озадачен — обикновено баща му беше много говорчив.

— Като че ли трудно приема смъртта на Марк? — предположи той.

— Марк беше най-добрият му приятел от детството. — Елизабет разбрърка с лъжичка недокоснатото си кафе. — Просто трябва да свикне със загубата, както и ще стане.

— Всъщност не е само заради Марк, нали?

Майка му го погледна и въздъхна:

— Не.

— Има ли смисъл да питам защо?

Елизабет стисна неохотно устни и отвърна:

— Мисля, че не.

— Тогава тръгвам на работа. — Стана и отиде да целуна майка си по главата. — Дай му кутия пури. Това винаги помага.

— Кортланд! — упрекна го Елизабет.

Докато караше към управлението, обмисляше коя от всички познати жени да покани на тържеството на майка си. Откакто Морая се бе насочила към Джей Ди като главен обект за годеж, Корт не се бе старал особено да общува с друга. Майка му би му предложила някое подходящо момиче от добро семейство, но до шест месеца щеше да уреди и годежа им. По-лесно било да покани някоя колежка.

Сигурна съм разбираш, че съм прекалено заета, за да ти държа ръката точно сега.

Зашо ли мислеше за Тери Винсент в този момент — това бе пълна мистерия. Партиорката на брат му сигурно нямаше собствена официална рокля, а едва ли знаеше и как да се държи на подобни събития. Тя се чувстваше по-удобно вкъщи — да си пие бирата и да си яде фъстъците с някой приятел от полицията в Квартала. Всяка година Джей Ди настояваше майка му да кани Тери, но тя не се появи нито веднъж. Корт дори се съмняваше, че си е правила труда да благодари на Елизабет за поканите.

Неодобрението, които изпита, премина в леко раздразнение.
Боже, ставам педантичен като майка си.

В управлението провери какво става, но никой нямаше нова информация по случая. Доказателственият материал от местопрестъплението щеше да се обработва от двайсет и четири до четирийсет и осем часа. Корт имаше намерение да проведе няколко телефони разговора, да направи свое проучване и да тръгне към Ачафала.

И щеше да го направи, ако десет минути след пристигането му, не се бе появила Тери Винсент. Тя не се обади предварително, дори не почука — просто вратата се отвори и тя нахлу вътре.

— О, инспектор, здрави. — Носеше един от многобройните си невзрачни костюми, чието сако бе вече измачкано. — Как е?

— Зает съм. — Макар че нямаше на кого да се обади, вдигна слушалката. — Имаш ли нещо за мен, сержант?

— Да — ухили се тя. — Пет-пет-пет, шест-три-осем-седем.

— Какво? — погледна я той озадачен със слушалка в ръка.

— Уютно местенце си е спретната приятелката на Джей Ди — заяви Хилер, след като се върна от инспекция. — Няма телевизор, но пък има много дискове и книги. Две просторни легла, но все спални. Дори си е сложила сладко малко джакузи за двама в банята.

Сейбъл не можеше да се отпусне, стоеше пред големия прозорец с изглед към езерото и наблюдаваше за някаква следа от завръщането на Джей Ди. Не искаше да мисли за собственика на хижата, още по-малко да спори с братовчедка си за това. Обърна се и се отправи към кухнята.

— Искаш ли да пригответя нещо за пиене?

— *Grand-mere* приготви термос с кафе в кошницата. — Хилер я последва и взе да отваря белите шкафове. — Трябва да е още топло.

Сейбъл намери стъклени чаши за кафе в шкафа. Чувстваше, че братовчедка ѝ я наблюдава.

— Какво има, Хил?

— Както казах, местенцето си го бива. — Хилер се подпра на плата, за да надзърне през прозореца над мивката. — Би ли погледнала това? Дори си е направила тухлена пещ на двора и електричество си е прокарала. Да му се не види, бих могла да направя едно барбекю.

— Хил! — Сейбъл ѝ подаде чашата. — Дръж се сериозно.

Хилер я взе и въздъхна.

— Не ти е мястото тук, братовчедке. Не тук и не с него.

Точно така се чувстваше и Сейбъл, не че щеше да си го признае.

— Опитва се да ми помогне, да ме защити.

— Да не забравяме, че той е полицай, а не бодигард. За малко да те убие миналата нощ или забрави за стрелбата?

— Той ми спаси живота. — Сейбъл едва не събори термоса, после го бутна назад на плата. — Не ми се говори за това. — Тя излезе от кухнята и отново зае пост на прозореца.

Хилер я последва.

— Изабел, обичам те като родна сестра, но знаеш, че съм права. Виж какво се случи с теб последния път, когато се забърка с Джийн-Дел — какво ти сториха. Наистина ли мислиш, че нещата сега са различни?

Сейбъл се обърна.

— Сега не сме обвързани както преди. Той просто се опитва да ме спаси.

— О, *chere*. — Братовчедка ѝ се приближи и я прегърна, после се отдръпна и я погледна в очите. — Ти така и не можа да го проглътнеш, признай си?

Тя сви рамене.

— Всичко ще бъде наред, Хил. Ако нещо се случи между мен и Джей Ди, то няма да е както тогава в Тюлейн.

— Защото Марк Леклер е биологичният ти баща? — братовчедка ѝ поклати глава. — Близките му няма да те приемат по-добре, отколкото преди десет години. Оповести пред света за Марк и майка ти и това само ще влоши положението — не го ли разбиращ?

Сейбъл се обърна отново към езерото.

— Интересува ме само да открия кой уби баща ми.

— А пък аз си пожелавам за Марди Гра само Хари Коник Джунниър по маска с пера и двоен наниз сини мъниста. — Хилер седна в камъшитения люлеещ се стол и облегна глава на високата облегалка.

— Направо се надявам да е откраднал лодката ми. Не ми се иска да те оставям сама тук с него.

— Трябва да се върнеш в магазина, преди Лейси да го е продала на странстващите цигани. — Сейбъл леко открехна прозореца, за да може да чува звуците откъм езерото. — Не се беспокой за мен. Мисля, че мога да се владея.

— Хмм. Забелязах как те гледа, момиче, и се обзалагам, че ще си купи цял кашон кондоми.

Споменът за вечерта, когато Джей Ди я бе завел в една дрогерия точно за това, накара Сейбъл да прегълътне. Почти я беше завлякъл вътре, а тя така се притесни, особено от начина, по който я погледна продавачката.

Защо аз трябва да правя това?, бе протестирала тя. *Това си е мъжко задължение.*

Може да забравя и разчитам на теб да се сетиш, бе се разсмял той. И двамата сме католици, така че ако забременееш, семействата ни ще дойдат на сватбата с пушки.

Тя бе зяпнала рафта с кондоми с известна съпротива. *Никога няма да се ожениши за момиче като мен.*

Той бе спрятал да се смее и я бе взел в обятията си, направо там пред продавачката и всички клиенти. *Не, не бих се оженил за момиче като теб. Не искам никой като теб. Искам точно теб.*

— Какво има тук? — Хилер стана и отвори високия шкаф срещу стола си, в който се показва скъпа стерео уредба. — Чудех се защо са ѝ всички тези дискове на тоалетката. — Тя натисна бутоните. — Искаш ли да послушаш малко музика или радио?

— Радиото. — Може би щяха да съобщят нещо за погребението на баща ѝ. Сейбъл облегна чело на стъклото на прозореца и притвори очи, като си спомни единствената вечер, която бе прекарала с Марк. Сега го бе загубила отново, този път завинаги, а дори не можеше да му отдаде последна почит.

Чу се никакво прашене и Хилер намери станция. Долетя ясният, висок глас на говорителя:

— ... свидетелка е избягала пеша от болница „Мърси“ малко преди изчезването на детектива от отдел „Убийства“ Джей Ди Гембъл. По време на пресконференцията началникът на отдела капитан Джордж Пелерин заяви, че свидетелката Изабел Мари Душейн не е била открита и вече е главна заподозряна. Източник от полицейския отдел на Ню Орлиънс съобщи, че е издадена заповед за издирване и властите в околните райони са уведомени за бягството ѝ. Щатската и местната полиция претърсаха околността на „Мърси“ с хеликоптер в продължение на пет часа, след което прекратиха поради падналия мрак. Говорителят даде кратко описание на Сейбъл, после добави: „Ако видите тази жена, не се опитвайте да я доближавате, а независимо се свържете с местното полицейско управление. В следващите емисии новини...“

Хилер изключи радиото. Беше пребледняла и трепереше.

— Mon Dieu, Изабел, това ли съобщават за теб? Че вече си заподозряна?

Сейбъл не можеше да мисли.

— Издали са заповед за задържане! — Внезапно тя неистово се разсмя. — За моето задържане.

— В полицията не се шегуват с тези работи. — Хилер затвори шкафа. — Звучи сякаш са вдигнали на крак всяко ченге в Луизиана да те издирва.

Сейбъл седна на дивана и зарови лице в шепи.

— Не мога да повярвам — мислят, че съм направила нещо на Джей Ди?

— Колко му е да те обвинят. — Братовчедка ѝ седна до нея и я прегърна. — Както едно време, когато те обвиниха, че си започнала тази битка с кал в Тюлейн — и виж какво се получи. Отнеха ти всичко, което бе спечелила, и те изритаха от онова училище.

— Не съм направила нищо лошо — тихо каза тя. — Това трябва да означава нещо.

— Последният път не означаваше нищо, chere.

— Джийн-Дел...

Хилер сложи пръст на устните на Сейбъл.

— Сега ме чуй, защото положението е лошо. Когато те намерят, а това ще стане, ще го принудят да избира.

Сейбъл се сви.

— Не. Няма.

— Ще го направят, chere. Винаги е така. Колкото и да не му харесва на Джей Ди, това е животът. Той е креолец, а ти — кейджун. Онези хора в града са част от семейството му, от работата му — все такива, които познава и обича. Ти си просто едно старо гадже, скъпа.

Тя кипна глава насторани.

— Те не са по-различни от нас. И ние бихме постъпили така за своите.

— Той ще ме защити — настоя Сейбъл. — Няма да им позволи да ме арестуват.

— Засега. Но когато дойде време да избира, кого мислиш, че ще избере? — Братовчедка й я изгледа тъжно. — Помисли, Сейбъл. Не става въпрос за любовта ти. Нито за стипендията ти. А за живота ти.

[1] Пирога — малка плоскодънна лодка — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гардън Дистрикт може и да беше най-красивият камък в короната на Кресънт Сити, но Тери Винсент така и никога не можа да свикне спокойно да броди в униформата си по тесните му, къси улички. Всичко — от зелените трамваи по Сейнт Чарлз Авеню до съвършените като бижута градини и малките красиви книжарници, винаги ѝ се бе струвало прекалено претенциозно за вкуса ѝ. Чувстваше се повече на място в Квартала, където животът течеше свободно и леко, а часовете се оповестяваха от камбаните на катедралата „Сейнт Луис“.

Прекалено много красиви къщи, мислеше си тя, докато се насочваше към задния вход на елегантния дом на Марк и Лора Леклер. Хората не живеят в тях, а ги поддържат като музеи.

Малка армия от цивилни охранителни разгонваха репортерите и не им позволяваха да се разположат около къщата. Явно бяха от частна фирма, наета от вдовицата на Марк Леклер. Когато един от тях почука по стъклото на Тери, тя го спусна и показа значката си.

— Детектив Винсент и комисар Гембъл — обясни тя. — Имаме среща с госпожа Леклер.

— Ясно. — Охранителят прегледа списъка си, после махна с ръка да отворят електрическата порта. — Пуснете ги.

Къса алея с каменна настилка отвеждаше до триетажна раздвиженца сграда, боядисана в кремаво със стилизиран корниз в бургундско червено.

— Леле! — Тери спря колата и остана загледана за миг. — Не си спомням да съм виждала това място преди.

— Марк наскоро я обнови. Искаше да възстанови архитектурните елементи от оригиналните планове — китайски, италиански, от източното крайбрежие и в стил „Кралица Ана“. — Корт огледа имота и забеляза мерцедеса и едно Бе Ем Ве, паркирани от другата страна на алеята. — Къщата е правена по проект на Томас Съли.

— Значи наистина е стара. — Мисълта за проблема с термитите я накара да потръпне.

— И ценна — той огледа замечтано къщата. — Повечето от къщите, проектирани от Съли, са разрушени.

— Кой е Съли? — Не че наистина я интересуваше, но очевидно Корт се опитваше да й каже нещо важно в неговия си стил на колежански преподавател.

— Първият архитект открил голяма професионална фирма в града. За двайсет и пет години е построил повече от трийсет къщи и църкви и така променил облика на Гардън Дистрикт.

Дали не искаше да я задържи още малко, преди да влязат, или просто се опитваше да я впечатли със старата къща?

— У-ха. Голяма работа е бил.

— Работил е в типичния американски стил на града. Според Марк възстановяването на къщата беше много важно, защото връщаše късче история на града. — Той я погледна. — Двамата със съпругата му правеха дарения за опазването на архитектурните паметници.

— Забележително. — Хареса й огромната заоблена веранда около първия етаж, но цветният, касетиран витраж й идваše малко в повече. Все пак това беше къща, а не църква — колкото и да бяха богати, семейство Леклер са си просто хора. — Откъде знаеш всичко това?

Той я изгледа.

— Израснах тук. Всички знаят тези подробности.

— Ъ-хм. Да не би по деликатен начин да се опитваш да ми кажеш да си държа затворена простата устичка и да те оставя ти да говориш с дамата? Понеже си семеен приятел и капацитет по богаташките къщи на Съли?

— Боже, колко противна жена си. — Той излезе и затръшна вратата.

— Ами това ми беше думата, де. — Тя дръпна ключа от контакта и го пусна в джоба си. — Усещам, че ще падне забавление.

Една прислужница в униформа с бяла престишка отвори вратата и ги въведе в дневната. Тери не пропусна да забележи орнаментите по тавана, пода от иглолистна дървесина и огромното извито стълбище. По стените чак до високия четири метра таван бяха окачени множество портрети на важни-, но не особено привлекателни личности. Имаше

толкова много антики, че сигурно обзвеждането само на една стая се равняващо на спестяванията й за пенсия, натрупани за последните шест години.

Долавяше се красивото, елегантно, но много категорично послание: *Hие имаме пари, а ти нямаш. На-на-на-наа-на.*

Холът, или по-скоро дневната, както я бе нарекла домашната помощница, бе боядисана в хиляди нюанси на бледожълто, бяло и слонова кост. Тери си помисли, че явно идеята е била да се създава впечатление за ведрина и щастие, но вместо това тя се почувства като в купа с пуканки и неволно се огледа за солницата и поставката за салфетки.

Стегни се, Винсент — жената току-що е изгубила съпруга си.

Вдовицата на Марк Леклер се появи на вратата. Беше облечена в графитеносива рокля с маншети от дантела и брошка с диаманти във формата на карнавална маска.

— Детектив Винсент — каза тя и бавно пристъпи, сякаш несигурна дали ще достигне крайната цел. — Благодаря, че дойдохте. — После нещо от сорта на *O, Корт, ах, ти конска доза тестостерон такава, какво облекчение е, че си тук. Едва успявам да се държа на краката си без мъжка опора...*

— Върнах се по-рано. — Изненадващо за нея Корт не прояви особен интерес към Морая. — Сега трябва да поговорим с госпожа Леклер, Морая, така че дай ни няколко минути.

Думите му сякаш я подразниха повече и от присъствието на Тери.

— Лора?

Вдовицата на Марк побърза да кимне.

— Всичко ще бъде наред, скъпа. Би ли проверила как върви приготовлението на обяда?

— Разбира се. Повикай ме, ако имаш нужда. — Като хвърли последен изпепеляващ поглед към Тери, Морая излезе.

— Морая е много загрижена за мен — обясни Лора.

— Няма проблем, госпожо — Тери изпита съжаление към вдовицата, но трябваше да я поразтърси, за да я накара да дойде на себе си. — Госпожо Леклер, знаехте ли за връзката между съпруга ви и госпожица Душейн?

Лора сmrъщи чело:

— Връзка? Извинете, не... — Тя погледна към Корт.

Корт реагира сякаш Тери бе шамаросала жената.

— Каква връзка може да е това, детектив Винсент?

Тери не му обърна внимание:

— Госпожо Леклер, съпругът ви споделял ли е с вас, че Изабел Душейн му е родна дъщеря?

— Дъщеря? — Лора пребледня, после вдигна трепереща ръка към гърлото си. — Не. Мили боже. Нито дума не ми е казвал. През всички тези години... — Зарови лице в щепи и заплака.

Шокът й беше съвсем истински.

— Доколкото имам информация, съпругът ви е разbral съвсем наскоро, че Сейбъл му е дъщеря — побърза да поясни Тери. — Но, ако е знаел преди, би ли имало причина да скрие този факт от вас? Възможно ли е да е давал пари за издръжка на майка ѝ, например?

Корт издаде гърлен, дрезгав звук:

— Достатъчно, Тери.

Вдовицата бързо се окопити.

— Не, Кортланд, искам да знам — отвърна тя и избърса очите си.

— Детектив, Марк не е знаел, че има дъщеря. Иначе би ми казал.

— И защо мислите така, госпожо Леклер?

Колкото и да бе невероятно, жената се изчерви.

— Така и не можахме да имаме собствени — обясни тя с тих глас. — С Марк опитахме всичко, дори лечение на безплодие, но нищо не се получи. Забременявах, но не можех да ги износвам.

Това трябва да е било ужасно.

— Съжалявам.

— От толкова много абORTи получих увреждания и се наложи да се подложа на хистеректомия преди седем години. — Тя се поизправи на мястото си в явен опит да събере сили. — Знам, че това не ви интересува, но позволете да ви уверя, че със съпруга ми бихме били изключително щастливи, ако в живота ни се бе появила дъщеря.

— Майката на Сейбъл Душейн е била кейджун — деликатно добави Тери. — Бихте ли я приели, ако знаехте това?

Вместо да се засегне, Лора лекичко се усмихна.

— Знам какво имате предвид, детектив, но аз не съм сноб. Дори да беше лилава на точки, пак бихме я обичали — въздъхна тя. — Не

разбирам. Ако е дъщеря на Марк, защо не сме знаели? Дали майка ѝ я е крила от нас? Мога ли да поговоря с момичето?

— Още не разполагаме с всички факти, Лора. Госпожица Душейн е под охрана засега. — Корт прониза Тери с поглед. — Възможно е някой да е изнудвал Марк. Разкритията за нейното съществуване сериозно биха застрашили предизборната му кампания.

Лора поклати глава.

— Марк не би се тревожил за това. Ако тя или майка ѝ са имали нужда от пари, той би им дал. Би направил всичко, за да им помогне.

Тери повдигна вежди.

— Не би се притеснил, че това може да провали кампанията му?

— Не познавахте съпруга ми, детектив. Колко жалко, иначе щяхте да знаете колко удивително щедър човек беше.

Тери зададе още няколко въпроса, но Лора не можа да им даде много информация за онзи ден, освен за краткия им разговор на закуска.

Докато ги изпращаше до алеята, Лора докосна ръката на Корт.

— Горкото момиче — Изабел — мога ли да ѝ помогна по някакъв начин? Има ли къде да отседне?

Е, това вече е нещо, което не се вижда всеки ден, помисли си Тери. Вдовицата на неверен съпруг да предложи помощ на незаконната му дъщеря.

— Не, госпожо, но ви благодаря за предложението. — Корт я целуна по челото. — Ще поддържаме връзка и ще ви информирам. Сега се погрижете за себе си.

Тери очакваше Корт да я сдъвче още щом се качат в колата, но той не каза нищо.

— Сега накъде, инспекторе?

— Може да ме оставиш в управлението.

Нямаше да му позволи да ѝ затвори устата, само защото малко го бе изненадала. Не и без битка.

— Трябваше да видя как ще реагира. Знаеш сценария: тя се опитва да го издигне като губернатор, той ѝ казва за незаконното си дете, а тя може би малко полудява.

— Лора Леклер не е луда, нито ревнива, нито убийца. Тя е почтена жена и целият ѝ свят се е сгромолясал, а ти направо ѝ натика

лицето в калта. — Той я погледна с бесните си зелени очи. — Кой ти каза, че Сейбъл Душейн е дъщеря на Марк?

— Брат ти, беглецът от работа.

Мобилният му телефон иззвъня и той изруга под носа си, докато го отвори, за да се обади:

— Гембъл. — Известно време слушаше безмълвно. — Ще се погрижа за това. Благодаря. — После се обърна към Тери и попита: — Каза, че си разпитвала Кейн Гантри. Къде да го намеря?

— Защо?

— Докладът от лабораторията потвърждава две кръвни групи по чука за риба, който открихме на местопрестъплението — на Марк Леклер и на Сейбъл Душейн.

— На братовчедка ти изглежда не ѝ се тръгваше. — Джей Ди наблюдаваше през прозореца как лодката на Хилер прекосява езерото и се отправя към реката.

— Безпокои се за мен. — Сейбъл пое от ръцете му една от последните торби, които бе донесъл от кея. — А пък и не те харесва.

— Да, досетих се. — Той я последва до кухнята. — Дали защото останахме при баба й и дядо й миналата нощ?

— Не. — Тя отвори първия плик и погледна вътре. — Просто не те харесва по принцип.

— Ясно. — Забеляза напрежението в раменете ѝ и стиснатата ѝ уста и се зачуди какво ли се бе случило, докато го нямаше. — Днес е добър ден за вестниците. Изборите отидоха по дяволите, политиците се борят да намерят заместник на Марк. — Бе решил да не ѝ казва за заповедта за издирването ѝ. Само щеше да я разтревожи допълнително. — Но пък Марди Гра върви добре.

Тя се захвани да разтоварва продуктите и да ги подрежда.

— Ъ-хъ.

Той реши малко да я провокира.

— Публикуват ваши снимки — на теб и него — на първа страница. Не бях забелязвал прилика, докато не ги видях една до друга. Имаш неговите очи.

— И това е всичко — Тя сложи една салата в хладилника.

— Може би не. — Джей Ди никога не бе си представял, че Марк е от онези мъже, които крият тайни, но съществуването на Сейбъл доказваше обратното. А сега трябваше да открие какво криеше от него.

— Той беше кандидат за губернатор и милионер, а аз съм социален работник с двайсет и пет хиляди годишен доход, ако имам късмет. — Тя тресна вратата на хладилника. — Принадлежим на два съвсем различни свята.

— Не е точно така. — Изпълненият й с недоверие поглед, го накара да смени темата. — Какво прави, докато ме нямаше?

— Наблюдавах езерото и се молех да не отмъкнеш лодката на братовчедка ми. Хилер тършуваше наоколо. Според нея приятелката ти има супер вана. — Сгъна един празен плик и се захвани със следващия.

— Послушахме и радио. Очевидно твоето изчезване ме прави заподозряна. — Тя метна пакет ориз в шкафа. — Само в случай че се чудиш.

Значи знаеше — нищо чудно, че Хилер го бе изгледала като отрепка, а Сейбъл се държеше сякаш бе готова да му откъсне главата.

— Чух. Ще се погрижа за това.

— Не мога да повярвам! — Тя тресна кутия кафе на плата. — Аз не съм те молила да идваш след мен. Ти сам си реши да изчезнеш. Защо не вземеш да докладваш или каквото там правите в полицията, когато преследвате хора?

— Не мога. — Той се приближи и сложи ръка на рамото й. — Това нищо не означава. Успокой се.

— Как да стане това? — Тя спря да подрежда и се освободи от ръката му. — Твой живот не е разпилян на парчета, Джийн-Дел. А моят.

Не каза „отново“, но думата увисна помежду им. Имаше чувството, че тя свързва настоящата ситуация със случилото се в нощта на танците преди десет години, интересно защо ли? Какво общо би могло да има между тяхната раздяла и една заповед за издирване?

Още нещо в списъка от въпроси, които трябваше да изяснят, преди всичко това да приключи.

— Няма да те арестуват. Ще им кажа истината.

Тя се изсмя гласно, с горчивина.

— Кога ли истината е имала значение? — Не изчака отговор, а се промуши край него с думите: — Отивам да си взема един душ.

Продължаваше да бяга — от проблемите, от него. Всеки път бягаше от него. Обзето го гняв, но успя да се овладее.

— Партньорът ми е намерил чук за риба в склада. От онези, които използват в лагуната. — Той се облегна назад и я загледа как се закова на място на прага. — Сега го изследват. Изглежда това е оръжието на престъплението.

Тя бавно се обърна.

— Е, и?

Погледът му се спря върху стиснатите ѝ в юмруци ръце.

— Баща ти, Реми, не е ли ловец на стриди? Обзалагам се, че познава всички ловци в лагуната.

Лицето ѝ пребледня.

— Татко няма да се меси в това.

Вече го прави и ти знаеш нещо, което не искаш да ми кажеш.

— Откъде са тези белези по лицето му?

— Както вече ти казах, получил ги е в пожара, в който едва не сме загинали майка ми и аз като бебе. Той ни е спасил. — Тя скръсти ръце. — Накъде биеш?

— Явно много ви е обичал — теб и майка ти.

— Да, така е. Но Реми няма нищо общо с убийството на Марк. Ако има някой, той е... — тя замълкна и дълбоко въздъхна. — Би могло да бъде всеки.

— Искаш да кажем, че би могъл да е и Гантри. — Тя не отговори и той смени темата. — Реми е рискувал живота си, за да ви спаси. После се е оженил за майка ти и е отвел и двете ви оттук. — Той проследи контура на стиснатите ѝ челюсти до пулсиращата ямка низко на врата ѝ. — Каза ми, че бащата на Гантри е бил арестуван веднага след пожара. Това трябва да е било докато Реми се е възстановявал в болницата, нали така? — Тя кимна. — Тогава защо ви е отвел оттук? Бъд Гантри вече е бил в затвора.

— Някой му е платил да изгори къщата ни. Майка ми се страхуваше, че пак ще се опитат. — Гласът ѝ звучеше напрегнато. — Направила е това, за да ме предпази.

— Или може би Реми се е притеснявал от Марк.

Тя присви очи.

— Знам какво се опитваш да кажеш. Баща ми може да не е нищо повече от един прост рибар, но през живота си не е наранил никого.

— Тази сутрин тикна пушка в лицето ми.

Тя пристъпи към него:

— Това беше само да те сплаши и ти добре го знаеш!

— Сигурно му е било трудно, като е знаел, че майка ти е бременна от друг, но така и не му е признала от кого. И после, след смъртта ѝ, е разбрал, че баща ти може да го купи и продаде сто пъти.

— Радваше се за мен.

— Защото Марк можеше да ти даде всичко онова, което той не е могъл. Може би това е започнало да го човърка. Първо — съпругата му, после и дъщеря му...

Джей Ди не се и опита да се предпази, когато тя замахна и го удари, при това здраво.

— Да не си посмял да говориш така за баща ми! — прошепна тя през побелелите си устни. — Никога.

— Искаш ли да знаеш истината, сладурче? Понякога страшно боли от нея. — Той я хвана за китката, когато тя отново се опита да го удари и я дръпна в обятията си. — Няма да ти позволя да се жертваш, за да спасиш един убиец. Дори да е Реми. Разбра ли ме?

— Не знам кой уби Марк — просъска тя през зъби, докато се опитваше да се откопчи от ръцете му. — Но не беше Реми. Той влезе в огъня, за да спаси мен и майка ми. Не ме е оставил да изгоря тогава, не би го направил и сега.

Той я притисна с една ръка.

— Тогава кажи ми какво криеш от мен. Кажи ми за Били.

— Ще си загубиши времето, едва обяд е — негодуваше Тери. — Казвам ти, Гантри няма да е там.

Корт трябваше да остави Тери Винсент в града, но тя знаеше къде ще работи Гантри, а никак не му се луташе с часове из блатата, за да го търси.

— Все пак ще проверим.

— Явно ще проверим. — Тя въздъхна и зави по един тесен път към блатата.

— Кажи ми какво знаеш за Гантри.

— Това е най-подлият кучи син в щата. — Косият поглед, който ѝ хвърли, я накара да въздъхне. — Добре де, тогава само кандидат за

първото място. Ако някога не успееш да си изпълниш задълженията...

Той безмълвно преброи до десет.

— Дай факти.

— Гантри има много оборудване, поддържа около трийсет лодки, повечето с екипажи от двама-трима. — Като наблизиха доковете, тя си сложи слънчевите очила. — Занимава се главно с риболов и вози туристи из блатата. Единак е и не обича ченгета. — Тя се наведе напред. — О, по дяволите.

— По дяволите кое? — Виждаше само разнебитен стар „Шевролет“, паркиран отстрани край пътя. — Я да проверим този номер.

Не ѝ се искаше да му казва, но накрая процеди:

— Няма нужда. Това е колата, която обявиха за открадната от спешното отделение на „Мърси“ миналата нощ.

Което означаваше, че брат му и Изабел Душейн са били тук. Можеше и още да са. Когато паркираха, Корт преброи пет лодки и петнайсет мъже на дока. Слезе от колата. Един от мъжете — най-едрият — вече вървеше към тях.

— Това ли е Гантри?

— Той е. — Тери застана пред Корт и вдигна една ръка. — Спри се, Кейн. Това е официално посещение.

Гантри погледна над главата ѝ към Корт.

— Приличаш на един от Гембъл.

— Точно такъв съм.

— Имаш ли заповед? — Щом Тери поклати глава, Гантри показва зъби. — Тогава изчезвайте от имота ми.

Корт му се усмихна.

— Разбира се. Веднага щом ни кажеш къде са брат ми и Изабел Душейн.

— Да пукна, ако знам. — Здравенякът сведе поглед към Тери и лицето му се поразведри, после облегна ръка на рамото ѝ. — Пак ли ще правим това, Тереза? Мислех, че доста потанцувахме миналата вечер.

Без да се замисля, Корт пристъпи напред и избута ръката на Гантри от Тери.

— Долу ръцете от нея, дръж ги така, че да ги виждам, кейджун.

— Или какво? — Чифт черни очи го измериха. — Може да си достатъчно голям затова, Гембъл, но се съмнявам, че ти стиска.

Корт зае позиция.

— Пробвай.

— Уха. Момчета. Всички тия мъжки хормони във въздуха ще ме задавят. — Тери застана между двамата и опря ръка на гърдите на Корт. — Комисар, не сме дошли да се бием, а да зададем няколко въпроса. А ти... — обърна се тя към Кейн и го смушка с пръст в гърдите — ти ще се успокоиш и ще му отговориш.

— Гембъл не е тук. Нито Изабел. — Посочи с пръст към лодките си. — Питайте хората ми. Цяла сутрин ги търсим.

Корт скръсти ръце.

— Защо си правите труда?

— Ние сме почтени хора — отвърна Гантри със същия безизразен тон като на Корт.

— Почтени хора, които се гризат за своите.

— Брат ти, ченгето, и уличницата му не принадлежат към нас. — Той сви гневно устни. — Ще ги заведем в града, веднага щом ги открием.

— Преди или след като им смажете черепите?

Гантри се усмихна широко.

— Имаше нещо да ми кажеш, Гембъл. Давай.

— Кейн! — В гласа на Тери се долови предупреждение. —

Трябва да знаем дали ти липсва нещо.

Черните очи се завъртяха към нея.

— Например?

— Например оръжието на престъплението. — Корт тръгна към хелинга, но едрият мъж застана пред него. — Мога да се върна със заповед и с инспектор от „Лов и риболов“. Заповедта ще ми разреши обиск, но чиновникът ще ви затвори. Както щеше да направи и Марк.

— Направи го. Всичко тук е законно, а адвокатът ми обича да се занимава в съда със задници като теб. — Гантри се обърна към Тери.

— Какви ги дрънка за оръжие на престъплението?

— Някой е убил Марк Леклер с чук за риба.

Гантри застина, после се вгledа в Тери сякаш видя отровна змия.

— Ти май наистина не си губиш времето, а, chere?

За изненада на Корт, брюнетката се изчерви.

— Не е каквото си мислиш, Кейн.

— Не мисля, а знам. Семейна черта. — Той погледна Корт. — Значи успя да я придумаш да го подхвърли, или беше твоя идея?

Корт знаеше, че бащата на Тери е бил полицай, но бил уличен, че е подхвърлил доказателство на местопрестъплението, и го принудили да се пенсионира. Това обаче беше достояние на малко хора и преди да разбие мутрата на кейджуна, щеше да разбере откъде Гантри го знае.

— Тери?

— Бащата на Кейн е брат на майка ми. — Тя потърка с ръка врата си. — Колкото й да ми е неприятно да го призная, ние сме първи братовчеди.

Смразяващ гняв се надигна у Корт.

— Значи затова се опитваше да се отървеш от случая.

Тя кимна.

— Веднага щом чух, че става въпрос за Марк Леклер. Ако Кейн не е подпалил пожара и не го е убил, тогава сигурно друг член на семейството ми го е направил.

Гантри я сграбчи за ръката и грубо я разтърси.

— Не сочи с пръст семейството си, момиче.

— Гантри! — Гореща вълна се надигна в него. — Казах ти да не я докосваш.

Едрият мъж пусна ръката на Тери и я щипна под брадичката:

— Защо не му каза, че си кейджун, *chere*? Така можеше по-бързо да му скочиш в гащите. — Той мръснишки се усмихна на Корт. — Няма значение дали ще изгасиш лампите, да знаеш. Да му се не види — едно момиче от кейджуните може наистина да те научи какво да правиш с оная си работа.

За пръв път в живота, бутоњът за цивилизирано поведение в пивата на Корт изключи. Той се втурна напред, а и Гантри не закъсня. Двамата се стовариха на земята, вкопчени един в друг.

— Корт! — Тери взе да обикаля около тях. — По дяволите, Кейн, престани!

Тежкият юмрук на Гантри се заби в челюстта му, точно когато Корт му изкара въздуха с един удар в диафрагмата. Избути кейджуна, и го срипа с коляно, когато и Гантри поsegна. Двамата мъже се дебнаха известно време в очакване на добра възможност. Три изстрела ги накараха да замръзнат.

— Сега, когато вече ме чувате — започна Тери с насочено към тях оръжие, — искам малко съдействие. Кейн Гантри, арестувам те за нападение и за всичко останало, което ще измисля на път към управлението. Инспектор Гембъл — тя метна чифт белезници към Корт, — окажи ми честта, ако обичаш. — Обърна се към прииждащата стена от хората на Кейн и смени целта си. — Джон, ти отговаряш. Колко от момчетата ти искаш да отидат в спешното отделение днес?

— Безсърдечна кучка — изруга Кейн, докато Корт му слагаше белезниците.

— Семейна черта — жизнерадостно се съгласи Тери. — Джон, бил си в бащиния ми дом — виждал си наградите ми за стрелба върху полицата в дневната. Да не добавям и други.

— Ще се обадя на адвоката ти, Кейн. — Бригадирът вдигна ръка и хората спряха на място. — Пуснете ги да минат.

Корт поведе Гантри към колата и го натика на задната седалка, преди да седне зад волана. Тери се настани до него, като държеше под око навъснените лица на рибарите.

— Правиш голяма грешка, chere, — каза Гантри. — Той ми налетя, беше самозащита.

— Беше, каквото казах. — Тя го погледна в огледалото. — Няма ли вече да мълкнеш, братовчеде.

Гантри потъна в мълчание, а Тери се зае да звъни на някого по мобилния.

Корт реши да не се обажда по пътя до града. Придружи здравеняка в полицейското управление и го предаде на сержанта на регистратурата. Тери го повика, но той не се спря нито за миг.

Върна се след около половин час и я намери да пише доклада за ареста, а Гантри да седи с белезници на стол до бюрото.

— Тери.

— Кажи. — Тя дръпна доклада от пишещата машина и се зарови в чекмеджето, докато не измъкна една папка. — Тъкмо приключих. Искаш ли да взема и показанията му. Ще станат шедловър от класа.

— Тери. — Корт изчака да го погледне в очите. — Детектив Гарсия поема оттук.

— Какви ги говориш? — Погледна от него към нещастния Гарсия и обратно. — Това си е мой случай.

— Отстраних те от случая. — Той кимна към Гарсия, който хвана Гантри за ръката и го вдигна на крака. — Оставаш горе дежурна до следващо нареждане.

Обърна гръб на замръзналата й физиономия и излезе. Единственият звук, който дочу бе гърления, мек смях на Кейн Гантри.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сейбъл си помисли, че ако в този момент имаше в ръцете си рибарски чук, със сигурност би цапардосала Джей Ди.

— Нищо не крия.

— Сигурна ли си? Тогава какво си шушукахте с Колет сутринта? Спорехте с Реми за Кейн, най-добрая му приятел, и за майка ти?

Не можеше да му признае какво ѝ бе казал Марк в нощта преди убийството, нещо, която я бе притеснило, защото щеше да я помисли за луда. Като Реми.

— Говорихме за нещо съвсем друго.

— Какво? — Тя не му отговори. — Тогава обясни ми, защо става така между нас? — Той сложи главата ѝ на рамото си и взе да гали косата ѝ, докато тя не се отпусна в прегръдката му. — Не мога да ти позволя да ме изолираш отново, Сейбъл. Последният път едва оживях.

— И за мен не беше много лесно... — Гърлото я стегна, очите ѝ се наляха със сълзи и тя бързо запремигва, за да ги скрие.

— Тогава говори с мен, мила. Моля те.

С гнева му се справяше, но нежността му я докарваше до лудост. Трябваше да сложи край на всичко това, да го накара да проумее.

— Джийн-Дел, каквото и да е имало между нас, остана в миналото. Вече сме други хора, по-възрастни и, надявам се, по-мъдри. Не си ми безразличен и съм ти благодарна, че ми помогаш, но не искам отново да се забъркваме в някакви отношения.

Той наклони главата ѝ към лицето си.

— Късно е да бягаш от това.

Сейбъл си наложи да не отвръща на устните му, допрени до нейните. Ако го направеше, щеше да разбере, че го лъже, щеше да усети, че може да я има, както на него му се иска. Жива да я бяха одрали, нямаше да е толкова болезнено, но слабостта ѝ щеше само да я унищожи. Също като него, тя не би могла да го преживее отново.

Не искам това. Не искам него.

Колко по-лесно би било, ако беше гневен и груб, вместо да я води на това тихо, топло местенце далеч от света. Целувката му ставаше все по-дълбока и страстна, ръцете му галеха кожата ѝ и главата ѝ се замая.

Отдели устни и зарови лице в косата ѝ.

— Помниш ли първия път, когато те целунах?

Можеше ли да го забрави? Внезапно се изсипа дъжд и двамата се скриха под един навес точно пред спалните помещения, за да си пожелаят лека нощ.

Той се усмихна и каза: *Просто малко вода...* дръпна я под дъжд, прегърна я и я завъртя във въздуха. Тя взе да писка и да се смее. За секунди станаха мокри до кости и тогава той внезапно спря. Спусна я леко надолу, но краката ѝ така и не стъпиха на земята. С удивление оглеждаше лицето ѝ и мокрите ѝ устни. *Боже, как сияеш. Сякаш нещо те осветява отвътре.*

В този миг потъна в сините му очи. *Заради теб, Джийн-Дел.*

Сега я гледаше по същия начин.

— До онази вечер не бях виждал по-красиво същество от теб. — Наведе се и заглуши последните думи с целувка. — И на следващата и на по-следващата, и всяка друга, в която те държах в прегръдките си.

Това беше истински ад — искаше го, страхуваше се от него, а не можеше да избяга. Старата болка се сля с нова, зарови пръсти в гъстата му черна коса, когато тялото му се притисна към нейното.

— Целуни ме пак.

И той го направи. Трескавите му ръце, устните му разпалваха страстта ѝ, изгаряха я, разтопяваха я. Когато отдели устните си от нейните, тя неволно изстена, обезумяла от копнеж.

— Искаш ли ме? — прошепна той в ухото ѝ, докато ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ.

Сигурно се нуждаеше от окуражаване.

— Да — прошепна тя и обърна лице към него, търсейки устните му. Докосваше я с език и зъби и тя неволно нададе страшен стон. Усети усмивката му.

— Имаш ли ми доверие?

Това малко я засегна. Нима не виждаше колко много му се довери? Но щом имаше нужда да го чуе от нея, щеше да му го каже:

— Да. Моля те, Джийн-Дел...

— Всичко е наред, скъпа. Знам колко страдаш. И с мен е така. — Той тръгна заднешком към кухнята и я повлече със себе си. — Сега ще те накарам да се чувстваш по-добре.

Краката й омекнаха и тя се вкопчи в него.

— Сега ли?

— Веднага — облегна я на рамката на вратата към спалнята и я целуна. — Сейбъл!

— Ммм?... — Тя отново потърси устните му. Ако продължеше, щеше да я накара да разкъса дрехите си и да му се нахвърли още тук, на пода.

Той се прехвърли от другата страна на шията й и тогава попита:

— Нали ще ми разкажеш за Били?

Този нежно прошепнат въпрос я потресе, сякаш я заля с кофа лигава блатна леща. Тя замръзна. Нима всичко това бе, за да постигне целите си.

Ние браним своите, бе казала Хилер, *Te също*.

Прииска й се да го удари, но не го направи, защото се страхуваше, че ако започне, няма да спре. Сега трябваше да бъде поумна, много по-умна от Джийн-Дел.

Той забеляза погледа й и веднага съжалъл:

— Не трябваше да те притискам. Съжалявам.

Всъщност бе постъпил много добре. За малко да я подлуди така, че да му каже каквото поиска. Ако сега му разкаже какво й бе казал Марк, което имаше смисъл само за нея, щеше да го принуди да направи труден избор.

И не би изbral мен.

Тя внимателно се освободи от обятията му.

— Все пак трябва да взема един душ. — Един продължителен, студен душ. Погледна го по-мило. — Всичко ще е наред, Джийн-Дел.

— Аз пък ще проведа няколко разговора. Трябва да разбера нещо повече за заповедта за задържане. — Той въздъхна и опря чело в нейното. — Не се бави.

Няма. Само до края на живота си.

— Добре. — Целуна го по една от черните му вежди и се измъкна от ръцете му. — Защо не сипеш да пийнем по нещо ободрително? Ще имаме нужда.

Сейбъл направо чу как сърцето ѝ се разтуптя, когато той се разсмя и се запъти към кухнята. Влезе в банята и заключи вратата, после огледа прозорчето. Беше малко, с обикновено отваряне, но достатъчно широко да се промуши през него. Вдигна комарната мрежа и се надигна на мускули, за да се прехвърли през рамката. Огледа се в двете посоки и скочи на земята. Трябаше да се движи далеч от предната фасада и от езерото. Дочуваше шума от шосето недалеч. Тръгна по него и се озова на банкета на пътя към Ню Орлиънс.

Преди да реши накъде да поеме, един червен кабриолет с две усмихнати момичета от колежа, отби и спря на няколко метра от нея.

— Хей, сладурче! — махна ѝ едното. — Да те повозим?

Не можеше да се върне в лагуната, не и когато Гантри и хората му я издирваха. Джийн-Дел нямаше да я потърси в града. Тя им се усмихна и тръгна към колата.

— Страхотно, благодаря.

Джей Ди изсипа счукания лед в каната с лимонада и се опита да откъсне мислите си от голото тяло на Сейбъл под душа. С още малко търпение щеше да изкопчи от нея повече за Кейн и Били и тогава можеше да я отведе в леглото за нощта.

За нощта, как не. Няма да станем цяла седмица нито за храна, нито за вода.

Джей Ди не се притесняваше от упорството на Сейбъл да защитава Реми — просто е лоялна към человека, който я е отгледал, — но имаше прекалено много съвпадения. Ако успееше да открие доказателство, че пожарът в склада и онзи, който едва не е убил Реми, са свързани по някакъв начин...

Корт трябва да знае нещо. Неговите колеги събират доказателства и данни за палежите от години и ги съхраняват в база данни за справки при подобни случаи. Тери му подсказа, че брат му е киснат и Джей Ди реши да не го беспокои лично.

Импулсивно набра номера на заведението на Луи.

Баща му вдигна телефона и изръмжа:

— Какво има?

— Понякога си много учтив — отвърна Джей Ди. — А ти как си?

— Не съм на себе си от притеснение за теб и за малко да се разведа с вироглавата ти майка. Конякът в целия Ню Орлиънс няма да

може да ми оправи настроението — тежко въздъхна Луис. — Искаш ли вече да се прибереш, момче?

— Още не мога. Татко, трябва ми помощта ти. — Той обясни на Луис положението и го помоли да предаде на Корт да потърси в архива предишни случаи на палежи. — Кажи му да сравни доказателствата с тези от пожара в склада. Искам да знам дали има някаква прилика между двата случая.

— Брат ти е тръгнал да те издирва, но ще видя какво мога да направя. — Гласът на баща му прозвуча някак уморено. — Джей Ди, пази се и се грижи за момичето, разбра ли ме?

— Ще го направя, татко. Доскоро. — Джей Ди изключи телефона и смирищи вежди. От опит знаеше, че душът в банята на Тери шуми силно и осъзна, че не го чува. Тогава се сети за прозорчето и излетя от кухнята.

Не би го направила.

Не си направи труда да почука, а направо удари едно рамо на заключената врата. Банята бе празна, а прозорецът — отворен. Изруга и се преметна през прозореца. Скочи долу и се огледа във всички посоки. Дочу шумолене от бягащи крака по нападалите борови иглички и се втурна към бараката отстрани, където Тери държеше мотора си.

Намери резервния ключ и подкара бясно между дърветата. Стигна до шосето точно когато червеният кабриолет с двете момичета и Сейбъл потегляше. Запомни номера на колата и се забави само колкото да си сложи черната каска на Тери и да пусне затъмнения визор, за да скрие лицето си, после последва кабриолета към града.

Когато Лора предаде какво ѝ бе разказала Тери Винсент, Елизабет забрави за желязното правило на майка си за сдържаността на дамите.

— Явно госпожица Душейн този път е надминала себе си.

— Ще прибера това, Лора — каза Морая и взе таблата с чашите.

— Не знам. Беше ясно, че Марк е имал друга преди двамата да...

— Беше на ръба на припадъка. — Елайза, не знам какво да мисля, нито какво да правя. Ако действително е дъщеря на Марк, той би искал да ѝ помогна...

— Не разбираш ли какво става, Лора? Тъкмо заради това тя си съчинила цялата история — за да спечели съчувство тои.

Елизабет посочи към портрета на Марк над камината:

— Познавам Марк, откакто се оженихте, и знам, че винаги ти е бил верен. Ако тази история е истина, значи Марк ѝ е направил дете един месец преди сватбата. Мислиш ли, че би имал друга връзка, докато сте били сгодени?

Лора пребледня.

— Не бяхме сгодени много дълго, но не, не ми се вярва.

Доволна, че е уредила въпроса, Елизабет се усмихна.

— Обадих се на всичките си приятели и обсъдихме какво може да се направи. Най-важното е да се държим един за друг. Джейкъб вече е определил час за пресконференция днес, на която да разобличи твърденията на момичето. Мисля, че ти трябва да направиш същото в интервю за „Дейли Нюз“.

— Не мисля, че това е добра идея — обади се Морая, която дочу разговора на вратата. Влезе бавно и седна до Лора. — Познавам Изабел от училище, Лора. Не беше толкова лоша, колкото я описваха. Наистина беше мило момиче.

Елизабет я прониза с поглед.

— Тя успя да заблуди много хора, Морая.

— Мисля, че трябва да остана за малко сама. — Лора стана от мястото си. — Благодаря ви за грижите, но вече трябва да се върнете при семействата си.

Морая наведе глава.

— Има още нещо, което трябва да знаеш, Лора. Изабел Душейн има много тъмни очи — с цвят на черно кафе — въздъхна тя. — Също като тези на Марк.

Сейбъл изпита облекчение, когато я свалиха във Френския квартал. Двете студентки бяха настояли да сподели топлата им бира, после спираха няколко пъти, за да си купуват сувенири и да обядват, като повече от час преживяха пържени картофи и спориха кой е поготин — Илайджа Уд или Джъстин Тимбърлейк.

— Джъстин има страхотен глас, но пък какви очи има Илайджа.

— Бритни никога не е имала връзка с Илайджа.

— Защото Илайджа мисли, че Бритни е пачавра.

— Същото е и с Джъстин.

Пристигнаха за три часа, вместо за един. Като наблизиха града, момичетата се опитаха да я уговорят да отиде с тях в хотела им, за да гледат състезанията, организирани от местна радиостанция.

— Много са ти готини — каза едната, като току потупваше гърдите на Сейбъл, сякаш бяха малки кученца. — А пък и плащат по триста долара, само ако си ги покажеш, за да те снимат момчетата. Колко му е. — Тъкмо когато край тях минаваше една кола, пълна със студенти, тя застана на колене на седалката и си вдигна тениската, за да разклати гърди срещу опулените момчета. — Видя ли?

Сейбъл само се разсмя.

— Благодаря, но ме чакат другаде.

— Губиш, сладурче. — Момичето ѝ подаде един пропуск. — Слушай, ако все пак ти се прииска да изкараш малко кинти, вземи това и иди на парада на Канал Стрийт. Ще заемеш моето място. Трябваше да съм на една от платформите довечера, ама така съм се натряскала, че ще взема да падна.

Сейбъл се добра до града, но всъщност нямаше къде да иде. Улиците бяха задръстени от тълпи танцуващи, маскирани туристи, които разнасяха бири в пластмасови чаши, но тя все се чувстваше на тръни и поглеждаше през рамо. Успя да се промъкне между наредените един до друг барове към един по-малко оживен район, за да открие, че главните улици вече са затворени заради парада за Марди Гра.

Извади пропуска, който ѝ даде момичето и едва не се изсмя. Направо съм за платформата. Така всички да видят по националната телевизия как свидетелката на убийство хвърля лакомства на нищо неподозиращите туристи. Закачи го на ревера си. Все пак ще свърши работа, ако някой ме спре.

Обикаля край огражденията почти час, за да търси уличен телефон, но навсякъде имаше опашки, а тя не искаше да чака. Не можеше да се отърве от чувството, че всички я гледат, а когато забеляза двама полицаи да вървят към нея, рязко се обърна назад. Трима студенти със светнали очи, омотани в нанизи лъскави мъниста почти се сблъскаха с нея и в този миг някой я сграбчи за ръката и я повлече къмprotoара.

Сърцето ѝ слезе в петите. Замръзна на място. Вдигна поглед и се озова пред строго, потно лице.

— Хей. — Мъжът носеше черно сако с бял надпис отпред „Екипът на Орфей“ и „Уредници на парада“. Грабна пропуска от омекналите ѝ пръсти и с насмешка ѝ каза: — Сбъркала си мястото и си закъсняла с един час. Защо си с червена коса?

— Извинявам се — опита се да измисли извинение тя. — Трафикът е пълна лудница. А и ми писна да съм блондинка.

— Добър избор, така си по-добре. Ела, и аз отивам там. Ще те хвърля — хвана я за ръката и я поведе към една паркирана кола наблизо. — Нали не си пила?

— Ъ-ъ, не, господине.

— Хубаво. Половината от участниците вече са се издрънкали до козирката и едва се държат на крака. — Отвори ѝ вратата.

Служителят я заведе до мястото, където подготвяха участниците. Гигантски украсени платформи чакаха, подредени в редица, гиналото на парада. Наоколо се мотаеха стотици участници в лъскави костюми, които си помагаха един друг да надянат огромни маски на главите си, закрепваха пера по себе си и даваха последни указания на техниците, които изграждаха платформите.

— Отивай да се обличаш — подканни я служителят и побутна Сейбъл към една огромна раирана палатка зад колата.

Докато не намери начин да се свърже с Хилер или Реми, щеше да ѝ трябва прикритие. В мига, в който отметна входната завеса, две жени я сграбчиха от двете страни.

— Шеста мярка ли си? — попита едната, докато измерваше гръдената ѝ обиколка.

— Седма. — Тя примижа, когато някой дръпна ластика, с който бе вързала косата си на опашка. — Хей!

— Височината е добре — каза втората. Обърна се към Сейбъл: — Досега носила ли си кринолин?

След около час Сейбъл напусна шивашкото ателие неузнаваема. Двете жени я бяха напъхали в съвършено копие на зелената рокля на Скарлет О'Хара от филма „Отнесени от вихъра“ — изумруденозелена кадифена рокля с висока яка и сатинирана пола. Червената ѝ коса бе скрита под перука от бухнали кестеняви къдици и питка, обточена с черни пера и златисти пискюли.

— Прекалено са хлабави — каза една от жените и пристегна златистите ширити около талията ѝ, същите като шнурковете за завеси, които Скарлет бе носила. — Ето така. Дори Ред Бътлър щеше да се впечатли.

Другата я допълни:

— И помни — каквото и да става, не сядай, защото кринолина ще ти се залепи на носа и цял Ню Орлиънс ще ти види гашите!

Отпред някой викаше силно Скарлет.

— Тръгвай с Гари. — Жената ѝ посочи някакъв мъж на входа на палатката. — Той ще ти помогне да се качиш на платформата.

Техникът я огледа, преди да ѝ връчи сноп гердани с цветни мъниста.

— Правила ли си го преди?

Сейбъл поклати глава и преметна стегнатите нанизи на едната си ръка.

— Тогава запомни три неща: махаш, усмихваш се и мяташ мънистата. Четвърто — гледай много да не мърдаш. — Отведе я до една огромна платформа, на която вече се бяха качили другите участници, разположени около малък модел на стара, плантаторска къща.

— Каква е темата?

— Великите южняшки филми — ти си от „Отнесени от вихъра“. Ходи ли до тоалетна? Парадът ще започне след около час и ще си горе до девет-десет вечерта.

Тя кимна и го последва до подвижната стълба, опряна на платформата, на която бяха монтирани два метални парапета, високи до кръста. Зад тях се спускаше завеса от черен сатен в полукръг, а отпред имаше два фара.

Не е чак толкова високо. Ще мога, да скоча веднага щом потеглим. Щеше да смъкне кринолина и да се смеси с тълпата.

Гари ѝ помогна да се покатери, мина зад нея и взе да бърника нещо.

— Кажи ми, ако е прекалено стегнато. — Омота прозрачна лента около талията ѝ. — Ако нещо се случи, просто повикай някой от участниците по улицата. Ще ти помогнат и ще прогонват всеки, който се опита да те отмъкне.

— Така ли правят? — Тя преглътна.

— Постоянно, сладурче, постоянно. Винаги можеш да им теглиш шут в чатала, за да е ясно посланието. — Гари довърши работата си, потупа я по рамото, преди да скочи долу. — Просто се отпусни и се забавлявай.

Тя опира лентата, за да разбере как се отвързва.

— А-а, как да се освободя от това нещо?

— Не можеш да се освободиш — ухили ѝ се той. — Аз ще те отвържа, когато платформата се върне обратно тук.

Тери успя да убеди шефа си да я остави за пет минути с братовчед ѝ, макар че и тя не знаеше защо си прави труда. За един ден Кейн бе навредил на кариерата ѝ повече, отколкото осемте години лоша репутация на баща ѝ.

Не забравяй как те отсвири Корт, нашепваше ѝ едно гласче.

Да, беше задължена и на Корт, но първо трябваше да се оправи със семейството си.

Кейн се бе разположил в стаята за разпити и спокойно отпиваше вода. Първото нещо, което направи Тери, след като заключи вратата след себе си, бе да избие чашата от закопчаните му с белезници ръце.

— Какво си се разположил? Забавляващ ли се, братовчеде?

— Супер е. — Той облегна ръце на масата и я погледна с нагла усмивчица. — Комисар Гарсия ще накара гаджето ти да оттегли обвиненията за убийство, за да не съдя целия град. Но си помислих, че тогава ще висиш само на бюрото, *chere*.

— Тъп селяндур. Гарсия ти го каза, само за да даде повече време на Областния управител да претърси дома и бараките ти.

Той повдигна рамене.

— Капитанът ми даде пет минути, за да ти влея малко разум. — Тя издърпа един стол и седна. — Спри с игричките, Кейн. Знам, че не си убил Марк Леклер, но знаеш кой е запалил пожара. Сигурна съм, че е така.

Той се изсмя и бавно поклати глава.

Тери го изчака.

— Обадих се на съпругата на Били Тибидо. Тя не пожела да говори с мен, затова се обадих на управителя на къмпинга за каравани

и получих номера на най-добрата ѝ приятелка, която живее до тях. Лайла ми каза много неща.

Насмешката се изпари от лицето на Кейн.

— Били не е направил нищо.

— Лайла е видяла Били да напуска дома си сутринта преди изгрев в деня на пожара. Забелязала е, че товари стъклени бутилки и туба с бензин в каросерията на камиона си. Каза, че го видяла по-късно същия ден да се връща за пушката си. Каза също, че си го уволнил. — Тери се наведе напред. — Досега не си споменал подобно нещо, нито защо ръката ти е цялата в рани. Изчака секунда-две и добави: — Сега можеш да останеш тук, колкото ти се иска.

— Винаги си имала богато въображение, Тереза. Трябва да пишеш книги.

— Работя с реалността, брат'чед. А за теб тя стои ето така: Областният прокурор ще те задържи по сегашните обвинения за двайсет и четири часа, докато Гарсия и пожарната установят каква точно е ролята ти в този случай. Разполагат с мотив. Ще поговорят с твоите хора, с приятелите ти и враговете ти, ще ти конфискуват камиона и ще прекарат всичко през иглени уши. Ще показват снимката ти из района около склада, ще говорят с хора, които са били там сутринта. Подозирам, че ще намерят достатъчно доказателства и свидетели, за да повдигнат обвинение. Ако си бил около склада, когато е горял, ще те обвинят като съучастник в убийство.

— Пука ми.

— Били е ходил в района на склада, нали? След това и ти си отишъл. Опита ли да го спреш? Затова ли нарани ръката си? — Той дори не мигна и тя въздъхна. Сега разбра как се е чувствал Джей Ди, като се опитвал да измъкне отговори от Сейбъл Душейн. — Кейн, няма да позволя да отидеш в затвора, защото Били Тибидо е убил човек и е подпалил склада, преди да успееш да го спреш. Но ако си му помогнал, дори с нещо съвсем незначително, лично ще ти ударя ключа и ще го хвърля в езерото Пончартрейн.

— Горката ми братовчедка. Бъркал съм за теб. — Всичкият гняв бе изчезнал от погледа му и за момент сянка на тъга премина през лицето му. — Връщай се на работа, Тереза. Нищо повече не можеш да направиш за мен.

Гарсия влезе с доволно изражение, което не убягна на Тери.

— Изтекоха ти петте минути, Тер — каза той. — Станете, господин Гантри.

Тя се изправи.

— Хърб, моля те. Остави ме още няколко минутки с него.

— Не мога. — Той измъкна ключовете си и разкопча белезниците. — Господин Гантри явно има добри приятели. — Обърна се към Кейн: — Свободен сте.

— Един момент. Областният прокурор знае ли за това? — изуми се Тери.

— Областният прокурор го освобождава. Всички обвинения са оттеглени. — На път към вратата Гарсия пусна ключовете в джоба си. — Приятен ден.

Били чакаше в караваната си и допиваше уискито си. *Напуснала ме е.*

Когато се събуди в камиона си, откри, че пушката и патроните ги няма. Отиде до караваната и разбра, че Сесилия си е събрала дрехите и е изчезнала. Отиде у Лайла, отвори вратата с шут, но и тя бе заминала.

Напуснала ме е. Проклетата му, крадлива жена, го бе напуснала. *Заради една развратна стриптийзорка.*

Този път Сесилия бе допуснала трагична грешка. Били щеше да я открие. Кейн щеше да прояви разбиране — можеше дори да му помогне в търсенето. Кейн вярваше в светостта на брака.

Дали е имала нещо с Лайла през всичкото това време? Дали се е промъквала зад гърба му? Нямаше да ѝ се размине. Казват, че веднъж една жена наруши ли Божия закон, като се заиграе с друга жена, пропаднала е завинаги.

Напуснала ме е.

Били нямаше да я докосне повече. Само щеше да направи, каквото трябва, каквото всеки уважаващ себе си мъж би направил. Щом си получеше парите — а това щеше да стане всеки момент, — щеше да докопа двете кучки и да ги прати да горят в ада.

Телефонът иззвъня и той замалко да го изскубне от стената, когато вдигна слушалката.

— Сесилия? Гледай да си довлечеш тук задника моментално...

Не беше жена му.

— Господин Тибидо, Сейбъл Душейн е още жива.

Парадът тръгна бавно, но величествено. Сред писъците и подсвиркванията, които се понесоха из претъпканите улици, Сейбъл дочу красив мъжки глас да пее известна песен на Синатра. Нейната платформа беше в края на процесията, затова тя отново се опита да се освободи от лентата, с която я бяха вързали.

Не напипваше нищо, което да може да дръпне, за да се развърже:
Какво направи тоя, да не ме е зашил?

Накрая и платформата „Отнесени от вихъра“ тръгна по улиците. Сейбъл погледна надолу и видя ескортът от другите участници да заема позиция около бутафорната плантация. Бяха облечени като войници на Конфедерацията и на Съюзниците и маршируваха в стройни редици, като въртяха пушките си.

— Хей, Скарлет! — изкреша някакъв мъж от тълпата. — Насам!
— носеше маска на плачещ клоун. — Метни ми нещичко!

Тя взе наниз мъниста от ръката си и го хвърли към него. В мига, в който го хвана, десетки други гласове взеха да я викат и гора от ръце се протегна над огражденията.

— Хвърли ми един!
— Тук, сладурче, тук съм!
— Насам, красавице!

За няколко минути тя се концентрира, усмихваше се и хвърляше мъниста към тълпата. После нещо бълсна ръката ѝ и тя изпусна няколко гердана. Лентата не ѝ позволи да се наведе и да ги вземе. Точно тогава две ръце я сграбчиха за хълбоците.

— Не мърдай.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Само като чу гласа му, Сейбъл направи тъкмо обратното. Или поне се опита. Лентата я държеше здраво привързана към металното ограждение.

— Джийн-Дел. Как ме позна?

— Проследих те от хижата дотук. — Той се наведе и допря устни до ухoto ѝ. — Вече ти казах, че приключи с преследването ти, Изабел.

Гневът я завладя с нова сила.

— Нямам нужда от помощта ти. Благодарение на нея се сдобих със заповед за издирване.

— Трябват ти нови реплики, сладурче. Както казваше Рет на Скарлет във филма: „Трябва да бъдеш целувана и то често.“ Той леко стисна със зъби ухoto ѝ така, че да я заболи, после целуна мястото и продължи: — „И то от някой, който знае как се прави това.“

Пред нея хора с маски и костюми пищяха и махаха, искаха да им хвърли нещо.

— Хайде — подкани я Джей Ди с леко дрезгав глас. — Поне на тях дай, каквото искат.

Усети, че се притисна по-плътно към нея и с трепереща ръка хвърли няколко наниза шарени мъниста. Тя погледна през рамо и се смая като видя, че и той е маскиран — с маска на пират в черно и златисто. С нея и с черната си тениска и панталони беше почти невидим на фона на черната сатенена завеса.

— Какво правиш тук?

— Колко непостоянни са жените. — Дъхът му докосна врата ѝ.

— Защо избяга от мен този път? Реши, че няма да успееш? Няма да можеш да ме използваш докрай?

— Никога не съм те използвала. — Тя се опита да се отдалечи от него, но лентата я спря. — Мога да се погрижа за себе си. Нищо не искам от теб.

— Грешка. — Ръцете му се провряха между гънките на полата и опипаха бедрата ѝ през плата. — Точно като нея си, да знаеш.

„Приличаш на крадец, който ни най-малко не се разкайва за престъплението си, но ужасно, ужасно съжалява, че отива в затвора.“

— Аз не съм Скарлет О’Хара и не отивам в затвора. Не съм направила нищо нередно. — Ако успееше да го ядоса достатъчно, може би щеше да я остави намира. — За разлика от теб. Защо не си идеш у дома, преди мама да е открила, че пак си играеш с боклука от блатата?

— Да си играя? — Той се изсмя гърлено. — Скъпа, аз не си играя.

Тя си спомни как бе докосвал гърба й в хижата, как я бе използвал, измъчвал, само за да научи, каквото иска.

— Ако ти се искаекс, можеш да си хванеш някоя от улицата — продължи тя с леден глас и хвърли още един гердан.

— Защо да го правя, като имам в ръцете си, каквото ми трябва? — Той сграбчи обръчите на кринолина й отзад, повдигна ги, докато тя не усети хладния нощен въздух по козата на краката си. — Искаш го точно колкото мен. Затова ли избяга? Защото се страхуваш от това?

— Не. — Тя избута ръката му и застини, когато я хвана за хълбоците и притисна задните й части към разкопчаната предница на панталона си. Цялата й кръв се събра на две места — на лицето и между бедрата й. — Не го прави, Джийн-Дел.

— Ако стоиш мирно и хвърляш мънистата си — измърмори той в ухото й, докато пъхаше ръка в бикините й, — никой няма да забележи.

— Не можеш... — Сейбъл диво се огледа, но хората по улицата наблюдаваха публиката, а останалите на платформата бяха прекалено заети да се веселят и да мяят мъниста, за да се занимават с нея. Тогава усети, че той съдра страничния шеф на бикините й. — Моля те. Съжалявам. Ще направя, каквото искаш.

— Същинско дете си — отвърна й той отново с цитат на Кларк Гембъл. — Мислиш си, че като кажеш „Съжалявам“, можеш да промениш миналото...

— Щом свърша, ще дойда с теб.

— Ще свършиш още тук и още сега. — Той пусна скъсаните й бикини и те се свлякоха около десния й крак. — И ще те накарам да стенеш в ръцете ми.

Тя не можеше да се освободи — дори не можеше да се обърне. Стотици хора ги гледаха. Беше толкова перверзно, толкова безумно и въпреки това никога досега не се бе чувствала така ужасена и така възбудена.

— Това е. — Пръстите му се плъзнаха още по-навътре в меките гънки на тялото ѝ. — Вече си влажна, миличка. Колкото аз съм твърд. — Той дръпна дясната ѝ ръка назад и опря длантата ѝ на отворения цип на джинсите. Пръстите ѝ почувстваха ерекцията му и тя инстинктивно ги сви около издутината.

Двама тийнейджъри я гледаха удивени. Едно момиче изкрещя:

— Хвърлете на мен, госпожо!

Тя метна целия сноп гердани със свободната си ръка и децата се разпищяха от радост.

— Колко щедро. — Джей Ди се притисна към ръката ѝ и разтвори краката ѝ с коляно. — Какво ще правиш до края на парада? Освен че ще язиш мен?

Сейбъл не можеше да повярва, че той ще направи това, дори след като дръпна полата ѝ, за да прикрие какво прави под нея. И тогава почувства между бедрата си твърдия му, сатенено гладък пенис, който се плъзна напред, докато опря във вече влажното овално отверстие, болезнено пулсиращо в очакване да го поеме.

— Джей Ди! — Светлини, цветове и звуци се завъртяха пред очите ѝ и я замаяха. — Не мога да направя това.

— Можеш. — Той не се опита да проникне в нея, а само нежно я докосна, потърка се в твърдото възелче на клитора ѝ и се отдръпна назад. Когато тя се опита да се намести, за да го поеме, ръцете му задържаха хълбоците ѝ така, че да не може да помръдне.

Не искаше да прави любов с нея, а да я накаже, да я измъчва — и то пред очите на целия свят.

— Моля те, Джей Ди.

— Молиш ме... за какво? Да спра? Да продължа? — Тя чувваше пулсирането на сърцето му в твърдостта зад себе си, от което кожата по бедрата ѝ настърхна. — Бъди по-ясна, скъпа. Никога не искаш да разговаряш с мен — е, сега се налага. Кажи ми какво искаш.

Дали щеше да спре, ако му кажеше „да“? Може би. Дали щеше да се разпиши, ако не го направеше? Да.

— Не мога.

— Колко си свенлива. — Той облиза капчиците пот, които се стичаха по врата ѝ, пусна ръка под полата и я пъхна между краката ѝ, а същевременно продължаваше да я докосва отзад. Разтвори я с пръсти, подготви я за бързите, плъзгащи тласъци. — Никой, освен мен, няма да те чуе.

Ако не предприемеше бързо нещо, всички в Ню Орлиънс щяха да чуят писъците ѝ.

— Искам те. Искам да го направиш. Просто го направи.

— Мога да те накарам да свършиш — каза ѝ нежно и погали клитора ѝ. — Ето така.

Тя поклати глава. Наоколо хората пищяха и тя не знаеше какво да направи. Лицето ѝ пламтеше, дишаше забързано, сякаш хлипаше.

— Искам всичко. Моля те.

Той се нагласи зад нея.

— Още. Още искаш мен?

— Да. — Тя изви назад хълбоци, но той продължи да я контролира с ръце. — Какво още искаш? Да те моля ли?

— Искам да ми кажеш какво искаш. — Той нетърпеливо се притисна към нея. — Кажи ми всичко.

Сълзи на унижение се застинаха по лицето ѝ.

— Не знам какво още искаш да ти кажа.

— Ти знаеш. — Той допря устни отстрани на шията ѝ и промърмори: — Кажи: „Вкарай го, Джей Ди“.

— Искам те, Джей Ди.

— Не ме слушаш. — Проникна само на милиметър, разтвори я така, че да я накара да спре да дишаш. — Кажи: „Искам да ме накараш да свърша, Джей Ди.“

Тя отчаяно си пое въздух:

— Нуждая се от теб, Джийн-Дел.

— Последен шанс. — Влезе още милиметър. — Кажи: „Искам да ме чукаш, Джей Ди.“

— Не. — Тя извъртя главата си, докато врата ѝ почти изщрака, за да погледне в процепите на маската му. Онова, което правеха, беше еротично и опасно, но не бе само похот. Тя нежно допря устни до неговите. — Искам да ме любиш, Джийн-Делано. Искам да те

почувствам в себе си, да ме обичаш, аз... — Нададе вик, когато той тласна навътре — силно и рязко.

Погледът ѝ се замъгли и тогава един от участниците в парада се приближи към платформата. Казваше ѝ нещо, питаше я нещо. Дали е добре? Иска ли нещо?

— Мъниста — подсказа ѝ на ухото Джей Ди.

— Мъниста — изфъфли тя, показвайки празните си ръце. — Нямам повече... мъниста.

— Дръж. — Мъжът с военна униформа ѝ метна още един пакет с гердани и златни монети. — Усмихвай се, сладурче, ти си най-красивото момиче на парада.

Тя задържа дъха си, докато мъжът не се върна на мястото си и тогава тялото ѝ неволно се отпусна.

— Не! — Джей Ди я хвана с ръце и взе да я движи напред-назад, докато проникваше през набъналите ѝ, пулсиращи тъкани. — Не ме оставяй точно сега.

Парещата болка стана почти нетърпима, но той не спря, дори когато виковете ѝ се превърнаха в задавен плач. Продължи цяла вечност и тогава почувства допира на бедрата му до нейните, грубите косми на тялото му до стегнатата ѝ плът.

Той дълбоко изстена, докато я държеше прикована към себе си, без да помръдва, само гърдите му се надигаха до гърба ѝ.

— Милостиви боже...

Наоколо гърмеше музика, тълпата крещеше, участниците в тирада танцуваха, но надигащата се вълна от горещина и копнеж в нея я правеха глуха и сляпа за всичко, освен за Джийн-Делано. А сега той трепереше, пръстите му се прокраднаха нагоре и се впиха в талията ѝ, докато се бореше да се овладее. Тя не можеше да го види, да впие устни в неговите, да го приласкае.

Можеше да направи само едно — да се движи.

Сейбъл бавно се повдигна на пръсти, докато увеличи малко разстоянието между телата им, после отново се отпусна надолу. Той не се опита да я спре, а това движение освободи малко от напрежението му. Тя опита отново и прехапа устната си. Това му даде възможност да проникне още по-дълбоко в нея, но дискомфортът изчезна и се получи друго пулсиране.

— Знаеш ли какво правиш? — дрезгаво попита той.

— Не. — Тя се намести с леко завъртане на хълбоците си. — Харесва ли ти? — Дочу го, че промърмори тихо нещо неприлично на френски и странен смях се надигна в гърлото ѝ, когато с треперещи пръсти разкъса плика и хвърли още мъниста към протегнатите ръце. — Така си и мислех.

Джей Ди дишаше все по-задъхано, докато се движеше успоредно с нея — плъзгаше се леко надолу, когато тя се надигаше и обратно нагоре, когато тя се отпускаше. Усещаше как се разтича около него. В същото време болезненото пулсиране се усилваше и се разпростираше от гладкото плъзгане на хармонично движещите им се тела нагоре към корема и гърдите ѝ. Зелената кадифена рокля я задушаваше, капчици пот се стичаха в цепката между гърдите ѝ и под перуката ѝ.

Ръцете му се впиха още по-силно в талията ѝ и той продължи бавно да се движи.

— Още ли боли?

Бездиханна, тя поклати глава.

— Добре. — Той се пресегна и свали шапката и перуката, метна ги настрани и зарови пръсти във влажната ѝ коса. — Щеше да е по-добре ако съм върху теб.

— Не мога да чакам толкова дълго — прошепна тя и се притисна надолу, докато усети невероятно дълбокото му проникване. Погледна към веселите лица на улицата и се зачуди как ли им изглежда. Тогава той обви едната си ръка около кръста ѝ и вече ѝ беше все едно. — Трябваш ми сега.

— Тук съм. — И беше прав — огромното му тяло я обгръщаше, докато я изпъльваше все по-бързо и сладката болка я разтърсваше. — Ще бъде още по-хубаво, скъпа.

Дори направи нещо повече — докато я любеше, кварталът, туристите и града се смалиха и изчезнаха някъде в далечината. Всичките спомени от младежката им връзка, които бе таила в себе си, избледняха. Момчето, което бе обичала, се шегуваше с нея, грижеше се за нея, а мъжът, в който се бе превърнал, ѝ даваше още повече и искаше същото.

Този път ще си вземе всичко, помисли си тя, когато тялото ѝ полетя през тъмнината и се разби в парещите вълни взривяващо удоволствие. Ще му го дам.

— Кажи името ми — промърмори той с устни до шията ѝ, а хълбоците му ускоряваха ритъма.

— Джийн-Дел. — Пластмасовата торба в ръцете ѝ се разкъса, мъниста и златисти монети се пръснаха надолу по полата ѝ.

Той я стисна до болка.

— Никога вече няма да ме напускаш. Закълни се.

— Не... — Тя се изви в обятията му и втори, разтърсващ прилив на изпепеляваща страсть, заля и двамата. — Кълна се, че няма.

— Изабел! — Сграбчи я здраво и с последен мощен тласък изстреля семенната течност в нея. — Моя си — изхриптя той до лицето ѝ. — Моя.

Сейбъл протегна ръце, разпери пръсти и изсипа последните монети над главите на хората отдолу. Сега отново, както и преди, си оставаше само негова.

Кейн излезе от полицейското управление и видя Били и Джон да го чакат до тротоара пред камиона му. Бившият му бригадир се хилеше като крокодил, обикалящ около потъваща лодка. Кейн отдалеч надуши алкохола в дъха му и никак не се изненада. Били използваше „Джак Даниелс“ като вода за уста още от малък, въпреки заплахите, които му бе отправял, да се откаже.

— Шефе. — Джон му метна ключовете без да го поглежда.

И Били не го погледна, просто защото беше пиян. Синьо-черното му око и другите наранявания, които Кейн му бе нанесъл, бяха станали още по-ярки, но така и не изпускаше бирата от ръка.

— К'во е това бе, Гантри? — попита той, взирайки се в надписа над входа. — А, ясно, тоя път си бил в затвора. Знаеш к'во? Жена ми ме заряза заради една лесбо. — Той се разхили сякаш това бе най-смешното нещо, което някога бе чувал.

Кейн не му обърна внимание, а погледна назад и зяпна Джон.

— Защо тоя е тук, по дяволите?

— Довлече се на кея да те търси — сви рамене Джон. — Викам си да го пречукам ли, да го доведа ли?

— К'во мислиш — ченгетата ще доат да ме фанат? Глей как те паснаха? — Били се изсмя и махна с ръка, после се затътри към стълбите. — Са ше се опраим. Ше им ка'ем к'во стана. Сичко знам.

Кейн добре познаваше етапите на пиянство на бившия си бригадир — от яростни изблици до лигава омраза към самия себе си. Явно беше стигнал до фазата, в която изпитваше вина.

— Не сега, Били.

— Не, кълна се, тоя път ще опрая работата. Моеш да земеш всички кинти. И Сий, ако искаш. Не я бива в леглото, ама моеш да ги гледаш двете.

Кейн хвана Били през кръста, преди да стъпи на първото стъпало.

— Утре ще потърсим Сесилия, когато изтрезнееш. — Взе му бирата от ръката и го завъртя към камиона. — Първо ще си поговорим за други работи.

— Исках да ти обясня, ама ти ме превари. — Той се втренчи навъсено в Кейн. — Знаеш само исках да опраим работата, както ми заръча.

Тери или Гарсия можеха да се появят всеки миг и беше рисковано да оставя Били тук. Подаде бирата на Джон и огледа наоколо за ченгета.

— Сега трябва да уредим други неща.

— А бе, мамка му, ако не щеш, дай си ми я — изфъфли Били и се пресегна към бутилката. — Ще му се не види...

— Що не дремнеш, *cher*? — Кейн нанесе едно светкавично кроше в челюстта на Били. Бригадирът се стовари като чувал с картофи.

Джон помогна на Кейн да завлекат Били до камиона и го преметнаха в каросерията.

— Наистина ли ти свалиха обвиненията?

— Споразумяхме се. — Кейн мина от другата страна на кабината и се качи. — Някаква следа от ченгето или Изабел?

— Лейси каза, че Хилер Мартин ги е превела през езерото с лодката си. — Джон кимна по посока на Пончартрейн. — Изглежда за малко са били в хижата на братовчедка ти на северния бряг, но когато Даръл и Кейлъб отишли, вече били офейкали.

Кейн се опита да си представи къде ли може да е отишла Сейбъл. С помощта на ченгето, можеше да е навсякъде.

— Ще се обадя на Хилер. Кажи на Лейси, че трябва да ни съобщи веднага. — Погледна в огледалото за обратно виждане, обърна

се и изруга.

Били беше изчезнал.

Джей Ди искаше да продължи да е в нея и да го повторят. Само при мисълта за всичко, което искаше да прави с нея, отново получи ерекция. Но парадното шествие наблизаваше края на квартала, където щяха да ги чакат цяла армия репортери, за да снимат участниците по платформите. Бавно се измъкна от тялото ѝ, оправи се и вдигна ципа на джинсите си.

— Джийн-Дел — повика го тя и се пресегна назад към него.

Хвана я за ръката и пусна надолу кринолина.

— Трябва да се махаме оттук.

— Не мога — завързаха ме.

Освободи я и се наложи да я прихване, когато тя едва не се строполи. Май беше прекалено груб с нея.

— Нараних ли те много?

— Всичко е наред, просто съм леко замаяна. — Тя стъпи здраво, но продължи да стиска ръката му. — Къде ще отидем?

Той вдигна поглед и видя паркирания наблизо камион за доставки. Бяха прекалено далеч от апартамента му, а и вероятно вече бе обсаден.

— Ще намеря място за през нощта.

— Всички хотели в града са претъпкани.

Целуна я бързо.

— Знам едно местенце. Отивам ей там — посочи ѝ камиона. — Изчакай, докато сляза, и скачай.

Тя измери разстоянието до земята и го погледна:

— Нали няма да ме изпуснеш.

— Никога. — Погали я по лицето и забеляза блъсъка в очите ѝ.

— Спри да ме гледаш така.

Тя му се усмихна:

— Тогава престани да ме докосваш.

Джей Ди огледа участниците на улицата. Когато процесията стигна до тясната част на улицата и платформата забави ход, той се спусна точно зад камиона. Сейбъл го изчака да протегне ръце и направи същото. Той пое в обятията си кадифената камара.

— Ела! — Пусна я на земята и я поведе зад камиона, така че да се скрият от погледите на тълпата и участниците. — Трябва да махнеш този костюм, набиваш се на очи.

— Ти ми скъса бикините — напомни му тя. — Само по сутиен съм отдолу. — Погледна над рамото му и зяпна.

Шофьорът на камиона, който крепеше дванайсет щайги с плодове на товарна количка, бе спрял и ги слушаше.

Джей Ди се ухили на мъжа:

— Не можах да се удържа.

Шофьорът огледа Сейбъл от черлавата червена коса до раздърпаната пола на роклята ѝ и въздъхна замечтано. Пусна количката, свали якето си и го подаде на Джей Ди.

— Вземи — топли я, докато можеш.

— Merci, mon ami^[1] — Бързо омота Сейбъл с възголямото яке и я повлече през близкия претъпкан открит бар към изхода в другия край на карето. Оттам имаше три пресечки до хотела, който имаше предвид.

Сейбъл огледа тъмните улици наоколо и се долепи до него.

— Сигурен ли в това, което правим?

— Имам предвид някого. — Той зърна неоновия надпис на хотел „Бонус“: „Няма свободни места.“ — Ето тук.

— Все прекрасни местенца ми избираш — изсмя се тя тихичко.

— Довери ми се, сладурче. — Спра се за миг и хвана лицето ѝ в длани. — След няколко минути няма да си спомняш в кой щат си дори.

— Искаш да кажеш, чеекс наследа парада за Марди Гра не е най-голямата ти изненада? — Погледна го, когато извади и подрънка с белезниците, и впечатлена си пое въздух. — Явно не.

Администраторът хвърли бегъл поглед, когато Джей Ди се доближи до неу碌едната рецепция:

— Нямаме свободни стаи, господине.

— Рони тук ли е?

Мъжът извърна глава към отворената врата зад себе си:

— Рони! Търсят те.

Роналд Портър — нисичък черен мъж с мрачно изражение, се подаде.

— Джей Ди! — поздрави той, но стрелна с поглед Сейбъл. — О-хо, водиш си труженичка.

— Не е от тях. Трябва ми стая за тази нощ.

Рони направи тъжно, после пълно с агония изражение.

— Човече, сигурно се шегуваш. Всеки момент чакам цял рейс студенти.

— Що не сметиш някои от тях. — Като видя, че продължава да се колебае, Джей Ди добави: — Ако се поразходя по етажите и открия, че има и други, освен студентите, ще те пратя на почивка за още шест месеца зад решетките.

— Няма да се наложи. — Рони грабна един ключ и тресна на плата. — Но трябва да се изнесеш до девет сутринта, ако не искаш съквартиранти.

— Благодаря. — Джей Ди кимна към задната стая. — Дай да видя забравените вещи.

Рони изнесе кашон с дрехи и се обръна към Сейбъл:

— Загубила ли си нещо, скъпа?

Тя учтиво му се усмихна и хвърли поглед към Джей Ди.

— Може и така да се каже. Но се надявам да си го намеря съвсем скоро.

Джей Ди едва не изпусна кутията.

— Не се съмнявай. — Той прерови камарата и измъкна нещо, което Сейбъл можеше да ползва, после даде петдесетачка на плувналия в пот мъж. — Поръчай ни нещо от „Тейлърс Данс“. Звънни като го донесат, ще сляза да си го взема. — Поведе Сейбъл към първия етаж.

— Какво искате? — провикна се Рони след него.

— Да му кажа ли? — Сейбъл долепи устни до ухото му и нежно го близна.

Главата му се завъртя, кръвта му кипна, а ципът му направо щеше да го кастраира.

— Нещо, което може да стои топло — отвърна той.

Влязоха в стаята и той успя да запази достатъчно разум, че да пусне резето и да включи телевизора. После метна дрехите на разнебитената тоалетка и я грабна в обятията си заедно с камарата зелено кадифе.

— Колко струва това според теб?

— Не знам — притисна се тя към него. — Но умея да шия.

— Слава богу! — Джей Ди се захвани да съдира роклята ѝ, докато се добра до тялото ѝ. — Този път искам да те видя цялата.

Избута я заднешком към леглото, разкопча сutiена й, смъкна презрамките, загледан в сатенените чашки, които се свлякоха и откриха гърдите ѝ. Сега бяха малко по-едри, но все така гладки и твърди, както преди десет години, когато за пръв път ги бе докоснал. Нежно погали с пръсти красивите ѝ розови зърна и задиша учестено, когато усети как се втвърдиха от допира му.

— Джийн-Дел, и аз искам да те гледам. — Тя се зае да издърпва ризата от панталоните му.

— После. — Бутна я назад върху леглото и измъкна ризата от панталоните си, преди да се хвърли върху нея.

— Колко си свенлив — нежно го подкачи тя, уви крак през гърба му и се превъртяха, докато смениха местата си. Със сладострастна усмивка тя опря ръце на гърдите му и се плъзна назад, докато горещината между бедрата ѝ опря в издутината под ципа му. Примижа срещу него: — Искам да те гледам сега.

Той бръкна в предния си джоб.

— Къде са ми белезниците?

— Тези ли имаш предвид? — Размаха ги тя пред носа му, после ги дръпна далеч от ръцете му. — Стой мирен или ще те закопчая.

— Ще стоя. — Той надигна хълбоци и плътно се долепи до нея.

— Ще бъда добър, твърд и сръчен.

— О, да! — Тя примижа за миг, докато се отърка в него. Белезниците паднаха някъде до тях. Наведе се да ги потърси и гърдите ѝ докоснаха неговите. — После — отказа се тя.

После, как не.

— Сладурче, сега или никога.

— Сега трябва да се заема с друго. — Тя пъхна ръце помежду им и взе да разкопчава останалите копчета на ризата му. — Нещо, което изисква незабавната ми намеса. — Дръпна надолу ципа и бавно смъкна джинсите и боксерките до средата на бедрата му. Пенисът му отново бе набъблал, все още влажен от преживяването им на платформата и когато топлият ѝ дъх го докосна, той стисна с ръце чаршафите на леглото.

— Може ли?

— Докосвай ме.

— Да те докосна... ето така? — Наблюдаваше лицето му, докато нежно прокара върховете на пръстите си по цялото протежение на

твърдия му пенис. — А може би... така? — Наведе глава и повтори същото движение с език, после отново се надигна, за да го погледне.

— Боже! — Той зарови ръка в косата ѝ и я побутна надолу. — Целуни ме пак.

Само за миг го докара до сладка агония, като отново го погали с дъха си, после разтвори устни и го пое в нежната мекота на устата си. Нужни му бяха неистови усилия, за да се удържи.

— Сейбъл — изстена той. Никога преди в колежа не бяха опитвали това, а плахото ѝ докосване му подсказа, че няма голям опит. — Правила ли си го преди?

— Не — призна тя. Притеснена го попита: — Ужасна съм, нали? Прииска му се да се изсмее, но само мило ѝ се усмихна.

— Не, сладурче. Добре се справяш.

Тя се отдръпна и се пресегна към другата му ръка, после я допря до лицето си. Погледна го и се погали в дланта му.

— Покажи ми как.

Той стисна очи, когато устата ѝ го пое отново и я поведе нагоренадолу.

— Не се мъчи, кажи ми докъде да спра. — Напредваше бавно, милиметър по милиметър, но и това си беше истинско мъчение за нея. Беше решил, че този път няма да е толкова напорист.

Но тя не спираше. Поемаше го още и още, плъзгаше езика си около него и той потъваше все по-навътре между гладките ѝ, плътно прилепнали устни сред безмерното удоволствие. Дочуваше звуците, които тя издаваше — дълбоко, страстно, жадно жужене, което се надигаше от гърлото ѝ и го милваше точно колкото и устните ѝ.

— Изабел! — Искаше му се това да продължи безкрайно, но стягането в слабините му подсказа, че всеки миг ще изригне. Опита се да я дръпне: — Спри, мила. Ще свърша.

Тя не го пусна, дори го пое още по-дълбоко. Копринената гладкост на устните ѝ, топлата влага и ритмичните движения, стоновете ѝ, всичко това го докара до върховния момент. Джей Ди задържа главата ѝ, когато изстреля първата струя, а тя го задържа в устата си.

След последния му разтърсващ спазъм, тя притвори очи и се отпусна на хълбока му — позволи му да се измъкне от устните ѝ и да се остави в нежните ѝ пръсти. Известно време останаха да лежат в

тази поза, докато пулсът му се успокои и сърцето му вече не се опитваше да изскочи от гърдите му.

— Джийн-Дел?

Той поглади косата ѝ.

— Хммм?

— Защо не ме научи на това преди? — измрънка тя, докато го галеше.

— Не знам. Сигурно щяхме да стигнем и дотам. — Издърпа я в обятията си. Лежаха един срещу друг и той отмести кичур коса от замъглените ѝ очи. — О, миличка, недей да плачеш.

— Не мога да се овладея — проплака тя. — Колко ми липсваше през всички тези години. Боже, колко много време сме загубили.

Докосна първата сълза, която блесна между миглите ѝ, прокара я надолу по набъналата извивка на устната ѝ и я пое с целувка.

— Важното е, че се намерихме и никога вече няма да те пусна.

Тя отвърна на целувката му. После застина и надигна глава:

— Виж.

Вървеше последната новинарска емисия и на екрана до водещата показваха снимка на Кейн Гантри. Джей Ди се пресегна за дистанционното и увеличи звука.

— ... обвинението срещу риболовеца бе отменено. Властите отказват коментар, но наш източник в полицейското управление твърди, че причината за освобождаването на Гантри е липса на доказателства.

[1] Благодаря, приятелю (фр.) — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато Корт изваждаше досието за палежа на старото абатство Кроли, един от следователите подаде глава на врата:

— Комисар, някакъв мъж ви търси по телефона. Казва, че ще говори само с вас.

— Приеми съобщението.

— Каза, че има един страхотен бонус за вас.

Корт рязко вдигна глава.

— Ще се обадя. Затворете вратата. — Веднага след това натисна мигащия бутона. — Портър?

— Не, Джордж е. Работя за Рони — обади се мазен глас. — Чух, че търсиш брат си. Колко плащаши, ако го намеря?

— Зависи. Откъде знаеш, че е брат ми?

— Защото е с червенокосата от снимките по вестниците.

Корт дочу някаква разправия пред вратата на кабинета си.

Единият глас бе на Тери.

— Къде е?

— За мен какво ще има?

— Петдесет.

— Може би още нещо за червенокосата?

Исусе, тоя задник се пазареше с него.

— Сто и оставаш жив.

— Опа, опа, по-леко — нервно се изсмя Джордж. — Брат ти и момичето са се сврели тук за ноцта. Рони ще стои до пет сутринта, после отива за понички. Най-добре ела тогава.

Вратата на Корт се отвори и Тери нахлу в стаята.

— Хубаво. Ще бъда там.

— Не забравяй кинтите. — Джордж затвори.

Стройната брюнетка бутна вратата с крак.

— Двамата с теб трябва да си поговорим.

Той се облегна назад в стола си.

— Не, не трябва, но не допускай това да те спре, детектив.

Тя се приближи към бюрото му и отмести един стол от пътя си.

— Напоследък не съм детектив, а тъпа секретарка, благодарение на теб.

— Обсъди го с Пелерин.

Гледаше го като че ли току-що е настъпила кучешко лайно.

— Не те разбирам. Наистина не разбирам. Мислех, че се тревожиш за брат си повече отколкото за скапания правилник.

— Ще се погрижа за Джей Ди.

— Джей Ди е някъде там и съм напълно сигурна, че е в беда. Не можеш да спазваш правила сега, Кортланд.

— Яд те е, че изпусна случая...

Тя удари с юмруци по бюрото:

— Не ми пушка за случая. Майната му. Но брат ти ми е партньор и най-близкият ми приятел и заслужава по-добро отношение от твоя страна.

Червени петна от гняв избиха по лицето ѝ! Нямаше грим, нито бижута. Ухаеше на кафе и цигари. Прииска му се да се пресегне, да я сграбчи за тъмната къса коса и да я метне на бюрото си.

Тази мисъл го накара да скочи и да грабне якето си.

— Налага се да изляза. Ще те изпратя до колата ти.

— Кучи син. Знаеш къде е.

А тя беше твърде проницателна. Той намери ключовете си:

— Казах, че ще се погрижа за него.

— *Кажи къде е Джей Ди?* — Тя се изпречи на пътя му.

— Върви да поспиш. — Главата му отскочи настрани, когато малкият ѝ стегнат юмрук достигна носа му и за малко да го счупи. При следващото замахване успя да я хване, завъртя я и я притисна с лице към стената.

Не му се искаше да прави точно това, но се наложи.

— За това заслужаваш да те пратя в пътна полиция.

Тя яростно изсумтя.

— По-добре отколкото машинописка.

Умората и струйката кръв от носа му я накараха да я пусне. Тя веднага се обърна и се облегна на стената.

— Добър ход. — Тя вдигна ръка към червенината на скулата си.

— Някой път трябва да ме научиш.

— Тери...

Тя поклати глава.

— И на мен ми се налага да изляза. До скоро, комисар.

Преди да успее дума да каже, тя отвори вратата със замах и излезе от офиса.

Сейбъл чу телефонът да звъни, но не помръдна. Не можеше дори и да искаше. *Дали Джей Ди свали белезниците след последния път?* Размърда китки и установи, че са свободни. Матракът се разклати, когато той стана и отиде до телефона.

Прозина се, търколи се и зарови глава във възглавницата. Следващия път тя щеше да го закопчае за леглото.

След няколко минути нещо докосна голия й гръб.

— Събуди се, любима.

Сейбъл почувства, че матракът от нейната страна поддаде и отвори очи.

— Джийн-Дел. — Обърна се по гръб, прозина се и протегна приятно болезнените си мускули. Видя, че вече е облечен. — Колко е часът?

— Почти се съмва. Трябва да станеш, миличка. Време е да изчезваме.

Тя смиръщи вежди и се надигна на лакти.

— Какво става?

— Администраторът ни е издал. Идват за нас. — Той й подаде дрехите. — Обличай се бързо.

— Полицията ли? — Тя се разсъни и скочи. Джинсите й висяха, а тениската бе прекалено тясна, но ги навлече без много да се мае. — Идват да ме арестуват ли?

— Трябват ми само няколко часа да оправя положението. — Той провери пистолета си, преди да го пъхне в кобура под рамото си, после се приближи и пъхна в ръката й няколко банкноти навити на ръка. — Иди в „Кафе дю Монд“ и изчакай там, докато туристите се размърдат. После хвани рейс, не такси. Иди при Хилер и остани там.

— Никъде не тръгвам без теб.

Той я погали по бузата.

— Ще те настигна. — Извади от джоба си тъмносиня кърпа, сгъна я на триъгълник и я завърза на главата й. — Излизам през

фоайето. В другия край на коридора има страничен изход — ти поемаш оттам. — Целуна я по челото. — Внимавай.

Тя се тръшна на края на леглото.

— Не мога да го направя.

— Трябва. — Отиде до вратата, открехна я и надзърна, после протегна ръка. Тя се приближи. — Ще дойда при Хилер веднага щом мога — стисна ръката ѝ той. — Не се набивай на очи. — Целуна я нежно и се изниза от стаята.

Сейбъл погледна от прага и забеляза, че разговаря с една от студентките през две стаи. Пийналото момиче се изкиска, кимна и тръгна с него към фоайето.

Сейбъл предпазливо се измъкна от стаята и тръгна в обратната посока към страничния изход. Дочу наближаващия вой на сирени. Докато излезе на тротоара и прекоси улицата по гърба ѝ се застинаха струйки пот.

Една полицейска кола профуча покрай нея, но не спря.

Тя се вмъкна в първия отворен бар, който видя. Група бесни купонджии продължаваха да пият и танцуват. Промъкна се между тях до срещуположния изход на помещението и видя, че улицата е празна.

Оттамвиждаше входа на хотел „Бонус“, където Джей Ди и студентката бяха заобиколени от група полицаи и някакъв мъж с яке. Позна Корт. Стояха лице в лице и си крещяха един на друг. Край на кавгата сложи студентката, като се наведе и повърна между тях.

Сейбъл се втурна с наведена глава по улицата към площад „Джаксън“ и остави Джей Ди и полицията зад гърба си.

— Камионът му не е тук. — Лайла си отдъхна и спря пред караваната на Сесилия и Били. — Все пак да побързаме.

— Само ще си взема албумите. — Сесилия седеше отзад. Надникна през облегалката. — Можеш да ме изчакаш в колата.

— Не, плътно съм с теб. — Лайла ѝ се усмихна и грабна пушката от пода. — Не бой се — повече няма да ти се налага да идваш тук.

Сесилия нямаше да се успокои, докато не напуснеше Били завинаги. Лайла ѝ беше голяма опора. Двете щяха да отидат чак в Калифорния, където Лайла каза, че имала сестра, която щяла да ги

приюти, докато си намерят квартира. Сестрата държала на концесия няколко сергии на плажа и обещала да им намери работа.

Имаше чувството, че целия товар на света се бе вдигнал от плещите ѝ.

Извади ключовете с треперещи ръце.

— Знам, че е тъпо да се връщам за купчина стари снимки, но само това остана от семейството ми.

— Не е тъпо. — Лайла я последва вътре и се бълсна в гърба ѝ. — Какво... — Погледна покрай Сесилия и вдигна пушката.

Били я изби от ръката ѝ.

— Здравейте, дами.

Номерът мина. С помощта на студентката, Джей Ди успя да забави полицията достатъчно дълго, за да даде време на Сейбъл да избяга от хотела. Сега пътуваше на задната седалка в колата на брат си и премисляше следващия си ход.

— Ще трябва да напишеш обяснение.

— Тери да го направи — отвърна Джей Ди. — Нямам време за бумащина.

— Имаш колкото си искаш. — Корт го стрелна с поглед в огледалото за обратно виждане. — Отстранен си от работа и само благодарение на мен не си с белезници.

Джей Ди очакваше наказание и въпреки това се ядоса.

— Може би очакваш да ти благодаря?

— Искам да ми кажеш какво, по дяволите, си мислиш, че правиш. — Прокара ръка през косата си. — За бога, Джей Ди.

Джей Ди не искаше да мисли за Сейбъл. Фактът, че беше някъде там сама, го плашеше до смърт.

— Татко каза ли ти да разгледаш досиетата за старите палежи?

— Да. Тъкмо ги пригответях миналата вечер, когато ми се обадиха за теб. — Корт отново поглади късата си коса. — Това са глупости. Нито един подпалвач не чака двайсет и пет години.

Това трябваше да се провери.

— Тери открила ли е нещо.

— Тери е свалена от случая и самата тя е заподозряна. — Той се замисли за момент. — Използвал си къщата ѝ край езерото, за да

скриеш момичето, нали? Мамка му.

Джей Ди се загледа през прозореца в прелитащите край тях сгради. Корт не зави към управлението и той сmrъщи вежди.

— Забрави ли, че трябва да предам оръжието и значката си?

— Прибираме се у дома. Управлението гъмжи от репортери, а и мама се е побъркала.

Джей Ди нямаше желание да се разправя с майка си.

— Закарай ме в ресторанта.

Корт го погледна.

— Татко няма да те спаси.

— Просто го направи.

Щом пристигнаха пред служебния вход на ресторанта на баща им, Джей Ди скочи от джипа на Корт и тресна вратата.

— Благодаря.

— Хей.

— Какво? — обърна се той.

Корт изглеждаше не по-малко уморен от Джей Ди.

— Искам да помогна.

— Тогава иди да разгледаш онези досиета. — Джей Ди погледна брат си. — Трябва ми доказателство, че двата пожара са подгответи с един и същ почерк. Корт, помогни ми да го открия.

Влезе през задната врата и се озова на сред огромната кухня. Баща му стоеше в далечния край и подреждаше щайги със зеленчуци, като хвърляше в една кофа за боклук онова, което не му харесваше.

По лицето на баща си Джей Ди откри същите следи от напрежение и изтощение. Явно този случай не тровеше само неговия живот, а и цялото му семейство.

— Хей, татко.

Луи вдигна поглед и в изненадата си преобърна една щайга.

— Джийн-Дел! — Стисна го здраво в прегръдките си и после надзърна зад него. — А къде е Изабел? Добре ли е?

— Добре е, чака ме. Татко, трябва ми една услуга. — Той дръпна баща си далеч от любопитните погледи и уши на персонала и му разказа какво се бе случило. — Моля те, намери Реми Душейн и поговори с него.

— Мъжът, който е отгледал Изабел? — сmrъщи вежди Луи. — Защо?

— Той е единственият човек, който знае за пожара, подпален, когато е била бебе. Трябва да научи всичко за това — всичко, което си спомня. Кой би могъл да плати на Бъд Гантри. — Джей Ди обясни на баща си как да стигне до къщата на семейство Мартин. — Те ще ти помогнат да го откриеш.

Баща му въздъхна.

— Наистина ли мислиш, че ще говори с мен, а не с теб?

— Ти не спиш с дъщеря му.

— Сериозен аргумент. Вземи. — Баща му бръкна в портфейла си, измъкна няколко банкноти и ги пъхна в ръката на Джей Ди. — Не ходи вкъщи — майка ти е войнствено настроена и твоят скалп е първи в списъка.

— Благодаря, татко. — Той прегърна баща си, после погледна часовника си! — Ще държим връзка.

След като позвъни в магазина на братовчедка си и никой не вдигна, Сейбъл се настани на една маса в „Кафе дьо Монд“. Наблизо имаше уличен телефон. Отпиваше от кафето с мляко и наблюдаваше един мим, който миеше въображаем прозорец. Нанизи с мъниста висяха по клоните на почти всяко дърво на площад „Джаксън“, като странна коледна украса. Пъстрите им отблъсъци ѝ напомниха за предишната вечер.

Джийн-Делано. Стисна чашата с кафе в студените си ръце. Направо ѝ призляваше от липсата на информация за него.

— Действай — подвикна на мима един уличен чистач. — Трябва да лъснем всичко, синко.

Сейбъл пак отиде до телефона и опита да се свърже с братовчедка си.

— Къде си? — попита направо Хилер.

— Тръгвам към теб. Да няма полиция в магазина? Джей Ди обаждал ли се е?

— Не. Вчера ми се обади онази жена от полицията, но нищо не ѝ казах. Джей Ди не е ли с теб?

— Наложи се да се разделим. Хил, трябва да остана при теб, докато дойде да ме вземе. Става ли?

— Не ще и питане. Искаш ли да дойда да те посрещна?

— Не, стой там, в случай че Джей Ди се обади. Ще хвана рейса, затова малко ще се забавя. — Тя огледа дрехите си. — Май ще ми трябват някакви чисти дрехи.

— Ще се погрижа. Само внимавай.

Сейбъл затвори и хвърли полупразната си чаша, после спря, за да хвърли долар в кошничката на мима. Той артистично ѝ се поклони и тя посочи към въображаемата стена.

— Пропуснал си едно петънце.

Усмихна ѝ се и се зае да довърши работата си.

Качи се на автобуса, който превозваше предимно туристически групи до Ачафала и се приготви за дълго пътуване. От жуженето на мотора на няколко пъти задряма, но си наложи да остане будна. Сърцето ѝ се сви, когато рейсът напусна града. Не ѝ се искаше да се отдалечава от Джей Ди, не искаше никога повече да се отделя от него.

Обичам те, безмълвно изрекоха устните ѝ, когато подминаха табелата на града. *Бързо се върни при мен, Джей Ди.*

От спирката до магазина на Хилер имаше около половин километър, но ѝ беше приятно да се поразтъпче. Сънцето, което се бе издигнало високо и бе изсушило сутрешната роса, я накара да свали якето си и като зърна познатия ръкописен надпис „Хоремага на Мартин“, ускори крачка.

Магазинът щеше да отвори след около час, но вътре светеше, а вратата бе отключена. Сейбъл влезе, очакваше да усети аромата на сварено кафе.

— Хилер?

Двайсетина мъже стояха в магазина и я гледаха недружелюбно. Сейбъл тръгна обратно към вратата, но някой я сграбчи, преди да побегне, и тя изпища.

Кейн Гантри я обърна към себе си.

— Добре дошла у дома, Изабел.

Елизабет беше доволна от милото отношение на репортърката от „Дейни Нюз“ към Лора по време на интервюто за убийството на Марк. Въпреки това остана наблизо, готова да окаже подкрепа на приятелката си или да прогони журналистката в случай на нужна.

— Госпожо Леклер, нашите партньори от канал седем биха искали да кажете нещо за обедната емисия. Жителите на Ню Орлиънс много уважават съпруга ви и знам, че биха оценили думите ви. Можем да го направи още сега, ако желаете. — Репортерката посочи към фотографа, който бе донесъл и видеокамерата си.

— Не съм много за пред камера — бавно отвърна Лора, а после погледна към Елизабет.

Елизабет явно бе силно раздвоена — приятелката ѝ изглежда не хареса идеята и при други обстоятелства не би го допуснала. Въпреки това ѝ се искаше да се покаже в ефир, за да заклейми Сейбъл Душейн и абсурдните ѝ твърдения.

Репортерката улови погледа на Лора.

— Дали госпожа Гембъл не би поискала да направите съвместно изявление? Знам, че синът ѝ изчезна. Може би ако ни даде малко повече информация, може да ѝ помогнем...

— Ще съм по-спокойна, ако се съгласиш, Елизабет — подхвърли Лора.

Можеше да се яви вместо Лора. Това съвършено я устройваше.

— Съвсем кратко изявление — отвърна тя и седна до Лора, докато репортерката поръча на фотографа да включи видеокамерата. Елизабет пооправи полата си, отметна кичур от косата на Лора зад ухото, след което прониза журналистката с поглед. — Никакви въпроси, ясно ли е? Лора ще се обърне към гражданите, а после и аз ще направя своето изявление.

— Да, госпожо, разбира се. — Репортерката знаеше, че получава извънреден шанс и бе готова на всичко. Тя кимна към оператора и каза на Лора:

— Когато сте готова, започнете да говорите, госпожо Леклер.

Лора мъчително се усмихна срещу камерата.

— Семейството ми и аз сме много благодарни за огромното съчувствие и съпричастност, които получаваме от приятелите си тук, в Ню Орлиънс. Марк беше прекрасен съпруг и изключителен човек и знам, че споделяте загубата ни. Молете се за нас. Благодаря ви.

Камерата леко се обърна и репортерката кимна към Елизабет.

— Приятелката ми Лора загуби съпруга си, а щата Луизиана — един от най-достойните си граждани. В такива моменти, молитвата е единствената ни утеша. Синът ми, лейтенант Джийн-Делано Гембъл

разследваше убийството на Марк Леклер и изчезна, докато преследваше една млада жена, която твърди, че е дъщеря на Марк. Това просто не може да е истина. Изабел Душейн е изпечена лъжкиня и не за първи път вреди на невинни хора.

Елизабет усети, че до нея Лора се вцепени, но продължи.

— Преди десет години тази млада жена злонамерено нападна група студенти в университета на Тюлейн, заради което беше изключена. От вестниците сте научили, че тя е единственият човек, открит на лобното място на Марк. После примами сина ми в лагуната и, откровено казано, се страхувам за живота му... — Тя прегълтна сълзите си не на шега. — Изабел Душейн не проявява никакво уважение към хората и каквото и лъжи да изрече, когато я хванат, надявам се, че никой в Ню Орлиънс няма да се подведе по тази омразна жена. Лично аз няма да се успокоя, докато не открия сина си и докато Изабел Душейн не бъде осъдена за престъпленията, които е извършила.

— Бяхте невероятна, госпожо Гембъл! — Журналистката щеше да припадне от вълнение. — Госпожо Леклер, благодаря и на вас — хвърли поглед към фотографа. — Да се върнем в студиото.

— Опитах се да ги спра, Джей Ди, но Кейн ме върза в склада — хлипаше Хилер. — Обадих ви се веднага щом едно от момичетата ме намери и ме освободи.

Джей Ди огледа изплашените лица на останалите служители на Хилер. Бе получил обаждането на братовчедката няколко минути след като излезе от заведението на баща си и веднага се отправи към магазина, където откри жените в почти пълна истерия.

— Някой от вас чу ли къде ще я отведат? — Никой не отговори, но едно от момичетата гледаше в пода. Отиде до нея: — Ти, как се казваш?

— Лейси — отвърна тя. — Нищо не знам, господине.

— Лейси — изстена Хилер. — Тя пристигна по-рано днес — трябва да ме е чула, когато говорих със Сейбъл. — Приближи се и сграбчи момичето за раменете. — Ти си казала на Джон.

— Не съм, Хилер. Аз... — Лейси погледна побеснялата жена и прегълтна. — Той ме накара. Каза, че ще й помогнат да се измъкне от

ченгетата. — Тя хвърли обвинителен поглед към Джей Ди.

Хилер я разтърси:

— Джей Ди я криеше от полицайте, откачалке!

Джей Ди с усилие овладя собствения си гняв.

— Лейси, ако Гантри е убил Марк, едва ли ще помогне на Сейбъл. Ако не го е убил, значи знае кой го е направил, а тогава и двамата ги грози смъртна опасност. Трябва да ми кажеш къде я е отвел.

Момичето избухна в сълзи.

— Не са в лагуната, но не знам къде са. Джон каза, че Кейн щял да се погрижи за всичко.

Хилер прегърна Лейси.

— Вече се обадих на няколко познати. Лодките на Кейн са на дока и е дал почивен ден на хората си.

— Мамка му! — Джей Ди се нуждаеше от човек, който знае как действа Гантри. — Къде е Реми?

— Сутринта замина за града, за да се срецне с баща ти.

Джей Ди се обади в ресторанта и остави съобщение Луи да го чака в полицейското управление. После се обади на Тери и остави същото съобщение на телефонния й секретар. Накрая погледна часовника си.

— Преди колко време тръгнаха?

— Преди три часа. — Хилер пусна Лейси и го хвана за ръката. — Какво да правя?

— Поговори с всички. Трябва да разбера къде я е отвел Кейн.

— Елате да видите нещо, лейтенант Гембъл — провикна се едно от момичетата от стаята за почивка в дъното на сградата. — Една жена говори за вас по телевизията.

Отиде в помещението и се загледа в черно-белия еcran на телевизора, после изруга.

— Трябва да се върна в града и да прекратя това, преди майка ми да организира линч.

— Успех, сладурче — провикна друго момиче.

Докато шофираше към града обмисли всеки аспект от случая. Гантри не би отвлякъл Сейбъл без основателна причина — сигурно има нещо общо с ареста му. Нещо подсказваше на Джей Ди, че едрият кейджун не е убиецът, а ако Сейбъл беше прав, Реми също нямаше вина.

Входът на полицейското управление беше окупиран от журналисти и оператори, затова Джей Ди паркира в една странична улица и влезе през задния вход. Луи го чакаше при асансьора.

— Къде е мама?

— Майка ти е горе, разговаря с капитана — въздъхна Луи. — Предполагам, че си я видял по телевизията.

— Да, видях. — Двамата влязоха в асансьора и щом потеглиха, Джей Ди натисна „стоп“ бутона. — Говори ли с Реми?

Луи кимна.

— Прочел е някакви писма, които жена му е запазила, но не е казал всичко на Изабел. Марк е бил сгоден за друга, когато е срещнал Женевиев. Родителите му дошли да говорят с нея, когато той развалил годежа, и я заплашили да замине. Марк идвал в магазинчето всеки уикенд през следващите десет месеца, за да моли да му кажат къде е заминала.

— Значи е бил обсебен от нея.

— Марк дошъл да търси майката на Сейбъл и в деня след пожара — продължи Луи. — Съседите на Джини помислили, че той е наел Бъд Гантри и изльгали, че е загинала.

— Значи през всичките тези години той така и не е разбрал за нея. — Джей Ди отново натисна бутона и асансьорът тръгна. — Тогава Сейбъл се появява изневиделица и отново лумват пожари.

— Корт ми каза, че Бъд Гантри е мъртъв — починал месец, след като бил осъден.

Джей Ди кимна.

— Той е мъртъв, но синът му е жив.

Когато се качиха на третия етаж, Джей Ди видя в чакалнята майка си, Лора и Морая Навар.

— Джей Ди — забеляза го Морая и въздъхна с облекчение.

— Джийн-Делано. — Елизабет хвърли странен поглед към съпруга си, преди да се обърне, за да прегърне сина си. Притисна лице до неговото. — Така се изплашихме.

Той се отдръпна.

— Явно много си се тревожила, щом се появи по всички новинарски емисии в града. Разбирам. — Той кимна към съbralите се репортери. — Зрелищна публична изява. И сълзите свършиха добра работа. Не съм те виждал така, откакто получих първата си двойка.

Тя повдигна брадичка.

— Бях готова на всичко, за да те върна у дома. Сега, когато си далеч от онова момиче, сигурно ще разбереш...

За пръв път в живота си Джей Ди обърна гръб на майка си.

— Лора, съжалявам за всичко това. Двамата с Марк заслужавахте по-добра съдба. Извинявай за намесата на майка ми — просто иска да помогне.

Вдовицата се опита да се усмихне.

— Не бива да се извиняваш на мен, Джийн-Делано.

— Морая — каза той и хвана ръката ѝ. — Знам, че майка ми ти е внушила разни очаквания за нас двамата, но трябваше да изясня това много по-рано.

Очите ѝ се насълзиха и тя само кимна.

Елизабет закърши ръце.

— И ще допуснеш онова момиче да съсипе живота ти? Отново?

— Тя е моят живот.

— Не, забранявам! Забранявам ти да се занимаваш с нея.

— Това не е двойка в училище. — Джей Ди я изгледа хладно. — Обичам Изабел и веднага щом всичко приключи, ще се оженя за нея. Подготви си изявленietо за медиите.

— Джей Ди? — Морая докосна рамото му. — Онази вечер, преди танците в Тюлейн, една група от нас отиде пред стаята на Сейбъл. Преди това ѝ бяхме пратили съобщение от твоето име, че ще я чакаш отвън. Момчетата я заляха с кофа блатна тиня. Ние започнахме първи. Сейбъл само се отбраняваше и затова хвърли калта по нас.

— Морая?!

Тя се обърна към майка му.

— Вярно е и това не е всичко. — Тя отново застана с лице към Джей Ди. — Мразехме я и я тормозехме. Направихме всичко, което ни дойде на ум, за да ви разделим. Това, че търпя толкова дълго, показва само колко много те обичаше. — Морая излезе тичешком от стаята, а Лора се извини и я последва.

— Направили са всичко това с нея? — смяя се Елизабет. — Не съм знаела, Джей Ди, мислех, че...

— Да. — Прииска му се да разбие стената с юмрук. — Аз също.

Луи прегърна съкрушената си съпруга.

— Да си вървим у дома, Елайза. — Погледна към сина си. — Майка ти те обича, Джийн-Дел. Просто искаше да те предпази.

Джей Ди реши, че ще се тревожи за майка си по-късно. Като видя капитан Пелерин да се показва от кабинета си, той свали значката и оръжието си.

— Гембъл! — Шефът му сякаш щеше да експлодира всеки миг.
— Дължиш ми обяснение.

— Не, не ви дължа — подаде му оръжието и значката си. — Напускам.

— Ей, кучки, мислехте, че ще ми избягате — извика Били. Бе насочил пушката срещу тях, а с опакото на едната си ръка бършеше потта от челото си. — Май не сте толкова хитри, колкото си мислех.

Сесилия почувства, че подът на караваната за миг се залюля под краката ѝ и после нещо докосна ръката ѝ. Пръстите на Лайла стиснаха нейните. Това я накара да осъзнае какво трябва да направи. Отблъсна ръката ѝ.

— Били, вината е моя — започна тя и застана между съпруга си и приятелката си. — Просто помолих Лайла да се поразходим в града. На мен трябва да се сърдиш. Пусни я да излезе оттук и можеш да правиш, каквото искаш.

— Сиси, недей — побесня танцьорката. — Няма да ни гръмне.

— Мислиш, че няма да го направя ли, скапана пачавро? — Били тикна дулото на пушката в лицето ѝ. — Жени да оправят жени. Отвратителни кучки, ще горите в пъкъла за това. — Той се изплю на пода.

— Безмозъчен мизерен задник! Не съм я докосвала! — изкрещя Лайла. — Винаги ти е била вярна, един Господ знае защо.

Вниманието на Били се насочи изцяло върху танцьорката и Сесилия разбра, че това е последният ѝ шанс. В главата ѝ нахлуха спомени за всички побоища, заплахи и насилиствен секс. Беше я третирал като добиче, а сега дори си мислеше, че може да ги застреля просто ей така.

Никога повече. Никога вече няма да му позволя да ме наранява.
Тази мисъл ѝ даде кураж и тя изрита мъжа си в чатала с всичка сила.

Когато Били изкрещя и падна на колене, Лайла изтрягна пушката от ръцете му, насочи я към главата му, но Сесилия я хвана.

— Не, миличка. Недей. — Тя се наведе и го погледна в очите. — Чуй ме, Били Тибидо? Не си струва да хабим барут, за да те пратим при дявола.

Били се задави, стисна с две ръце слабините си, после се преви и повърна на пода.

— Хайде, Лайла. — Сесилия грабна албума със снимки и заднешком излезе през вратата. — Да вървим.

Танцьорката се поколеба за миг и обърна пушката обратно.

— Това е задето я изнасилваше четири пъти седмично, мръсно копеле. — Тя го фрасна с приклада на пушката по главата и той се строполи в повърнатото.

— Сега няма да тръгне след нас. — Лайла я погледна без капчица улизение.

— Със сигурност.

Излязоха от караваната и Лайла прибра пушката в багажника на колата. Сесилия я изчака да се обърне, опря ръце на раменете ѝ.

Колко са меки устните ѝ, помисли си тя, докато целуваше Лайла. Надявам се, че го правя както трябва.

Когато се отдръпна, Лайла отвори очи и докосна с пръсти устната си.

— Не се чувствай длъжна да правиш това.

— Исках да го направя — свенливо се усмихна Сесилия. — Ще трябва да ме научиш на другите работи. Още не съм сигурна как става между момичета.

— О, миличка — развълнувано каза Лайла и я прегърна за миг. — Ела с мен и ще ти покажа всичко.

Били дойде на себе си почти час след заминаването на двете жени. От мириса на повръщано по лицето и гърдите си и от пулсиращата божа между краката си, повърна втори път.

— Шибани кучки. — Не можеше да се надигне. Така го беше изритала, че сигурно бе разкъсала нещо. Панталоните му бяха прогизнали от собствената му урина. Отпусна се и запрегъльща, за да не повърне трети път.

Макар повален, оставаше в играта. Щом се съвземеше, щеше да тръгне след тях. Щеше да ги издири и да ги накара да си платят за това, което му причиниха.

Бий ги, докато им потрошиш кокалите, момче, крещеше в пивата му покойният му баща. Чукай ги, докато ги разкъсаш и прокървяят. После живи ги одери, сантиметър по сантиметър.

Зад гърба му вратата на караваната се отвори и се затвори.

Извърна глава и видя кой е.

— Виж какво ми направиха. Трябва да ида в болницата. Ти ще ме закараш.

Чифт студени очи се приковаха в него.

— Не, господин Тибидо. Съвместната ни работа приключи. — Една ръка в ръкавица бръкна в джоба на скъпото палто.

— Ще ме заведеш или... — Облещи очи, когато видя отново ръката. — Не. *Не!*

Пистолетът не гръмна, а само изсъска. Като змия, което му се видя доста странно. Също като парещата болка в гърдите му и бликналата от устата му кръв. Подът сякаш се надигна и го фрасна по лицето и тогава всичко му се изясни.

Трябваше да те послушам, тате, помисли си Били, когато пистолетът се насочи към лицето му. Бил си прав.

Пистолетът изсъска още два пъти.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сейбъл отново задърпа въжетата, с които бяха омотани китките и глезените ѝ, но Кейн ги бе вързал прекалено стегнато, така че да не може да се освободи.

— Къде ме водиш?

— Ще идем на гости на един мой приятел — отговори той.

— Какъв приятел?

— Казвал ли съм ти някога, че майка ти беше най-сладката, най-милата жена, която съм познавал?

— Не. — Беше се свила уплашена и се чудеше на какво ли бе способен Кейн. Засега изглеждаше по-безопасно да го остави да говори. — Не знаех, че сте били приятели.

— Не бяхме. Просто беше мила с мен. — В погледа му проблесна далечен спомен, докато гледаше напред по пътя. — Когато нашите се караха, все висях пред магазинчето за стръв. Родителите ѝ ме пускаха да спя там, когато у нас не беше за прибиране. Тя винаги ми даваше нещо за хапване, понякога сядаше да си поговорим. Никой, освен Джини не говореше с мен. Мисля, че точно тя убеди Реми да ме наеме.

Сякаш я богочовреще.

— Съжалявам, Кейн. Не знаех.

— Няма нужда. Джини ми каза за баща ти и колко го обича точно преди да замине. Не разбирах защо трябва да заминава, а след като се появи ти, се досетих. — Той я погледна. — Позволяваше ми да те държа, когато ти беше още съвсем мъничко същество. Не бях докосвал бебе дотогава, никога не бях виждал нещо по-крайко и по-беззащитно като теб.

Тя прегълтна.

— Защо ми разказваш това?

— Няколко дни след като се върна с теб, майка ти ме помоли да пусна едно писмо. Беше адресирано до истинския ти баща. Марк Леклер.

— Писала му е?

Той не обърна внимание на въпроса и.

— Седмица след като пуснах писмото, баща ми се прибра и даде на мама цяла камара пари. Обясни й, че трябва да каже, че е бил вкъщи цялата нощ, и излезе. — Кейн спря, за да пропусне една кола. — Проследих го къщата на баба ти и дядо ти. Бях едва на триайсет — не разбирах за какво са му шишетата и тенекията с бензин. Помислих си, че ги е взел на заем от дядо ти. После видях, че ги *напълни* с бензин и разбрах какво е намислил.

Гърлото й се стегна.

— Наблюдавал си го как подпалва дома ни.

— След като хвърли първата бутилка на тавана, побягнах. Беше едър човек и не бих могъл да го спра сам. Тичах до доковете да повикам Реми. — Ръцете му стиснаха волана, докато кокалчетата му изпъкнаха. — Не бях достатъчно бърз. Когато се върнахме, от баща ми нямаше и следа, а цялата къща гореше. Реми дочу Джини да пиши и се спусна навътре. Счупи един прозорец и те пусна в ръцете ми. Ти плачеше, а красивата ти червена коса бе цялата опърлена — гласът му се прекърши.

Тя скри лице в ръцете си.

— Отнесох те далеч от къщата, а Реми изведе майка ти. Дрехите му горяха, а ръцете и лицето му бяха черни от изгарянето. Дойдоха и други хора, но покривът падна и никой не успя да извади баща ти и дядо ти. Майка ти дотича при мен и те грабна. Гледаше вторачено къщата и не спираше да повтаря името му.

— Чие име?

— Марк Леклер — той смени тона си. — Придружих я до болницата, където настаниха Реми. Разказах ѝ всичко за баща си, за онова, което бе направил и за парите. Тя се умълча, а после каза, че не е трябвало да му пише и да му казва за теб.

— Марк не знаеше за мен! — Сега вече тя се уплаши и обърка.

— Каза, че никога не е знаел.

— Никой от лагуната не е имал причина да нарани теб и Джини. Само един човек е имал интерес да го направи.

— Не. Не ти вярвам. — Тя поклати глава.

— Никой друг нямаше толкова пари — сопна се Кейн. — Марк Леклер е платил на баща ми да изгори теб и майка ти. Марк те доведе

до склада. Тъкмо той е искал да те убие.

— Не можеш да знаеш това.

— О, да, знам го. Сега отиваме при Били Тибидо. Марк го е наел да подпали склада, докато си вътре.

Тери забеляза партньора си да излиза от асансьора и изпусна топките, които държеше.

— Джей Ди! — Затича се към него и без да я е гриза за неодобрителните погледи, се метна на врата му. — О, боже, толкова се тревожех. — Отдръпна се и взе да го оглежда. — Добре ли си? Къде беше? Сега вече мога да ти наритам задника. Чакай! — възклика тя и пак го прегърна. — Така. Утре ще те спукам от бой. Какво става?

— Напуснах. — Той й помогна да събере папките. — Кейн Гантри отвлече Сейбъл от лагуната. Сега я крие някъде.

— Какъв тъпак. Няма да й стори нищо лошо, Джей Ди.

— Ще видим.

— Сигурна съм. Кейн ми е братовчед. — Тя се притесни, когато срещна смаяния му поглед. — Знам, трябваше да ти кажа по-рано, но и без това си имаш толкова проблеми. Кейн е влюбен в Сейбъл от малък.

— Знаеш ли, нямам нужда от допълнителна причина да го пречукам. — Той се огледа и кимна към конферентната зала. — Ела, трябва да поговорим.

— Чакай! — Тя грабна две папки от бюрото си.

След като му разказа за малкия напредък, който имаше Гарсия по случая, Тери отвори едната папка.

— Това е досието на Бъд Гантри. Кейн е бил едва на тринайсет, когато Сейбъл и майка й за малко не са загинали в пожара. Видял е баща си да го подпалва и се е втурнал да повика Реми. Още тогава Кейн е боготворял Сейбъл.

Джей Ди й разказа онова, което Реми бе обяснил на баща му. Тя затвори папката.

— Значи на следващия ден Марк е отишъл да търси Джини и те са му казали, че е мъртва. Сигурно е бил съкрушен.

— Защо го казваш?

— Това е информацията за Леклер. — Тя посочи с пръст един абзац на първата страница, после и на страницата на Бъд Гантри. —

Забележи датите — сватбата му е била само три седмици след пожара.

Това променяше всичко и Джей Ди притихна.

— Трябва да видим банковите му сметки.

— Ти вече не работиш тук — напомни му тя.

— Поискай финансова проверка. Прегледай всички сметки на семейство Леклер — лични и служебни. Интересуват ме големи суми, теглени миналия месец и преди двайсет и девет години.

— Мислиш, че Леклер се е опитал да убие собствената си дъщеря? При това два пъти?

— Просто виж какво ще откриеш. — Джей Ди погледна часовника си. — Ще се срещна с Джейкъб Бърнард, адвоката на Леклер.

Десет часа по-късно Тери потегли към апартамента си. Беше уморена, очите ѝ горяха от взиране в банкови извлечения. Не бе открила никакви подозрителни суми и се обади на Джей Ди, за да му каже, а той я накара да продължи. Беше убеден, че ще открие нещо.

Тери искаше единствено да лежи десет часа по гръб, но щеше да е голям късмет, ако изкопчи дори само пет. В главата ѝ още се въртеше изражението на Корт, след като го фрасна по носа.

Ама беше такъв кеф, помисли си тя и потърка червеното петно на бузата си. Жалко, че не му го счупих.

Стоя под душа, за да отпусне напрегнатите си мускули, докато източи топлата вода. Едва се бе избърсал, когато чу някой да тряска по входната ѝ врата. Помисли, че е Джей Ди, наметна халата си и изтича. През стъклото видя Корт.

Отключи петте секретни брави и отвори.

— Какво, сладкиши ли продаваш?

— Не. — Погледна я особено за миг. — Мога ли да вляза? —

Звучеше учтив като енорийски свещеник.

Тя му направи път и затвори вратата след него.

— Джей Ди се върна.

— Знам. — Той се огледа наоколо. — Тесничко е тук.

— Е, не всички можем да си позволим огромни къщи от деветнайсети век. Харесвам си го. — Тери се шмугна край него и влезе

в малката кухничка. — А пък и се прибирам само за спане. Седни. Ще пиеш ли нещо?

Той нито отговори, нито седна. Остана в средата на стаята, втренчен в портрета на Мари Лаво над канапето и жълтите ритуални свещи на рафта отдолу.

— Занимаваш се с вуду?

— Не, но някои от семейството ми го правят, а сърце не ми дава да изхвърля всички тия боклуци, с които ме затрупват. — Тя си сипа чаша малинов чай и след кратко колебание наля и за него. — Та какво те води насам, в моята скромна, архитектурно неиздържана, вudu обсебена бърлога?

— Трябваше да те видя. — Наблюдаваше я как излиза от кухнята. Подаде му чашата. — Не, благодаря.

Като се приближи до него, долови уискито в дъха му и видя блясъка в погледа му. Зачуди се дали въпреки изключително трезвения си вид, комисар Кортланд Гембъл може да не е чак толкова „света вода“ и да направи някоя грешна стъпка.

Не дразни алигатор с пръчка, chere, казваше ѝ майка ѝ. Дори и когато не изглежда гладен.

Тя остави чашата на масата и попита с равен глас.

— Какво мога да направя за теб, Корт?

Той надзърна през рамото ѝ.

— Брат ми тук ли е?

— Не. — Той отиде да погледне в спалнята за всеки случай и това я развесели. — Но Фабио^[1] е тук и е много уморен. Не го буди — изтощила съм го.

Корт се върна в хола.

— Къде е Джей Ди?

— Не знам — отговори Тери. Започваше да я тревожи. — Защо не се прибереш, Кортланд. Най-добре се наспи.

— Спала ли си с него?

Тя скръсти ръце. Пред нея стоеше единственият Гембъл, който някога я бе вълнувал, а той си въобразяваше, че е оплела конците с брат му. Имаше нещо събъркано в този въпрос.

— С Фабио ли? Бих искала. Или с Джей Ди? А, не, съжалявам. Служебен кодекс, параграф девет, алинея трета: Комисарите от женски пол нямат право да покваряват партньорите си.

Това не му хареса.

— Постоянно се занасяш с мен.

— Ами какво друго да кажа — чуден човек си.

— Не, не съм. — Той се пресегна и докосна рошавата ѝ коса. — Защо с Фабио? Защо не с мен?

Исусе, наистина се е сринал. Беше безсмислено да спори с него. По-добре да се опита да му натири задника обратно към плантацията на Гембъл.

— Защото е по-богат от теб. И по-готин. Недей. — Тя извърна глава, когато Корт се опита да я целуне.

— Искам.

— И без това главата ми се замая от алкохолните изпарения. — Хвана го за ръката и се опита да го отведе към дивана. — Защо не поседнеш, докато се облека и ще те закарам до вас.

— Не съм толкова пиян, Тереза.

— Не ме карай да ти дам да надуваш смешни балончета? — Тя се отказа и тръгна към спалнята. — Сега се връщам.

Тери не усети как той я последва по петите, затвори вратата зад себе си и я заключи. Нямаше да му крещи. Беше пиян и не знаеше какви ги върши.

— Преобличам се сама от тригодишна, Корт. Нямам нужда от помощ.

— Знам от какво имаш нужда. — Той се надвеси над нея, хвана ръката ѝ и я притисна към предната част на панталоните си. Онова, което ги надигаше, изглеждаше много внушително. Извади ризата си.
— Ще ти го дам.

Изкушението беше огромно — чувстваше огромната издутина под пръстите си и, леле, майчице, имаше божествени гърди. Сигурно останалото е още по-хубаво. Тери не беше правилаекс от... дори не си спомняше откога — беше толкова отдавна.

Но той не беше кой и да е. Това беше Корт — разбивачът на сърца.

Тя внимателно издърпа ръката си.

— Нямам хартиена кесия, която да си наденеш на главата, за да се измъкнеш сутринта.

— Аз не се измъквам и нямам нужда от кесия.

— Защо не излезеш, да поогледаш квартала наоколо. Бързо ще промениш мнението си.

Той светна лампата и дръпна колана на халата ѝ. Тя го спря и погледите им се среќнаха.

— Нуждая се от теб, Тери.

Сигурно и той не е правилекс от дълго време. Това би обяснило избора му.

— Защо сега? Защо не през 2001-а или миналата Коледа или следващия вторник?

— Опитвах се да не мисля за теб — отвърна той. — От години, откакто те назначиха за негов партньор. Не мога повече. — Разтвори халата ѝ и взе да я оглежда.

Тя си знаеше, че гърдите ѝ са малки, че е прекалено слаба и едва се удържа да не се загърне отново.

— Както виждаш създадена съм за препускане, а не за показване.

— Ти си... — Дишането му се ускори, когато покри с ръка гръдта ѝ и докосна зърното ѝ с палец.

Последните ѝ добри намерения се изпариха през комина. По дяволите, какво пък толкова. Поне щеше да ѝ остане едно фантастично преживяване, което да си спомня, когато се самозадоволява до края на живота си.

— Простоекс, нали? — Когато Корт се премести на другата ѝ гърда, тя впи ръце в кръста му. — А-а, безопасенекс?

Той се изправи, пъхна ръка в джоба на джинсите си и изтърси няколко квадратни пакетчета върху длантата ѝ.

— Това достатъчно безопасно ли ти се вижда?

Тя се престори, че ги разглежда. *Подготвил се — Бог да поживи каменното му сърце.*

— Става. — Макар че ѝ се виждаха доста мънички. В сравнение с него някой породист бик би се комплексирал.

Остави един до леглото си, свали халата и седна на матрака.

— Ела. — Той се приближи и тя опря ръце на хълбоците му, за да го спре.

— Стой. — Пусна кондома, за да свали джинсите му, но го погледна, чак когато той изрита дрехите си настрани. Тогава вдигна клепки и онемя.

Голям не беше точната дума. *Гигантски* или още по-добре — *убийствен*.

Стомахът ѝ се сви от лека паника, когато го докосна. Сатенено гладка кожа върху истинска стомана.

— Май ще се наложи да снадим два броя.

Зарови пръсти в косата ѝ:

— Сложи го.

С треперещи ръце тя извади кондома и несръчно се опита до му го надене. Ако беше малко повече на себе си, можеше да измисли нещо по секси — например да го сложи в устата си и да го избута надолу с език.

Той ѝ помогна. Тя нервно се засмя:

— Хюстън, готови сме за излитане! — Настаниха се на леглото. Широките му рамене скриха светлината от лампата и деликатните форми на тялото ѝ се сляха с едрите му мускули.

Незнайно защо тя се зачуди къде точно да го докосне и се престори, че оправя възглавницата под главата си, докато той се зае с краката ѝ. Не го познаваше като любовник, а по-лошото бе, че вероятно е най-грозната жена, с която някога е бил. Можеше да си живее спокойно и без тази квалификация.

Само да посмее да го каже, ще го пречукам.

— Отпусни се. — Той погали с длан вътрешната страна на бедрото ѝ. — Цялата си кълбо от нерви. Кажи какво ти харесва.

Нямаше нужда от съжалението му.

— Може ли да минем направо към основното, моля?

Корт ѝ се усмихна бавно и сладострастно.

— Става. — Хвана стегнатите ѝ бедра и се наведе между тях.

— Нямах предвид... а-а... — Тя изви гръб, когато усети нежния натиск на езика му. — Аз...

Настани се още по-удобно, изпъна тяло, докато я опитваше с устни и език. Първо я облиза като малко момче течащ сладолед, а после се увлече. Тери не можеше дъх да си поеме, извиваше се под него, наместваше се, така че да я докосва там, където ѝ се искаше.

Когато изстена, той надигна глава и я попита:

— Искаш ли да спра?

Тя протегна ръка и взе да опипва нощното шкафче, докато успя да измъкне пистолета си от чекмеджето и го насочи срещу него.

— Искаш ли да умреш?

Той само се изсмя, разтвори я с пръсти, и продължи да ѝ доставя удоволствие.

Тери успя да запази достатъчно разум, за да остави пистолета си, преди да я залее първата гореща сладострастна вълна. Продължи настойтелно и страстно, докато направо я разнизи и я докара до първия ѝ оргазъм, после до втория, накара я да хленчи, да се гърчи в здравите му ръце и така до третия път. Потъваше в тъмна, връща бездна и на четвъртия вече обезумяла го молеше да спре. Чак тогава той се настани върху нея.

— Тереза! — Изчака я да го погледне със замъглените си очи и леко тласна навътре. Въпреки всичката влага, проникването щеше да е трудно. Тя извърна глава и това го накара веднага да спре. — Не отвръщай поглед от мен.

Завладя я внезапна, необяснима ярост. Какво искаше от нея? Вече я бе опустошил, трябваше ли да владее и душата ѝ?

Но Корт не знаеше колко го обича и никога нямаше да го научи от нея.

Усмихна му се:

— Да вадя ли пак пистолета?

Притисна я и с мощн тласък проникна докрай.

Всичкият въздух от дробовете ѝ изскочи. Трудно проникване, да бе. Направо да я чакат в операционната на финала.

— Няма да се наложи.

Не каза нищо повече, но така или иначе нямаше да може да го чуе. Докато се движеше в нея бавно, настъпително и проучваше най-чувствените точки, не спираше да нашепва името ѝ и да я гледа в очите. И двамата бяха плувнали в пот — някъде с едно далечно ъгълче на замъгленото си съзнание, Тери осъзна, че е забравила да пусне климатика.

Не искаше да свършва, опита се да го изчака, да го направят заедно, но беше невъзможно. Нададе вик, когато стигна до връхната точка, а Корт се спря дълбоко в нея, за да я остави тя да поведе точния ритъм.

Издърпа я до ръба на леглото, без да се отделя от нея, надвеси се, опря крака в пода и хвана бедрата ѝ. Не откъсваше поглед от нея и този път продължи с по-мощни и по-бързи движения. От тласъците му

таблата на леглото се заудря в стената, отрони се мазилка, той присви очи, после застина и още веднъж пророни името й.

Усети всяко пулсиране на оргазма му в себе си и дори взе да ги брои на ум, сякаш късаше листенца на маргаритка: *обича ме, не ме обича, обичаме...*

Тери стисна очи чак, когато той се строполи върху нея, за да скрие сълзите си.

Не ме обича.

Кейн откара Сейбъл до паркинга за каравани и я оставил да чака в камиона, а той отиде до вратата на малката, очукана каравана. Почука, после натисна дръжката и влезе. След няколко минути изскочи блед и разтреперан.

— Кейн? — Тя забеляза струйката кръв на дланта му, когато хвана волана.

— Не ми говори.

Закара я до малка рибарска хижа. Използваше я заедно с хората си, когато пускаха голямата лодка по Мисисипи, но този път я вкара вътре. Не ѝ проговори, развърза я чак, когато го помоли да отиде до тоалетната, а дори и тогава стоеше пред отворената врата, което я притесни още повече.

— Тук ли ще ме държиш? — попита тя, като го видя да подрежда храната, която бе донесъл, но той ѝ отговори с празен поглед.

Бавно взе да се съвзема от онова, което го бе разстроило, и ѝ заговори, докато приготвяше храната ѝ. Засипа я с въпроси — за Марк, но и за онова, което си спомняше за майка си. Чудеше се защо Джини толкова се страхуваше от хората.

— Просто мама си беше свенлива — настояваше Сейбъл. Той притопли яденето и го сложи на масата. — Беше затворен човек.

— Джини обичаше да разговаря с хората. Като момиче продаваше най-много стръв от всички в лагуната. — Гребна малко ориз от купата и добави рибена яхния. — Едва след пожара стана такава.

— Мислиш, че се е страхувала от някого. — Той не отговори и тя изсумтя притеснено. — Кейн, Марк не се е опитвал да ме убие.

— Мога да го докажа — каза той и я погледна в очите. — Знаеш ли кой го уби?

— Мислех, че знам. — Пресегна се зад гърба ѝ и отвърза кишите ѝ. — Вече не съм сигурен.

— Кой? Били?

Той тресна купата пред нея:

— Яж си вечерята.

През нощта я настани да легне в спален чувал на един от дървените нарове, а самият той остана да наблюдава през прозореца. Толкова бе изтощена от притеснение да мисли какво си е наумил да прави, че потъна в сън, преди да измисли начин да избяга. Когато се опомни вече бе утро, а Кейн я разтърсваше, за да я събуди.

Отново я отвърза, за да си изпие кафето и да закуси с купа захаросани овесени ядки и ябълки, която и бе приготвил. Потупа я по бузата:

— Никога не си била глупаво момиче. Не започвай сега.

Отдалечиха се от реката и се сляха с потока коли към града. Накара я да си сложи бейзболната му шапка, но иначе не изглеждаше притеснен да обикаля из Ню Орлиънс с издирван беглец в колата. Тъкмо обратното — паркира и остана да позяпа два от парадите, очарован от екзотичните костюми. Можеха да минат за туристи, ако не я държеше само в камиона.

Печели време, помисли си тя. *За какво ли?*

Купи огромен сандвич със скариди от една сергия, после отби в една малка уличка зад ъгъла ѝ и отчупи половината.

— Толкова приятно си прекарваме — изръмжа тя. — После на танци ли отиваме?

Той ѝ хвърли тънка усмивка.

— Някога мислех да те заведа на танци. Въпреки че нямах пари, нито дори прилични дрехи. Просто ми се искаше да ме видят с теб, да се радват на теб.

— Кога е било това? — Тя сmrъщи вежди.

— Когато срещна онова ченге, докато учеше в колежа. — Отвори бутилка с газирана вода и ѝ я подаде. — Тогава много страдах, но исках ти да си щастлива. Добре разбирах, че не съм за теб. Затова си кротувах и само гледах, когато идваше да те вземе.

Чак сега осъзна, че той е харесвал нея, а не майка ѝ.

— Но защо никога не...?

— Не ти казах ли? Защо, за да ми се изсмееш в лицето, да ме съжаляваш? — Той поклати глава. — Може да съм беден, *chere*, но имам гордост.

— Никога не бих ти се присмяла. — Тя загуби апетит и му подаде останалото от сандвича си. Следващите няколко часа обикаляха из града. Спра само два пъти — за да се отбият в един малък денонощен бар за още напитки и за да я заведе до тоалетна. Не се опита да бяга — знаеше, че ще я открие. Втория път, когато се върна в камиона, не ѝ завърза ръцете.

По-нататък спря, за да ѝ купи от един уличен търговец топка сладолед меланж — бял млечен с кафяв шоколадов сироп.

— Този ти беше любим като малка. Тогава не можех да си позволя да ти купя.

Начинът, по който се отнасяше към нея, започна да я тревожи.

— Съжалявам, ако съм те наранила, Кейн. Не съм и подозирала, че те вълнувам.

— Заради теб исках да стана по-добър човек. До онази нощ, когато избяга от училище. — Той я погледна в очите. — Тогава разбрах, че се срамуваш — и не само от мен, но от всички нас. Ти просто искаше да си като тях.

— Не, не беше така. — Тогава в съзнанието ѝ изплуваха неща, които бе казала в онзи момент, и леко се притесни. — Може и да е било така. Кейн, току-що бях преживяла най-голямото унижение в живота си. Единствената причина да ми причинят това бе, че съм от лагуната, че съм различна от тях.

— Ами благотворителната ти дейност? Мислиш, че като ни раздаваш милостиня ще забравят, че си от кейджуните.

Най-сетне разбра защо той толкова се противеше на общинския проект.

— Просто исках да помогам на нашите, не да ги променям, нито да се извинявам за това, което сме. Гордея се с нашата култура.

— Не ни трябват градски удобства в лагуната.

— Нуждаем се от по-добри училища и медицинска помощ за самотните майки и за по-възрастните. Трябва да помогнем на рибарите да получат финансиране, за да останат в бизнеса и да изчистим незаконните сметища. Можем да поискаме хиляди неща, но никой не

знае как да подготви документацията, нито към коя агенция да се обърне. Аз имам тази информация. Точно това искам да направя — да дам достъп на нашите хора до средствата.

— Не можеш да промениш света, Изабел.

— Не. Просто една малка част от него, която ни принадлежи. — Тя се загледа в една млада жена, която буташе бебешка количка към детската площадка. Малкото ѝ момченце гризеше едното си юмруче, а с другото тупаше по тапицираната рамка. — Онова момченце сигурно никога няма да остане гладно. Ще получи всички необходими ваксини и редовно ще му преглеждат зъбите, ще ходи на училище. Няма да му се наложи да се откаже от културата на прадедите си заради всичко това. Нито пък ние.

Кейн погледна часовника си и запали мотора.

— Време е да вървим.

[1] Има се предвид Фабио Ланцони, известен още като Фабио — италиански модел, телевизионен водещ, актьор. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Морая искаше да се прибере, да се заключи в стаята си и да не мръдне оттам поне една седмица, но тъй като майка ѝ бе решила да си търси нова рокля за тържеството у семейство Гембъл, я накара да остане да прави компания на Лора.

— Върви и ти, мила — каза притеснено Лора. — Знам, че Елизабет се тревожи за случилото се.

Морая си мислеше, че Елизабет Гембъл никога вече няма да ѝ проговори.

— По-добре да го пропусна, особено като вече нямам партньор.

Приятелката ѝ я изгледа със съчувствие.

— Прости ми. Не помислих как се чувстваш заради Джийн Делано.

Морая не беше влюбена в Джей Ди, така че сърцето ѝ със сигурност щеше да оцелее, както и наранената ѝ гордост.

— По-добре да остана тук с теб. Какво би искала да правим довечера? Да погледаме видео? Да слушаме музика?

— Май ще почета малко. — Лора отиде до етажерката със списания и взе новия брой на „Вот“. — Гледала ли си последните модни тенденции за пролетта?

Морая дочу шум от счупено стъкло пред къщата.

— Домашната помощница още ли е тук?

— Не. — Лора се изправи притеснена. — След вечеря освободих всички.

Сърцето на Морая щеше да изскочи, докато забързано отиде да заключи двойната врата.

— Обади се на 911! — Кажи им, че някой прониква с взлом в къщата.

Лора вече бе до бюрото със слушалка на ухото си. След секунда бавно я остави.

— Няма никакъв сигнал.

Морая се огледа за нещо, което може да ѝ послужи за отбрана.

— Марк държеше ли оръжие тук?

— Не. Мразеше оръжието. — Лора надникна през прозореца и извика: — И охраната я няма. Мислех, че няма да са ми нужни през нощта.

Към библиотеката се приближаваха тежки стъпки и Морая грабна една елегантна порцеланова статуетка.

— Тази ценна ли е?

— Не.

Зас позиция до вратата и подскочи, когато някой я изрига от другата страна.

— Скрий се под бюрото. Бързо.

Преди Лора да успее да помръдне, втори ритник отвори вратата и никакъв едър, чернокос мъж влетя вътре. Морая посегна да го цапне със статуята, но в този миг мъжът изви ръката ѝ.

С една ръка държеше статуята, а с другата дръпна някого в стаята.

— Не е учтиво така да ме посрещаш, *chere*.

Морая срещна уплашените очи на Сейбъл Душейн и после забеляза връвта около китките ѝ. От страх тя го заобиколи и застана между него и Лора.

— Кой си ти? — попита Морая. Той бе огромен — най-страшният мъж, когото бе виждала в живота си. — Какво искаш?

Огледа нея, после и Лора.

— Не ми създавай проблеми, русокоске.

— Морая — обади се задавено Лора.

Морая пристъпи назад и я обви с ръце.

— Нямаш работа тук. Изчезвай!

— Кейн, моля те — обади се Сейбъл. — Още не е късно да се откажеш.

— Имам да уредя някои работи тук, *chere* — Проблесна сребристото острие на ножа, който измъкна от колана си.

Морая не откъсваше поглед от ножа, с който той отряза парче от кадифения шнур на завесата. Приближи се към тях. Тя избута Лора зад себе си и вдигна свити юмруци:

— Няма да ти позволя да я докоснеш.

— Не искам нея, а теб. — Опра острието на ножа до гърлото ѝ.

Очите му бяха толкова черни, че не се виждаха зениците.

— Ще се боря с теб — прошепна тя.

— Така ли? — Погледна треперещите ѝ устни. — Дай си ръцете.

Отново погледна остирието и вдигна ръце. Ловко омота лентата около китките ѝ и остави ножа. Остави част от лентата да виси.

— Да вървим.

— Родителите ми са богати. Ще ти платят, колкото искаш — каза Морая. — Щом ти трябвам само аз, пусни Сейбъл и Лора.

Той се спря и ѝ се усмихна.

— Не ти липсва кураж, момиче. — Той дръпна лентата и я повлече към вратата. — Госпожо Леклер, хората ми са оградили къщата, така че не се опитвайте да бягате. Изабел — посочи с глава към тавана, — нагоре.

Кейн завърза двете по-млади жени заедно и ги заключи в една от спалните на втория етаж. Бе изльгал Лора, че хората му са там — те нямаха представа къде е, — но тя чакаше в библиотеката.

— Кой сте вие? — Макар че бе пребледняла като платно, тя се държеше спокойно и самоуверено, сякаш разговаряше с някой досаден амбулантен търговец. — Какво искате?

— Истината, госпожо. — Хвана я за ръката не много силно, защото изглеждаше изключително крехка. — Покажете ми къде съпругът ви държи документите си.

Тя го поведе по коридора към голям, красиво обзаведен кабинет.

— Може би, ако ми объясните точно какво търсите, ще мога да ви помогна.

Той я пусна.

— Банкови извлечения и лична кореспонденция.

Тя отиде до бюрото и отвори едно чекмедже.

— Марк държеше счетоводните документи в офиса си. — Извади голям плик. — Това са извлеченията от последните шест месеца.

Кейн заключи вратата на кабинета и подпра дръжката с един стол за по-сигурно.

— Отвори го.

Лора извади листовете и ги подреди на бюрото.

— Седни там. — Кейн изчака тя да се настани в един фотьойл до бюрото, после включи настолната лампа и седна в удобния кожен стол на Леклер.

Лицето му остана безизразно, но вътрешно бушуваше, защото пред очите му все още бе оплисканата с кръв каравана. Или Били е убил Сесилия, или тя него — или и двамата бяха мъртви. Имаше прекалено много кръв.

Може би съпругата знае още кой е замесен.

— Видяхте ли се със съпруга си в деня на убийството му?

Тя вдигна брадичка.

— Няма да обсъждам съпруга си с вас.

— Ще го обсъждаш и още как. — Той започна да преглежда документите. — Преди двайсет и девет години той плати десет хиляди долара на баща ми, за да опожари една къща. Предполагам, че е платил поне петдесет хиляди на Били, за да изгори лодките му и рибния цех. На кой друг е платил?

Тя изсумтя.

— И защо, за бога, съпругът ми ще пали собственото си имущество?

— За да обвини кейджунските рибари като мен и да приложи още закони върху ни. А може да са му трябвали парите от застраховката. Не разбирам — къде са документите от другите месеци?

— При счетоводителя ни. Той подготвя декларацията за данъците. — Тя се надигна от стола, когато той дръпна едно чекмедже и зарови в него. — Съжалявам, че сте разгневен, но това няма нищо да реши. Съпругът ми е мъртъв.

— Ще докажа какво е направил и ще открия на кого е платил да убие Били Тибидо. — Кейн я погледна през бюрото. — И ти ще ми помогнеш. Ела тук.

Морая се слуша.

— Трябва да е слязъл долу. Нищо не чувам.

— Трябва да се освободим. — Сейбъл дръпна единия край на връзката. Двете бяха с вързани китки и глезени една за друга на пода до стената. — Ако успееш да се пресегнеш, мисля, че ще мога да отвържа тази на краката ни.

— Ще опитам. — Русото момиче се изви и остана в тази поза, докато Сейбъл чоплеше възела. — Как се забърка с този мъж?

— Той ме отвлече. — Сейбъл прехапа устни, докато се бореше със здраво стегнатия възел. — Нищо не ми е направил. Само ме разкарваше из града. Мисля, че няма да нарами госпожа Леклер.

— Ако го направи, ще го убия.

— Ще ти помогна. — Най-сетне възелът подаде и тя изстена. — Почти успях, още минутка. — Продължи да дърпа, докато освободи трака си. — Можеш ли да се изправиш?

— Ъ-хъ. — Морая сгъна крака под себе си и опря гръб на стената, докато се изправи. — А какво ще правим с ръцете?

Сейбъл се огледа и забеляза огледалото на тоалетката.

— Насам.

Поведе момичето и хвана огледалото. Беше красива антика с богати орнаменти от массивно сребро.

— Седем години лош късмет, нали знаеш.

— Направи го. — Морая извърна глава, когато Сейбъл счупи огледалото. Огледа парчетата: — Това изглежда достатъчно дълго.

Сейбъл го грабна и успя да го пъхне между китките им.

— Стой мирно да не те порежа. — Тя внимателно взе да търка шнура.

Морая гледаше навъсено.

— Не мога да повярвам, че ми помагаш, след всичко онова, което ти причинихме.

— Какво си направила? — Сейбъл спря да реже.

— Не ме ли помниш? Членувах в момичешкото дружество в Тюлейн — отвърна русото момиче. — Бях в групата онази вечер пред спалните.

— Ето защо гласът ти ми звучеше познато. — Сейбъл се вгледа в нея за миг. — Спомням си. Ти беше момичето, което им каза да спрат и да ме оставят.

— Не че нещо помогнах. — Морая отпусна рамене. — Дълго време не можех да се отърва от този спомен. Ако можех да поправя това, което ти сторихме...

— Което те ми сториха. Ти нищо не си направила. — Сейбъл продължи да реже, после спря и остави огледалото. — Опитай да се дръпнеш.

Взеха да дърпат, докато шнурът внезапно се скъса и ръцете им се освободиха. След това само развързаха последните възли.

Морая разтърка китки.

— Ще трябва да се разделим. Мислиш ли, че ще успееш да се промъкнеш покрай хората му и да се добереш до някоя съседна къща?

— Мисля, че лъжеше за хората си. Почакай! — Сейбъл взе да души въздуха. — Усещаш ли миризмата?

Другото момиче рязко пое въздух и облещи очи.

— Мили боже, не може да бъде.

Сейбъл отиде до заключената врата и забеляза белия дим, който проникващ през фугата отдолу. Докосна дръжката. Беше още хладна.

— Трябва да се измъкнем оттук.

— Внимавай. — Морая грабна един лампион и взе да бълска с него по вратата. Сейбъл хвана от другия край, за да й помогне.

Щом разбиха бравата, вратата рязко се отвори и облаци пушек изпълниха стаята. Сейбъл покри устата и носа си с тениската си и тръгна по коридора, като надникна през перилата.

Къщата на Леклер гореше под краката им.

Джей Ди се срещна с Тери пред полицейското управление, когато тя излезе от работа.

— Изглеждаш като излязла от центрофуга.

— Нямаш представа колко си прав. — Тери разкърши рамене.

— Някакви новини от Гантри или Сейбъл?

— Не, нищо. А ти — имаше ли късмет с извлеченията?

— Марк Леклер е водил, безупречно счетоводство. — Тя го придружи до паркинга. — Било е задължително заради изборите и одиторите, които са му дишали във врата. Не мисля, че ще открия каквото и да било.

— И аз така си мисля.

Тя се спря и разтвори ръце.

— Сега ли ми го казваш?

— Следобед говорих с адвоката на Марк. Джейкъб каза, че Марк му се е обадил в нощта, преди да умре. Искал е среща, за да промени завещанието си. — Джей Ди спря до колата си. — Дотогава Лора Леклер е била единствена наследница. Искаш ли да знаеш на колко възлиза имуществото му?

— Повече нули, отколкото мога да броя, предполагам. Трябва да говорим с нея. — Тери направи физиономия. — Исках да кажа, че аз имам работа на компютъра, а ти — на борсата за безработни, а с нея ще разговаря Гарсия.

— Все още съм приятел на семейството — отвърна Джей Ди. — Ти не си ли мечтаеш за отпуска?

— Да. — Партиорката му въздъхна и отвори вратата. — И без това мразя да работя с нов партньор.

На път за къщата на Леклер тя извади пакета си с цигари.

— Джей Ди, само не забравяй, че не е коя и да е. Не можеш просто да обвиниш някой като нея в убийството на съпруга й без сериозни доказателства.

— Може да е платила на някого да го свърши. — Той взе запалката на Тери и запали цигарата й. — Да обобщим: Лора и Марк са сгодени; Марк се влюбва в Джини, прави й бебе, разделя се с Лора. Джини изчезва, връща се с дете. Може да се е опитвала да се свърже с него и Лора побеснява. Затова наема някого да убие Джини и бебето. Марк си мисли, че са мъртви, тя го утешава и се оженват.

Тери дръпна дълбоко от цигарата си и дълго издиша дима.

— Ясно, приемам това. После майката на Сейбъл умира и тя открива, че Марк й е баща и се среща с него. Марк е на върха на щастието. Лора — не е. Не знам, Джей Ди. Тя дойде при нас с Корт и беше готова да приеме Сейбъл с отворени обятия.

— След всичките си несполучливи бременности, Лора открива, че Джини го е дарила с единственото нещо, която тя не е могла да му даде — дете. Как ти би се чувствала на нейно място?

Тери помисли за момент.

— Доста зле.

Той кимна.

— Тогава Лора разбира, че Марк планира да признае незаконната си дъщеря. Това би съсипало кампанията му, би навредило на общественото й положение и би наранило достойнството й. Започва разправия. Може би той й казва, че ще промени завещанието си, че ще остави половината от имуществото си на Сейбъл — някакво момиче от кейджуните без потекло и положение. — Телефонът музвънна и той отговори.

— Тръгвай към Гардън Дистрикт — нареди му Корт без предисловие. — Получихме обаждане за къщата на Леклер. Някой съобщава, че е видял Кейн Гантри и Изабел да влизат там точно преди да избухне пожар. Моите коли вече пътуват натам.

Джей Ди се огледа да се ориентира.

— На две пресечки оттам сме. — Той изключи телефона си. — Къщата на Лора Леклер гори, а Сейбъл и Кейн са още вътре. — Надникна през прозореца и забеляза пушека.

— Мамка му! — Тери стъпи на газта.

Когато стигнаха до имота, огънят вече беше обхванал цялата стара къща, пламъците озаряваха нощното небе. Приближиха възможно най-близо, изскочиха от колата и се затичаха към първия съсед, когото видяха.

— Дали хората успяха да излязат? — опита се Джей Ди да надвика приближаващия се вой на сирените.

Жената, уплашено поклати глава.

— Никой не е излизал.

Къщата гореше прекалено бързо, осъзна Джей Ди. Докато пристигнат пожарните коли, ще е напълно погълната от пламъците.

Двамата с Тери се затичаха по алеята и тя посочи към френската врата откъм малката градина.

— Можем да влезем оттук и да използваме градинския маркуч. Докато тя сваляше зеления маркуч от стойката на стената, Джей Ди надникна вътре. От гъстия дим не можа да види много, но му се стори, че вижда две фигури, които се борят с нещо.

— Залей ме с вода — нареди той на Тери.

Тя погледна обезумяла към къщата.

— Джей Ди...

— Ето я там. Прави, каквото ти казвам.

Тери пусна водата и целия го поля. Когато се намокри достатъчно, той грабна един камък и разби стъклото, после отключи отвътре. Прилепна и забърза напред в силно задимената стая сякаш влизаше в преизподнята.

— Сейбъл!

— Насам! — извика някой наблизо.

Проследи звука и видя Сейбъл и Морая, които лазеха и едва влечеха Кейн.

— Не можем да намерим госпожа Леклер — извика Сейбъл, давайки се от дима. Джей Ди прехвърли на рамо едрия мъж.

— Дръжте се за якето ми! — Намести тялото на Кейн, и поведе двете жени към френската врата.

Корт, облечен в защитно облекло, ги посрещна насред пътя.

Морая спря и понечи да се върне обратно.

— Не мога да оставя Лора!

— Ще я измъкнем — ела. — Корт хвана жените през кръста и ги изведе навън.

Джей Ди последва брат си в градината по-далеч от къщата. Поставиха Гантри на ливадата и се обърна към Сейбъл, която кашляше и бе цялата покрита със сажди, но нямаше изгаряния.

— Къде е Лора?

— В кабинета на Марк. — Морая посочи със зачервената си ръка към другия край на къщата, където огънят бе най-буен. После се строполи на колене, а Тери Й помогна да легне на тревата.

— Открихме Кейн в коридора — каза Сейбъл, когато успя да си поеме дъх, — но огънят беше прекалено буен и част от тавана се срути. Не можехме да се доберем до нея.

Корт и Джей Ди се втурнаха обратно към къщата. Погледнаха през прозореца на кабинета. Стаята бе в пламъци и се чу срутване на дърво.

— Пази се! — извика му Корт и едва успя да го избута настани, когато горните етажи изведнъж започнаха да рухват. Една стена от пламтящо дърво падна точно на мястото, където бяха стояли преди миг.

Джей Ди погледна камарата горящи отломки, някогашния кабинет на Марк Леклер, и затвори очи.

В болницата Сейбъл остана с Морая, докато я преместиха от спешното отделение в друга стая.

— Ще дойда да те видя сутринта — обеща тя и я докосна по ръката. — Сега си почивай.

Морая скоро заспа от болкоуспокояващите.

Сейбъл излезе и завари Джей Ди да разговаря с набит, начумерен мъж в поизмачкан костюм.

— Гантри е в кома. Има изгаряния от втора степен и травма на главата — обясняващо му Джей Ди. — Въпреки това ще му поставя охрана. — Той забеляза Сейбъл. — Извинете, капитане.

— Почакай, Гембъл. — Мъжът му подаде пистолет и значка. — Твои са, ако ги искаш.

Джей Ди се усмихна.

— Сигурен ли сте, че ме искате обратно?

— Не. — Капитанът го потупа по ръката. — Но някой трябва да се погрижи да не си създаваш проблеми.

Тери и Корт спореха разгорещено за нещо във фоайето, но моментално мръкнаха, когато Сейбъл и Джей Ди ги приближиха.

— Как е Морая? — попита Корт.

— Ще я задържат, но докторът каза, че ще се възстанови напълно — увери го Сейбъл.

— Ние изчезваме. — Джей Ди погледна партньорката си. — Мога ли да взема колата ти?

— Разбира се — отвърна тя, поглеждайки Корт. — Сигурна съм, че брат ти много ще се зарадва да ме откара. — Подаде ключовете на Джей Ди.

Докато напуснаха болницата и си проправяха път сред тълпата, празнуваща Марди Гра, Джей Ди не каза нито дума. Бе прегърнал Сейбъл и я държеше плътно до себе си. Тя облегна буза на рамото му и се опита да не мисли за горката съпруга на Марк, която бе загинала в пожара.

— Какво ще направят на Кейн? — попита тя най-сетне.

— Ще му отправят тежки обвинения — за палеж, отвличане, а може би и за убийство — погледна я Джей Ди. — Знаеше ли, че е влюбен в теб?

— Разбрах едва днес, когато той ми призна — поклати глава тя.

— Не разбирам защо е подпалил пожара.

— Отмъщение за теб и майка ти, може би. — Той влезе в гаража си и паркира колата на Тери на резервното място. Вместо да слезе, дълго остана да държи Сейбъл в обятията си. — За малко пак да те загубя. Няма да те изпускам от поглед до края на живота си.

— Това ще е доста трудно. Добре, че съм лудо влюбена в теб. — Тя си припомни какво му каза шефът му и го погледна в очите. — Сигурен ли си, че ме искаш обратно?

— О, миличка, искам те всякак. В обятията си, в леглото си, в живота си. Искам да останеш с мен и да ми родиш деца. И никога да не си помисляш да ме напускаш — прокара пръсти през спътната ѝ коса. — Обичам те, Изабел. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

Сърцето ѝ замря, когато я целуна, и тя обви ръце около врата му, с усещането, че се е върнала у дома след години, прекарани в празнота и съжаление.

Когато я измъкна от колата и я вдигна на ръце, тя се разсмя.

— Не е нужно да ме разнасяш като пещерен човек.

— Тази вечер съм точно такъв. — Внесе я в асансьора, качиха се до апартамента и изтощени се строполиха на леглото.

Часове по-късно Сейбъл се събуди в обятията на Джей Ди — уморена, но по-щастлива от всякога. Косата ѝ бе още влажна — по някое време бяха стигнали и до душа, — но ѝ беше все едно. Сгуши се, пътно до него, за да се стопли, и в следващия миг сърцето ѝ замря — някой я сграбчи за косата и опъна главата ѝ назад.

Една слаба фигура се надвеси над нея.

— Ставай, малка уличнице — изсъска дрезгав глас.

Сейбъл пусна Джей Ди, стана от леглото и примижа от болка, когато нападателят едва не отскубна скалпа ѝ. Това не я уплаши толкова, колкото миризмата на бензин.

— Какво искаш?

— Справедливост. — Нападателят държеше червена квадратна тенекия и започна да полива леглото.

— Няма да постигнеш нищо по този начин, Лора — спокойно каза Джей Ди и запали нощната лампа.

Сейбъл гледаше ужасена изкривеното от омраза лице.

— Госпожо Леклер? Мислеме, че сте...

— Мъртва? О, не — усмихна се Лора. — Докато онзи побъркан кейджун подпалваше къщата ми, аз успях да се измъкна по чудо. Но това ми идва в повече след смъртта на горкия ми съпруг. Трябаше да се скрия, за да опазя живота си. След седмица-две ще се възстановя достатъчно и ще съм в състояние да се върна и да разкажа пред медиите всички подробности за нещастната ми съдба.

Сейбъл рязко си пое дъх.

— Кейн не е подпалил къщата. Ти си го направила.

— Никога не съм харесвала тази развалина, но Марк настояваше.

— Тя погали Сейбъл по главата. — Също както и за дъщеря си. Изгорих къщата, но явно не съм успяла да приключи с теб.

— Колко пъти се опита? — попита Джей Ди.

— Три. Не мислиш ли, че четвъртият ще ми донесе късмет? — Тя дръпна силно косата на Сейбъл. — Погледни я. Няма нито драскотина, както и предишния път. Сякаш е направена от азбест. — Погледна към Джей Ди и протегна ръка над леглото. Между пръстите си стискаше запалка. — Покажи ръцете си, така че да ги виждам, Джийн Делано, или първо ще подпаля леглото.

Джей Ди постави ръцете си върху края на завивката.

— Ти си наела Бъд Гантри, за да подпали къщата преди двайсет и девет години.

— Естествено. Майката на тази уличница се опита да ми отнеме Марк — смърещи вежди тя. — Всичко се обърка. Знаеш ли, че Гантри се опита да ме изнудва, макар сам да си беше виновен, че го хванаха? Излиза по-евтино да си наемеш човек в затвора да убие някого. Платих само хиляда долара и три кашона цигари. Представяш ли си.

— Наела си и Били Тибидо, след като Марк ти е разказал за Сейбъл.

— Щеше да се откаже от всичко заради нея — от кампанията, от репутацията си, от положението ни в обществото. Дори ме заплаши с развод и че ще ме остави без стотинка, ако не се съглася. Очакваше от мен да прегълтна цялото това унижение заради малкото копеле на възлюблената му Джини.

Сейбъл срещна обезумелия ѝ поглед.

— Ти си била в склада онази сутрин. Били не е убил Марк. Ти си го направила.

Лора се усмихна и хвани кичур тъмночервена коса.

— Платих на Били да ми донесе рибарския чук и да запали огъня. Марк не знаеше, че го очаквам горе. — Тя щракна запалката. — За съжаление. Били дойде малко по-рано, но вече не е проблем. Той напусна града — завинаги.

— Лора, нуждаеш се от помощ — спокойно ѝ каза Джей Ди.

— Защо? И сама мога да я подпаля. Трябваше да го направя още първия път. Тогава нямаше да ти разбие сърцето, Джийн-Делано. —

Лора подпали червения кичур на Сейбъл и се изсмя, като я видя как взе да го гаси с ръка. — Виждаш ли? Хич не е трудно.

Сейбъл наблюдаваше напрегнато как Джей Ди се приготвя да скочи.

— Не можеш да се измъкнеш от още едно убийство, не и когато Кейн е в кома.

— Били се опита да те убие. Ще си помислят, че най-после е успял. — Тя събори Сейбъл на колене. — Колко жалко, че майка ти не е тук, Джей Ди. Това много щеше да й хареса. Отново щракна запалката и подпали косата на Сейбъл.

Джей Ди скочи от леглото, събори Сейбъл долу и метна напоената с бензин завивка върху Лора. Тя се разпища, когато огънят гумна около нея. Строполи се на земята в гърчове.

Сейбъл се претърколи на пода, за да се отдалечи от Лора и изгори ръцете си, докато панически се опитваше да изгаси косата си. Джей Ди я грабна на ръце и изтича до банята, за да я пъхне под душа.

Водата я заслепи, но горещината и отвратителната смрад от собствената ѝ коса изчезнаха.

Измъкна я от ваната, покри носа ѝ и устата ѝ с мокра кърпа. Направи същото на себе си.

— Дръж се здраво.

Джей Ди я върна отново в спалнята, където вече почти всичко гореше. В центъра на огъня, който лумтеше, на леглото лежеше неясното очертание на едно овъглено тяло. След няколко секунди цялата стая щеше да е в пламъци и дим.

Сейбъл и Джей Ди се запрепъваха към предната врата. Той грабна две палта от закачалката и изскочиха в коридора. Противопожарната инсталация пищеше и разпръскваше течност. Другите обитатели на сградата също излязоха от апартаментите си в изпълнения с дим коридор.

Като видя другите хора, Сейбъл осъзна защо са им палтата — и двамата бяха голи.

— Няма нищо — Джей Ди се спря, за да я увие в едното, навлече другото и я грабна на ръце. — Вече ще сме добре, миличка. Повярвай ми. — Понесе я към аварийната стълба.

ЕПИЛОГ

Джей Ди чакаше Сейбъл пред стаята на Кейн Гантри. Той бе излязъл от кома и след няколко дни щяха да го изпишат. Морая Навар вече си беше вкъщи и се съвземаше от травмите и от скандала, който разтърсваше Ню Орлиънс.

Сейбъл излезе от стаята — крехка и красива в бялата си бална рокля без презрамки. Тъжно погледна Джей Ди, когато той потърка с ръка късата ѝ червена коса.

— Не му хареса новата ми прическа. Каза, че му приличам на Ан Хечи.

— Пак ще ти порасне. Според мен приличаш повече на Одри Хепбърн. — Джей Ди не искаше да си спомня какво преживя, като видя как Лора подпали косата ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да дойдеш?

Майка му специално бе помолила и двамата да дойдат на черно-бялата гала вечер и изненадващо Сейбъл бе приела поканата.

— Напълно. Баща ти обеща да танцува с мен, а и каза, че е подобър във валсовете от теб. — Тя го хвана под ръка, впечатлена от черния му смокинг. — И да знаеш, че не можете да ме обсебвате цяла вечер, господин Бонд.

Той се разсмя и я поведе към асансьора.

След последния удар на Лора, Джей Ди бе настоял да държи Сейбъл далеч от медиите, но тя искаше да се изправи пред тях. Тогава семейство Гембъл и креолското общество застанаха на нейна страна, а повечето от приятелите и колегите на Марк предложиха помощта си в проекта за кейджунската общност.

Сейбъл беше благодарна за подкрепата и остана впечатлена от вниманието.

— Може да нося кръвта на Леклер — обясни тя на Джей Ди, — но не принадлежи на тази среда. Аз съм си кейджун и се гордея с това.

Когато стигнаха до дома на семейство Гембъл, тържеството беше във вихъра си. Елизабет ги посрещна на вратата.

— Бях започнала да се притеснявам. — Тя целуна Джей Ди по бузата, после се обърна към Сейбъл и взе да я разглежда. — Боже, откъде взе тази рокля?

Сейбъл се огледа.

— Купих я от един нов бутик в Метъри. Надявам се, че е подходяща за случая.

— Съвършена е. — Елизабет я хвана за ръцете, наведе се ѝ и прошепна: — Следващия път ме вземи със себе си и ще ти покажа откъде си купувам обувки.

Сейбъл погледна елегантните ѝ черни обувки с блестящи тънки кайшки.

— Става.

С известно притеснение Сейбъл огледа залата — стотици мъже в смокинги и красиви папионки и жени в изумителни бели рокли. Този път Джей Ди беше до нея и каквото и да станеше, щяха да го преодолеят заедно.

Луи се втурна и с типичната си експанзивност се хвърли да ги прегърне и разцелува, после ги поведе, за да ги представи на няколко семейни приятели. Джей Ди повдигна вежди, когато забеляза Тери в дамска версия на черен смокинг да се промъква между хората към тях.

— Боже, колко много хора. Чувствам се като пингвин-травестит. Виждам, че си се поизмил, партньоре. — Тя закачливо побутна с лакът Джей Ди и се усмихна на Сейбъл. — И ти си много хубава, червенокоске.

Корт се появи и се намръщи на Джей Ди, после целуна Сейбъл по бузата по братски.

— Мислех, че никога няма да дойдеш тук. Кметът иска някой да произнесе реч, а аз последен ще взема думата.

— О, не. — Джей Ди забеляза какви усилия полагаха брат му и партньорката му да се правят, че не се забелязват, и едва удържа усмивката си. — Тази вечер ще кажа само едно нещо.

Елизабет хвана ръката на Сейбъл и се обърна към него.

— Сега ще е най-подходящият момент, Джийн-Делано.

Той се остави майка му да ги изведе в градината.

— Дами и господа, моля за вашето внимание. Синът ми иска да ви съобщи нещо — извика тя.

Хората започнаха да излизат през френските врати в нощната хладина и постепенно разговорите затихнаха. Елизабет застана пред тях. Луи я прегърна и широко се усмихна на сина си.

Джей Ди погледна Сейбъл и хвана ръката ѝ, после за всеобща изненада застана пред нея на коляно.

— Госпожице Изабел Душейн-Леклер, ще ми окажете ли честта да станете моя съпруга.

В тъмните ѝ очи блеснаха сълзи.

— Джийн-Делано Гембъл, ще бъда щастлива да бъдете мой съпруг.

Аплодисменти и радостни възгласи изригнаха около тях. Той извади диамантения пръстен, който цяла вечер бе стискал в джоба си и го сложи на лявата ѝ ръка. Разнесе се силен гръм и небето над тях се озари от пъстрата феерия на фойерверките.

— Така приключва Марди Гра. — Той погледна нагоре къмискрящите светлини, после към Сейбъл. — Съжаляваш ли, чевълненията приключват?

— Не. — Тя придърпа лицето му към своето. — За нас двамата сега започват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.